

William Earl Johns

Biggles a ztracené rubíny

ZEMĚPISNÁ POZNÁMKA

POUŠŤ KALAHARI

Jihozápadní Afrika, jejímž hlavním městem je Windhoek, byla do první světové války, po které ji obsadilo britské vojsko, německou kolonií. Na severu sousedí s Angolou, donedávna portugalskou, na jihu s Jihoafrickou republikou, a na východě s Bečuánskem¹, ke kterému patří velká část obrovské pouště Kalahari. Jsou to stovky čtverečních mil hnědé, vyprahlé a rozpukané půdy, kde je téměř vyloučeno objevit kaluž vody.

Kalahari není podobná Sahaře, někde kamenité ale mnohem častěji písčné poušti, s vlnícími se dunami. Na Kalahari je možné najít oblasti řídké porostlých křovinami, stromy a někde také travinami, které stačí uživit menší počet divokých zvířat, dokonce i vysoké zvěře. Týká se to hlavně tak zvané pánve Etosha, což je nížinná pustá oblast, která kdysi byla vnitrozemským mořem. Po moři dnes místy zbyly jen černé solné bažiny. A je zde ještě jeden podobně močálovitý kraj, známý jako kotlina Okavango.

Malí hnědí domorodci, Křováci, tu žijí v nejistotě bez stálého domova, odkázáni na to co uloví, nebo vyhrabou ze země. Je to asi nejprimitivnější národ, který dosud na světě přežívá. Podle jedné z teorií byli právě Křováci prvními pravěkými obyvateli střední Afriky. Když je později od severu ohrožovali arabští obchodníci s otroky, stáhli se k jihu. Po příchodu bělochů do jižní Afriky a po jejich výbojích, našly poslední zbytky kmenů útočiště v zemi tak neplodné a nehostinné, že o ni nikdo nestál, a tou byla Kalahari. Naučili se tam žít téměř bez potravy a bez vody a před smrtí je zachraňuje malý meloun zvaný t'sama, který v jistém ročním období vyrůstá na poměrně velkých plochách. Je to plodina, jež poskytuje potravu i nápoj a pokud je zahrabaná v zemi, vydrží velmi dlouho.

Křováci stále žijí životem svých dávných předků, ale jejich dny jsou pravděpodobně sečteny. Jejich jedinou zbraní je malý luk, kterým vystřelují otrávené šípy. Zasažené zvíře nakonec zemře, ale než k tomu dojde, musí ho lovec pronásledovat někdy i řadu dní. Po úspěšném lovu si nacpe do žaludku, co se tam vejde a snad ještě víc, neboť jejich způsobu života se přizpůsobil i žaludek. Dokáže se mimořádně roztáhnout, až mají břicha jako bubny. To vše vlastně souvisí s tím, jak se Křováci museli přizpůsobit nejprve Arabům a pak přívalu bílých mužů.

Ke Kalahari se nezbytně váže mnoho podivných příběhů a pověstí, které vyprávějí cestovatelé, nebo snad udržují ústním podáním sami Křováci. Jedna z pověstí vypráví o zříceninách města ztraceného v písku. Jsou prý v něm dlouhé zdi a terasy, vystavěné lidmi. Kolují rovněž pověsti o pohádkových pokladech, o úkrytech plných diamantů ve vyschlých říčních korytech. Může na tom být něco pravdy, neboť čas od času se některý z Křováků pochlubí pěkným diamantem. Nikdy neřekne, kde jej získal a snad to ani neví. Takový drahokam možná cestuje s kmenem po dlouhá léta. A podobně jako v jiných částech Afriky se také zde vyskytují pověsti o ztraceném národu bělochů, odděleném od civilizace stovkami mil pouště. Ale na to bude lepší zapomenout.

W.E.J.

KAPITOLA PRVNÍ

NESNÁZE UROZENÉHO LORDA

Domácí telefon na Bigglesově stole zabzučel a Biggles zvedl sluchátko. „Tady Bigglesworth,“ ohlásil se a chvilku poslouchal. „Hned, pane,“ řekl pak a položil telefon.

„Chce se mnou mluvit šéf,“ oznámil přátelům a dveře se za ním zavřely. Došel před kancelář brigádního generála Raymonda, velitele zvláštního leteckého oddělení Scotland Yardu, zaklepal a vstoupil

„Nedostala se k vám zpráva o nějakém letadle, které by zmizelo, zabloudilo nebo které by někdo ukradl z hangáru?“ vybafl na něj bez úvodu Raymond.

„Ne, pane. Pokud k něčemu takovému došlo v posledních týdnech, nikdo to nehlásil,“ odpověděl Biggles,

„Moc jste mi toho neřekl,“ ušklíbl se Raymond.

„Máte důvod k domněnce, že se nějaké letadlo záhadně ztratilo ze základny?“

„Ne. Jenom jsem uvažoval. Zatím na to zapomeňte. Před chvílí ode mne odešel sir Basil Goodall. Jestli to nevíte, zastává důležité místo v našich diplomatických službách. Domnívá se, že bychom mu mohli pomoci, přesněji řečeno, pomoci jednomu jeho příteli.“

„Kdopak je ten přítel?“ zeptal se podezíravě Biggles.

„Lord Phillip de Langdon of Ferndale.“

„Tak to se už vážně pohybujeme ve vysoké společnosti,“ pousmál se Biggles.

„Víte o něm něco?“

„Ne. Jakživ jsem o něm neslyšel.“

Já do dnešního rána taky ne,“ připustil generál. „Všechno co o něm vím, jsem se vlastně dověděl od sira Basila a z několika řádek v publikaci Kdo je kdo“

„Copak tam píšou o lordu Phillipovi, pane?“

„Moc toho není. Je mu dvaasedesát, je vdovec, má šestnáctiletou dceru a žije na sídle ve Ferndale, v Surrey. Rád cestuje a loví zvěř. Napsal o tom dvě knihy. Jeho rod získal šlechtický titul již v šestnáctém století. To je všechno. Čtyři řádky ve Kdo je kdo je dost málo pro urozeného lorda s tak starobylými předky. Sir Basil mi pověděl, že šlechtic je poněkud výstřední, straní se veřejnosti a nechová se přátelsky k cizím lidem.“

Jenže proto asi pomoc nehledá,“ usmál se Biggles. „Co ho tedy trápí?“

„Zdá se, že ztratil něco cenného.“

„A co to má být?“

„Sbírka rubínů. Jeden z nich prý má pohádkovou cenu.“

Jak došlo ke ztrátě?“

„Prostě. Ukradli mu je.“

„Přímo z domu?“

„Předpokládám.“

„Takže to vyšetřuje místní policie?“

„Ne. Ta o krádeži ani neví.“

„Proč ne?“

Jeho lordstvo si nepřejí, aby ztráta vyvolala zbytečný rozruch. Řekl jsem vám přece, že se vyhýbá veřejnosti.“

„Myslím, že tentokrát dost přehání. To nevypadá dobře. Co chce od nás?“

„Asi abychom našli jeho rubíny. Až se s ním setkáme, dozvíme se víc.“

„My ho navštívíme? Vy a já?“

„Ano. Hned teď. Sir Basil odsud telefonoval a sjednal nám s ním schůzku na půl dvanáctou.“

Biggles pohlédl na hodinky. „Moc času nemáme.“

„Stihneme to. Sídlo Ferndale není daleko od Dorkingu. Za hodinu tam můžeme být.“

„Měl nějaký důvod, aby nepřišel přímo k nám?“

„Domnívám se, že neměl. Patrně si myslí, že v domě je něco, co bychom měli vidět. Je také možné, že jako královský peer očekává, že ho budeme obskakovat. Víím jenom to, že požádal sira Basila o radu a po dohodě s ním patrně došel k závěru, že budeme nejlepší z lidí, kterým je ochoten věc svěřit.“

Jaká čest. Co ho k tomu vedlo?“

Jeho lordstvo má zřejmě důvod k domněnce, že zloděj použil k úniku letadla. Proto mě napadlo vzít vás s sebou, abyste o průběhu té krádeže slyšel z první ruky.“

„Chápu. Ta letadla mě jednou přivedou do hrobu,“ smutně zabručel Biggles. „Nepochybně tam zjistíme, že sídlo leží v parku s velikou volnou loukou, vhodnou pro přistání letadla.“

„Omyl. Právě tuhle otázku jsem položil siru Basilovi. Místo zná a tvrdí, že park je zarostlý vysokými stromy. Bylo by tam prý obtížné přistát i s vrtulníkem.“

„Tak odkud ta letecká stopa?“

„Věřím, že pokud jde o možnost použití letadla, dovíme se víc od lorda Langdona.“

„Kdy došlo ke krádeži? Včera?“

„Budou to dobré dva měsíce,“ usmál se Raymond.

„Dva měsíce? Tak dlouho mu trvalo, než zavolal o pomoc?“

„Lord Langdon měl rubíny uložené v trezoru v knihovně a není to žádný Shylock. Díval se na ně jen výjimečně. Před třemi dny se prý z nějakého důvodu rozhodl, že se na ně podívá. Otevřel trezor a kameny nenašel. Byly pryč.“

„Takže ani neví, kdy se ztratily?“

„Neví,“ pokrčil rameny Raymond.

Biggles si přetřel tváře dlaněmi. Chvilí mlčel.

„Mohlo se to stát třeba před měsícem?“ zeptal se pak.

Jistě.“

„Potom slavnostně prohlašují, že má jen nepatrnou naději někdy se s rubíny shledat. Co ho vedlo k tomu, že je chtěl tak najednou vidět?“

„Netuším. Snad nám to poví. Ale pojďme, auto už čeká.“

„Připadá mi to značně přitroublé,“ zamumlal Biggles. „Dovolíte, abych si od vás zatelefonoval Lissiemu, aby mě v mé nepřítomnosti zastoupil?“

„Beze všeho.“

Biggles vyřídil hovor, sešel s Raymondem dolů k vozu a posadil se za volant. Odhad jeho velitele byl správný. Trvalo téměř přesně hodinu, než dojeli k Ferndale a projížděli širokou alejí mohutných buků k lordovu sídlu.

„Ty sotva zasadili včera,“ poznamenal Biggles.

„Ani předečtírem,“ ušklíbl se generál. Jak jsem vám už říkal, Langdonové tu žijí celá staletí.“

„Pro přistání letadla tu vážně žádné místo nevidím,“ prohodil Biggles, rozhlížeje se kolem. „Sir Basil měl pravdu. Je tu mnohem víc stromů než trávníků.“

Objevilo se sídlo, veliká, dlouhá a impozantní budova. „Žasnu nad tím, odkud jeho lordstvo bere peníze na udržování svého obydlí v tak dobrém stavu,“ zabručel Biggles. „Většina těch obrovských starých sídel chátrá a je před rozpadnutím, nebo je už majitelé přestavěli na byty a kanceláře.“

„Možná ho ještě drží nad vodou výnosy z velkostatku,“ domýšlel se Raymond. „Samozřejmě také mohl odprodat některé z odlehlejších pozemků. Myslím, že lord Langdon patří k lidem, kteří lpějí na rodném domě po celý život.“

„Petrně. Kdyby mu došly peníze, mohl vždy sáhnout po rubínech, pokud by je ovšem ještě měl...“

Raymond pohlédl ostře na Bigglese, „Co tím chcete říct?“

„Vlastně nic. Jen mě napadlo, že jestli lord spoléhal na rubíny, musela s ním jejich ztráta značně otrást.“

„Hm,“ generál pohlédl na hodinky. „Máme dobrý čas,“ poznamenal, když Biggles zastavil auto před sloupovým vchodem.

Zazvonili a vzápětí se objevil starý muž v obleku sloužícího. Raymond mu řekl své jméno.

Jeho lordstvo vás očekává, pane," řekl sluha vážně. „Přijme vás v knihovně. Pojďte prosím za mnou.“

Prošli chodbou ozdobenou loveckými trofejami a zastavili se před dveřmi. Sloužící tiše zaklepal, otevřel dveře a ohlásil návštěvu. „Generál Raymond, lorde.“

Na předložce z tygří kůže, je očekával muž, stojící před krbem pod zavěšenou hlavou afrického buvola s rohy hrozivě čnějícími do stran.

„Pojďte dál," pozval je dovnitř hlubokým zvučným hlasem, který nicméně zněl trochu ostře. „Posadte se, prosím.“

„Přivedl jsem leteckého detektiva, inspektora Biggleswortha," řekl generál. Je to můj nejlepší letecký odborník.“

„Dobře, dobře. Budeme potřebovat všechny chytré hlavy, které seženeme, abychom vyřešili tento mrzutý problém," prohlásil lord Langdon. „Dali byste si po cestě sklenku sherry?“

Oba hosté přikývli. Biggles si pozorně prohlížel muže, kterého přijeli navštívit. Očekával, že se zde setká se zvláštním typem člověka, ale lordův zjev překonal jeho očekávání.

Lord Langdon by byl výraznou postavou kdekoli. Byl nejméně šest a půl stopy vysoký, a šířka jeho ramen odpovídala výšce. Štíhlé atletické tělo držel zpříma a na šedesátníka rozhodně nevypadal. O jeho stáří vypovídal pouze naježený vous, který místy prokvétal šedinami. Vlasy měl husté a poněkud dlouhé, pleť jeho tváře byla hladká a bez vrásek, až připomínala napjatý pergamen. Výrazným rysem lordova vzhledu byl nos podobný zobanu dravého ptáka. Přes tmavé oči, v nichž planulo něco zneklidňujícího, viselo huňaté a husté obočí. Bigglese napadlo, že jako mladík byl určitě hezký a přitažlivý pro ženy. Ale ať už byl jaký chtěl, určitě nebyl mužem, jehož lidé berou na lehkou váhu. Vyzařovala z něj energie, síla a rozhodnost jít za vytčeným cílem až do konce. Vynikal by v každé společnosti.

Pokud si vybíral místnost, ve které přijme hosty, vybral ji dle svého názoru skvěle. Byla to knihovna a současně trochu muzeum a zbrojnice. Na stěnách a nad zasklenými regály plnými knih visely hlavy ulovených dravců s bílými tesáky, rudými tlamami a lesklýma očima. Téměř po celé délce jedné stěny, se dobrých dvacet stop táhla kůže nějakého nestvůrného hada, nejspíše krajty či anakondy. Biggles nepochyboval, že muž který jim právě nalévá sherry, měl smrt všech těch zvířat na svědomí. Zabíjení zvířat patrně věnoval značnou část života.

V místnosti nechyběly ani nástroje, které k zabíjení potřeboval. Na několika stojanech stála téměř úplná sbírka loveckých střelných zbraní, počínaje brokovnicemi až po různé ručnice, včetně pušky na slony. V rohu místnosti stál na podstavci trezor, který se do toho knihovního muzea příliš nehodil. Šlo o jednoduchý zastaralý model, který by kasař, znalý řemesla, otevřel v pár minutách.

Lord Langdon podal hostům sklenice svými velkýma šlachovitýma rukama a Biggles by se nedivil, kdyby jimi dokázal udělat uzel na železném pohrabáči ležícím u krbu.

„Povím vám, proč jsem si vyžádal radu od sira Basila Goodalla," řekl lord. Je jedním z několika mých přátel, jedním z mála, jimž důvěřuji. On také dobře ví, jak nesnáším zájem veřejnosti. Věřím, že i vy budete brát ohled na moji důvěru. Udělejme si v té věci hned od začátku naprosto jasno. Přeji si, aby se o té nešťastné příhodě nedostalo ani slovo do novin. Rád bych dostal zpátky svůj ztracený majetek, ale zloděj mě prostě nezajímá! Co se mě týče, může si táhnout ke všem čertům!“

„I kdybychom zloděje chytili, bylo by nemožné ho odsoudit, aniž by byl předveden k soudu," řekl Raymond. „To by se pochopitelně neobešlo bez veřejného slyšení a takové věci si novináři nenechají ujít.“

„Tím se budeme zabývat, až k tomu dojde," zachmuřil se lord. „Nejdřív vám ale povím, co se vlastně stalo. Až skončím, ptejte se nač budete chtít a já vám odpovím, jak nejlépe dokážu. Začneme od začátku.“

Hostitel si odkašlal a posadil se.

KAPITOLA DRUHÁ

PŘÍBĚH Z HONOSNÉHO SÍDLA

„Náhodou mi patří pěkná sbírka klenotů,“ začal lord Langdon. Je to dědictví a ani nevím, jakou by dnes měly na trhu cenu. Pokud vím, nikdy nebyly znalecky posouzeny. Byly uloženy v mém trezoru,“ ukázal lord na staříčké zařízení v rohu místnosti. „Už tam nejsou. Nevím, kdy zmizely, ale myslím, že znám člověka, který je vzal.“

„Měl byste mít představu, kdy zmizely,“ namítl Raymond.

„Proč bych ji měl mít? Otevíral jsem trezor jen zcela výjimečně. Dokonce ani teď, nebýt mimořádné náhody, bych nevěděl, že klenoty jsou pryč. Jde především o pozoruhodnou sbírku rubínů.“

„Samozřejmě jste o krádeži vyrozuměl místní policii.“

„Ale kdepak. Nikdy nejednám zbrkle. Měl jsem dojem, že potřebuji čas, abych si všechno promyslel.“

„Lidem od pojišťovny se to nebude líbit, pane,“ řekl Raymond.

„Od jaké pojišťovny? Co to sempletete?“

„Vy jste ty drahokamy nepojistil?“ zeptal se Biggles, zatímco generál lapal po dechu.

„Ne.“

Biggles zavrtěl nevěřicně hlavou. „Proč ne, pane?“

„Znamenalo by to jen samé nepříjemnosti. Pořídít soupis, ocenit každý kousek a podobné zbytečnosti. Nikdy jsem nenašel čas, abych se tomu věnoval. Víte, větší část roku pobývám v cizině. Pokud to však považujete za nutné, nadiktuji vám seznam položek z paměti.“

„Ale odklad v ohlášení krádeže nám značně znesnadní vypátrání a navrácení vašeho majetku,“ poznamenal generál váhavě. „Ted už může být kdekoli. V čem byly rubíny uloženy? V kazetách?“

„Ne. Všechny dohromady jsem zamotal do kusu černého sametu. Tak jsme je ukládali již za života mé manželky. Moje dcera je nikdy nenosila. Ještě na to nedospěla. Až zemřu, budou klenoty její.“

„Věděla, co je v trezoru?“

„Ano. Před nějakým časem jsem jí rubíny ukázal.“

„Naznačil jste, že asi víte, kdo je vzal?“

„Ano, ale nemohu to dokázat.“

„Koho podezíráte?“

Jednoho člověka, který tu byl zaměstnán. Sluhu jménem Richard Browning. Asi před rokem zemřel můj starý dobrý komorník Parker, který sloužil v domě již v letech, kdy jsem byl chlapcem. Dal jsem tehdy inzerát do novin, že hledám sluhu, který by ho nahradil. Přišlo několik nabídek, ale člověk, jehož jsem vybral, podal svou žádost osobně. Docela se mi zamlouval. Ten mladík vypadal slušně, dobře se vyjadřoval, měl poctivou tvář a díval se přímo do očí. Poněvadž se zdálo, že má uspokojivá doporučení, na místě jsem ho přijal. Dlouho jsem neměl důvod, abych toho litoval. Byl velice inteligentní a bylo pozoruhodné, jak se dokázal vyrovnat se svými novými povinnostmi. Mám veliký dům, ale on se v něm brzy vyznal, jako by tu žil od dětství.“

„Řekl jste, že se zdálo, že jeho doporučení jsou v pořádku,“ ozval se Biggles. „Bylo to mylné zdání?“

Lord Langdon vzal ze stolu papíry sepnuté sponkou. „Tady jsou,“ řekl. Jsou falešné. Samé padělky.“

„Kdy jste na to přišel?“

„Včera nebo předevčírem.“

„Tehdy jste si je neověřil?“

„Ne,“ sklonil Langdon hlavu. „Byla to ode mne velká nedbalost. Než bych se tím obtěžoval, přijal jsem je tak, jak mi je podal.“

Generál smutně potřásl hlavou. Jen jste si říkal o potíže. Mohu se zeptat, co vás přimělo, abyste se šel do trezoru přesvědčit, zda tam drahokamy leží?“

„To se stalo zcela mimořádně. Minulý týden jsem vyjel do Londýna něco nakoupit. Cestou po Bond Street, jsem se zastavil u výkladu jednoho klenotnictví. Přesněji řečeno to byl Forniers. Představte si můj úžas, když jsem viděl, že klenotník nabízí k prodeji prsten úplně stejný, jaký jsem měl v trezoru. Veliký rubín, zasazený do zlatého kroužku posázeného diamanty. Nejprve mě napadlo, že jde o přesnou kopii.“

„To jste ani nezašel dovnitř, abyste si prsten prohlédl zblízka, nebo se zeptal klenotníka, jak k němu přišel?“

„Ne. Víte, neměl jsem přece jistotu, že prsten je můj. Večer, když jsem se vrátil domů, otevřel jsem trezor, abych si osvěžil paměť. Jen si pomyslete, jak jsem se vyděsil, když jsem zjistil, že chybí nejen prsten, ale i ostatní šperky.“

„Co jste udělal?“

„Posadil jsem se, abych věc promyslel.“

„Nevrátil jste se do klenotnictví?“

„Nemohl bych nikomu dokázat, že prsten patří mně a že mi ho ukradli.“

„Takže jste došel k závěru, že zlodějem je Browning?“

„Všechno tomu nasvědčovalo.“

„Například co?“

„Odešel. Zmizel.“

„Nevíte, kde je?“

„Nemám nejmenší tušení. Je to asi měsíc, kdy jsem mu musel něco vytknout trochu důrazněji a on odešel. Domnívám se, že vzal šperky s sebou.“

„Co jste mu vytýkal?“

Lord Langdon zaváhal. „To je trochu delikátní záležitost a asi hlavní důvod, proč jsem ve věci loupeže nic nepodnikl. Příčilo se mi věc zveřejňovat. Nabyl jsem totiž dojmu, že se pan Browning chová k mé dceři přespříliš důvěrně.“

„Můžete se vyjádřit trochu přesněji, pane? Co míníte přílišnou důvěrností?“

„Tajně se scházeli. Povšiml jsem si, že si vyměňují pohledy, tak jsem měl oči otevřené. Narazil jsem na ně, když si spolu šeptali na schodišti. Jednou večer jsem uviděl lady Carolinu, svou dceru, jak vychází z domu postranními dveřmi a jde někam do zahrady. Šel jsem za ní a našel ji v rozhovoru s Browninem. Dali si tam prostě schůzku. Z toho nemohlo vzejít nic dobrého. I kdybych zanedbal věkový rozdíl mezi nimi, má dcera je přece dědička rodového jména a jmění. Slyšel jsem již, že se dědičky vdaly za sluhy, ale takové manželství obvykle dopadne špatně. Carolina je pořád ještě děvče, není jí ani sedmnáct a nechtěl bych se dožít toho, aby provedla takovou hloupost.“

„Co jste v tom udělal?“ zeptal se Raymond.

„Poslal jsem pro Browninga a pověděl mu zcela jednoznačně, že takové důvěrnosti musí přestat.“

„Co na to řekl?“

„Choval se vyzývavě, téměř urážlivě. Prohlásil, že si k mé dceři ani v nejmenším žádnou důvěrnost nedovolil a že by se taková věc nikdy nemohla stát.“

„Řekl vám, že by se to nikdy nemohlo stát, nebo že se to nikdy nestalo?“ zeptal se Biggles.

„Záleží na tom?“

„Možná. Je to rozdíl.“

„Řekl, že by se to nikdy nemohlo stát.“

„Co si pod tím přesně představujete?“

„Nevím.“

„Vychází vaše dcera často ven?“ pozměnil Biggles téma.

Jen zřídka. Jak to s tím souvisí?“

Jen mě napadlo, že by bylo pochopitelné, kdyby si našla v domě mladšího společníka, aby si popovídala.“

„To je možné, ale nesměl jsem to připustit. Chápete vůbec, jak by to mohlo dopadnout?“

„Ano. Takže jste Browninga propustil?“

„Ne. Jen jsem ho varoval, aby si uvědomil, jaké místo zastává a choval se podle toho.“

„Udělal to?“

„Pokud si vzpomínám, krátký čas po tom výstupu se držel při mně. Jednoho rána však zmizel a od té doby jsem ho neviděl.“

„Věděl, co máte v trezoru?“

„Neumím si představit, jak by se to mohl dovědět. Já jsem mu to určitě neřekl.“

„Když však klenoty vzal, musel o nich vědět.“

„Nevzpomínám si, že bych trezor otvíral v jeho přítomnosti.“

„Kolik je klíčů k trezoru?“

Jen jeden.“

„Kdo ho má?“

Já, ačkoli ho vlastně nenosím u sebe. Pro případ potřeby leží vždycky v téhle věci.“

Tahle věc, na kterou lord Langdon ukázal, ležela na krbové římse. Bylo to malé pouzdro vyřezané ze slonoviny.

Je klíč ještě uvnitř?“ zeptal se Biggles.

„Ano.“

„Věděl Browning, že tam ukládáte klíč od trezoru?“

„Mohl to objevit jedině náhodou. To je však málo pravděpodobné, protože do knihovny přicházel jen výjimečně.“

„Věděla vaše dcera, kde je uschován klíč od trezoru?“

„Co to má znamenat?“ zamračil se Langdon. „Chcete snad naznačit, že klenoty vzala má dcera?“

„To jistě ne, pane.“

„Když jí budou jednoho dne patřit, považuji za nesmysl, že by pomáhala zloději a vyzradila mu, kde je klíč od trezoru.“

Biggles přikývl, že něco takového je více než nepravděpodobné. Já se jen pokouším srovnat si v hlavě jednu věc, která mi příliš neladí,“ řekl. „Chápu tedy dobře to, že obsah trezoru jste znal pouze vy a vaše dcera?“

„Pokud vím, ano.“

„Předváděl jste někomu klenoty, aby z toho zkušený zloděj mohl usoudit, že se nalézají někde v domě?“

„Nesmysl. Do doby než se ztratily, je nikdo více než pět let z trezoru nevyndal. Naposledy je nosila moje zesnulá žena.“

„Rozumím, pane,“ řekl Biggles klidně. „Zeptám se na něco docela jiného. Slyšel jsem, že v této zneklidňující události je třeba vzít v úvahu i možnost použití letadla. Kdo a jak dospěl k takové úvaze?“

„Víte, Browning byl pilot. Měl průkaz o pilotních zkouškách.“

„Opravdu?“ zvedl Biggles obočí. „To je zajímavé. Mohl pilotovat letadlo v době kdy pracoval u vás?“

„Ano, myslím, že létal, ačkoli to nevím určitě. Když mě jednou žádal o dovolenou, zmínil se mi, že létání je již dlouho jeho koníčkem. Jednou z prvních věcí kterou udělal, když k nám přišel, bylo, že se přihlásil do leteckého klubu v Mealingu, kde je také pilotní škola. Mealing leží pouze dvanáct mil odsud. Když měl volný den, dojížděl tam pravidelně na motorce. Jak mi sdělil můj komorník Stewart, všechny knížky v jeho pokoji se týkají létání, navigace a podobných věcí. Myslím, že tam ještě jsou. Když odešel, tak je s sebou nevzal, zřejmě je již nepotřeboval.“

Jestli mohu, rád bych se na ně někdy podíval,“ požádal Biggles. „Mohly by nám naznačit, kam utekl.“

„Kdykoli si budete přát. To mohu snadno zařídit. Chcete zjistit ještě něco, když už jste tady?“

„Potřebuji přesný popis pana Browninga.“

„Můžete vidět jeho fotografii, není to ovšem snímek z ateliéru.“

„To by mi velmi pomohlo.“

Lord Langdon vytáhl zásuvku u stolu a vyjmul malou fotografii, asi třikrát čtyři palce velkou, zřejmě amatérský obrázek. Podal ji Bigglesovi, který se na ni podíval a vytřeštil oči. Žasl a netajil se tím.

Na obrázku stál vysoký a štíhlý, tmavovlasý a dobře vyhlížející mladý muž v bavlněné košili safari a v krátkých kalhotách. Pažba pušky, jejíž hlaveň držel, se opírala o písčitou zem. U nohou mu ležel mrtvý leopard, natažený v celé své délce. Vedle něj se zubil malý nevzhledný mužík s nadmutým břichem, oblečený pouze do kusu hadru, omotaného kolem beder jako zástěrka.

„Tak tohle je Richard Browning?“ hlesl Biggles.

„O tom není pochyb.“

Jak je ta fotografie asi stará?“

„Nebude starší než dva až tři roky.“

„Patrně právě zastřelil leoparda.“

„Vypadá to tak.“

„Lov leopardů není zrovna zábava, jakou bych očekával u sluhy.“

„To mě taky napadlo.“

Jak vám to vysvětlil, když vám ukázal obrázek?“

„Neukázal mi ho a nic nevysvětloval. Dostal se mi do ruky až po jeho odchodu a to ještě čirou náhodou. Uklízel jsem knížku, kterou četla moje dcera a vypadla z ní fotografie. Zřejmě sloužila jako záložka.“

„A vy jste si ji nechal?“

„Ano.“

„Nezmínil jste se o ní dceři?“

„Ne.“

„Proč ne?“

„Nechal jsem na ní, aby se zeptala, jestli jsem ji nenašel. Tím by se mi naskytla příležitost, promluvit si o Browningovi. Ale ona se o ní nezmínila a já taky ne.“

„Obrázek jí musel dát Browning“

„To předpokládám. Jak chcete pokračovat?“

Je jasné, že Browning nebyl vždycky sluhou. Ta fotografie byla pořízena v málo navštěvované části jižní Afriky, přesněji řečeno v poušti Kalahari.“

Jak to můžete vědět?“

„Ten domorodec je Křovák. Nikde jinde byste ho nenašel,“

„Vy jste tam byl?“

„Ano, jednou. To už je dlouho.“

„Máte pravdu, pane,“ řekl Langdon a Biggles měl pocit, že z jeho hlasu zaznělo uznání. „Ten snímek někdo udělal v Kalahari. Dalším důkazem je leopard. Kresba na jeho kůži je pro Kalahari typická. Mohu to potvrdit.“

„V té chvíli byl na místě ještě někdo třetí. Člověk, který držel fotoaparát. Myslím, že to je všechno, co se dá z fotky usoudit. Zmínil se vám Browning o tom, že byl v Africe?“

„Ne, nikdy.“

Biggles podal fotografii Raymondovi. „Obávám se, že tohle nám moc nepomůže. Naopak. Značně to rozšiřuje možný okruh Browningova místa pobytu.“

Jak jsem řekl už dřív, Browning mě nezajímá!“ řekl lord Langdon ostře. „Chci jenom zpátky své rubíny.“

„Nemůžete mít jedno bez druhého,“ suše podotkl generál. „Došlo k loupeži a ta se musí vyšetřit. My samozřejmě učiníme vše pro to, abychom ochránili vaše jméno před novináři.“

„Výborně. Chcete ještě něco zjistit, když už jste tady?“

„Rád bych si promluvil s vaší dcerou o samotě, nebudete-li nic namítat,“ řekl Biggles. „Pokud s tím souhlasíte, pane,“ otočil se k Raymondovi.

„Nemám námítky,“ prohlásil lord Langdon, jenomže od ní se nic nedovíte. Nechce o tom mluvit ani se mnou.“

Jistě ví o tom, co se stalo.“

„Samozřejmě.“

„Může se stát, že mi něco řekne, nebo jí něco uklouzne. Pokud se o Browninga zajímala natolik, že si od něho vzala fotografii, musí znát něco z jeho minulosti.“

„Souhlasím. Jestli však něco ví, neprozradí to. Ted bude ve svém pokoji. Tráví tam většinu volného času.“

Je hodně nešťastná z Browningova zmizení?“

Je mi to divné, ale nijak zvlášť.“

„Podle toho, co jste nám řekl, lorde, bych soudil, že ji to dost rozrušilo.“

„Omyl,“ řekl Langdon.

„Neměl byste se jí raději napřed zeptat, zda mě chce vidět?“

Je téměř jisté, že by odmítla. Když vás uvedu, bude překvapená, ale jistě nebude tak nezdvořilá, aby vás nepřijala. Pojd'te tudy.“

KAPITOLA TŘETÍ

LADY CAROLINA

Venku na schodišti se lord Langdon zastavil a slabě zaklepal na jedny z postranních dveří. Nečekal na odezvu, otevřel a vstoupil. „Ach, tady jsi, Carolino,“ řekl. „Hádal jsem, že tě tu najdu. Rád bych tě seznámil s inspektorem Bigglesworthem ze Scotland Yardu. Chtěl by si s tebou trochu pohovořit.“

Aniž by čekal na odpověď, kývl na Bigglese, aby vstoupil, sám vyšel na chodbu a zavřel za sebou.

Biggles popošel do místnosti s očima upřenýma na lady Carolinu Langdonovou. Nechoval se příliš společensky, dalo by se říci, že ji studoval od hlavy až k patám. Dívka zpola seděla a zpola ležela na pohovce s nějakým časopisem v rukou. Nebylo na ní nic zvláště pozoruhodného. Byla štíhlá, což se v jejím věku dalo čekat a měla po otci tmavé vlasy a oči. Byla docela hezká, a současně jaksí drsně přitažlivá. Byla jednoduše oblečená do tvídové sukně a do pulovru, který jí sahal až k bradě. Nepohnula se, ale hleděla na nevítaného hosta příkře, s neskrývanou nelibostí.

Aniž by vyčkala, až návštěvník promluví, ozvala se sama.

Jen nerada bych vypadala nezdvořile, inspektore, ale jestli jste se mě přišel vyptávat, jen plýtváte časem. Nemám, co bych vám řekla.“

Biggles se lehce uklonil. „Znamená to, že nic nevíte, nebo že mi nic neřeknete?“ zeptal se.

„To si můžete vybrat.“

„Ale jděte, slečno. Nejste na svého otce poněkud přísná?“

„O nic přísnější, než on na mě.“

„Co to znamená?“

„Nejsme si sympatičtí.“

„Vy s ním v určitých věcech nesouhlasíte, že?“

„Můžete to tak brát. Posad'te se, inspektore, ale doufám, že se ne-zdržíte dlouho.“

„Děkuji. Víte proč jsem tady?“

„Mohu si to domyslet.“

„Vzhledem k tomu, co se stalo, můžete jen stěží očekávat, že váš otec s tím něco nepodnikne.“

„Nestarám se o jeho podnikání. To je přece vysloveně jeho věc. Mě to nezajímá.“

„I za předpokladu, že ztracené věci budou jednou patřit vám?“

Já o šperky nestojím, jestli myslíte tohle.“

„To musíte být zcela výjimečná mladá dáma.“

„Třeba jsem. To je všechno?“

„Ne tak docela. Jistě víte, že bývalý sluha vašeho otce, Richard Browning, je v podezření, že klenoty ukradl.“

„Neukradl je.“

„Doufám, že mi to pomůžete dokázat. Jinak zůstane podezřelý po celý život, nebo dokud ho nechytí. Já zde nejsem proto, abych ho odsoudil, ale abych zjistil pravdu. Kdybyste mi pomohla, měl by z toho prospěch.“

„V téhle záležitosti jsou skutečnosti, inspektore, které se vám pravděpodobně nikdy nepodaří objasnit.“

„Například jaké?“

„To musíte vyšetřit sám. Jste detektiv, ne?“

„Zatajováním toho co víte, škodíte otci i panu Browningovi a prokazujete oběma medvědí službu. Zjevně pana Browninga chráníte. Proč to děláte? Potřebuje vaší ochranu?“

Neodpověděla.

„Povězte mi alespoň tohle,“ pokračoval Biggles. „Vysvětlilo by to váš postoj. Jak daleko jste zašla v přátelství s Browningem?“

„Dost daleko.“

„Dovolte mi, abych to vy jádřil bez obalu. Milovala jste ho nebo ho dosud milujete?“

„Ale ne,“ řekla Carolina a její tvář zjemnil záblesk úsměvu. „To nikdy nebyla otázka manželství, máte-li tohle na mysli. Kdyby tomu tak bylo, těžko bych nyní seděla zde. Utekla bych s ním. Pohoršuje vás to?“

„Proč? Stává se to.“

„Byli jsme dobří přátelé.“

„Nebyl náhodou už ženatý?“

„Nebyl.“

„Víte to určitě?“

„Docela určitě.“

„Mluvíte velmi záhadně.“

„Život je plný záhad.“

Jste ještě mladá, ale již říkáte hluboké myšlenky,“ přátelsky se usmál Biggles.

„Učím se.“

„Víte, kde je pan Browning?“

„Nevím.“

„Ale no tak, lady Carolino. Buďte ke mně upřímná. Nám všem by to ušetřilo spoustu starostí. Mám snad věřit, že se úplně vytratil z vašeho života?“

„Nežádám vás, abyste něčemu věřil.“

„Když jste si povídali, musel vám něco vyprávět o svém minulém životě.“

„Bylo toho dost.“

„Například o době, kterou strávil v Africe?“

Rozevřela široce oči a Biggles poznal, že zasáhl do černého. „O Africe jsem se nikdy nezmínila,“ řekla ostře.

„Ovšem že ne. Řekl jsem to já.“

„Proč mluvíte právě o Africe?“

„Někde musel žít a nemuselo to být v Anglii. Víte, že doporučení, kterými se prokázal, byly padělký?“

„Teď to vím.“

Jste bystrá, lady. Určitě chápete, co to naznačuje. Patrně vás také napadlo, že jeho příchod do Ferndale mohl mít nějaké zvláštní příčiny.“

„Mohl. Je to možné.“

„Bylo to proto, že věděl co je v trezoru v knihovně?“

„Ale inspektore, já přece neumím číst myšlenky. Jak mohu vědět, co si myslel? Jestli se pokoušíte mě nachytat, nezbude mi, než vás požádat, abyste ihned odešel.“

„Omlouvám se, lady Carolino, ale prosím abyste si uvědomila, že jenom dělám svojí práci. Prohlásila jste, že mi nechcete pomoci, tak už o tom nebudeme mluvit. Ale dříve či později, s vaší pomocí nebo bez ní, se o této věci dozvím pravdu. Zákon má dlouhé ruce a ještě delší paměť. Myslím, že bych vás měl varovat. Napomáhání zločinu může mít vážné následky.“

„Přijímám to riziko.“

„Vzala jste ty šperky z trezoru sama?“

„Ne.“

„Dobrá,“ řekl Biggles a vstal. „Teď vás opustím. Děkuji vám, že jste mě přijala, i když jste se neprojevila tak vstřícně, aby se to dalo nazvat spoluprací.“ Biggles se zarazil. „Vaše rozhodnutí je konečné?“ zeptal se.

Jaké rozhodnutí?“

„Chránit toho mladého muže.“

„Zradil byste přítele, inspektore?“ odrazila útok.

„Záleží na tom, co považujete za zradu. Možná bych to udělal, kdybych byl přesvědčen, že to je pro jeho dobro.“ Biggles kráčel pomalu ke dveřím.

„Co teď budete dělat?“ zeptala se.

Biggles se otočil. „Pochopitelně najdu Browninga.“

„Nevsadila bych na váš úspěch, inspektore.“

„Vynasnažím se vás překvapit,“ prohlásil Biggles. „Mnoho zdaru,“ dodal. Schodiště a chodba ho dovedly do knihovny.

„Tak co, jak jste uspěl?“ zeptal se lord Langdon.

„Uspěl, ovšem spíše v záporném smyslu, pane.“

„Co vám pověděla?“

„Poučnější bylo to, co mi odmítla povědět.“

„Co řekla o tom sluhovi?“

„Nic. Nechtěla o něm mluvit,“

„Myslíte, že toho darebáka miluje?“

„Vyznat se v srdci ženy je obtížné, ale pochybuji o tom.“

„Proč tedy o něm nemluví?“

„To netuším, ale musí k tomu být důvod. Mám dojem, že se spolu na něčem dohodli. Něco je k sobě poutá, nějaký závazek, chcete-li. Ten jí brání, aby vyradila něco, čím by mu uškodila. Jsem pevně přesvědčen, že ví víc, než je ochotna říct.“

„Domníváte se, že je možné, aby utekla z Ferndale a provdala se za něho?“

„Samozřejmě nevím, co se jí honí hlavou, ale ujistila mě, že na nic takového nepomýšlí. V té věci byla docela upřímná a rozhodná. Vlastně mě ubezpečovala, že by se za něho nemohla vdát.“

„Co myslíte, že to znamená?“

„Nevím. Napadlo mne, že Browning může být ženatý, ale ona tvrdí, že určitě není.“

„Předpokládáte, že ví kam odjel?“

„Těžko říct, ale mám dojem, že jistou představu o tom má.“

„Zmínil jste se o fotografii, kterou jsem našel?“

„Ne.“

Lord Langdon přecházel po místnosti a nervozita z něj přímo vyzařovala. „Přemýšlím, zda by nebylo lepší nechat celou tu věc plavat,“ zamumlal podrážděně.

„Chcete nechat Browninga utéct s rubíny?“

„Ano.“

„Obávám se, že tohle již prostě nemůžete udělat,“ vmísil se do hovoru Raymond.

„Proč ne?“

„Ta záležitost již není pouze ve vašich rukou, lorde. Došlo ke zločinu a policie má povinnost zakročit.“

„I když nepodám udání?“

„Tím se nic nemění.“

„Co podniknete?“

„Budeme pokračovat v pátrání a spolehne se na spolupráci s vámi. Nejprve zjistíme, jestli bylo prodáno více vašich klenotů. Seznam postrádaných položek jste mi poskytl, takže by to mělo být poměrně snadné. Pokud by ovšem Browning odjel za hranice a my vypátrali, kde se ukrývá, nastane potíže, jak ho dostat do Anglie. Vydání zločince z ciziny je dlouhý a složitý proces. Jestliže by však měl Browning rubíny u sebe, bylo by poměrně snadné, dostat je zpátky. To je právě to, co chcete, že ano?“

Jistě. Sluhův osud mě nezajímá.“

„Stále předpokládáme, že ten muž je zloděj, jenže jsme dosud nic nedokázali,“ ozval se Biggles. „Nesuďme předem. Ať již kradl nebo ne, myslím, že vzhledem ke vztahu mezi ním a vaší dcerou je více než pravděpodobné, že lady Carolina a Browning si dříve či později najdou cestu, jak navázat spojení. Jak vám docházejí dopisy?“

„Přináší je místní listonoš.“

„Kdo je dostane do ruky první?“

„Každý kdo náhodou listonošovi otevře. Může to být některá ze služek nebo můj komorník.“

„A co lady Carolina?“

„Nevzpomínám si, že by někdy běžela dolů otevřít dveře.“

Jste obvykle tou dobou vzhůru?“

„Ano, ale ani já neběhám ke dveřím,“ ušklíbl se.

„Bylo by dobré, kdybyste to nějakou dobu dělal.“

„Domníváte se, že by se Browning mohl pokusit o dopisování s Carolinou?“

„Vyloučit se to nedá.“

„Chápu, jak to myslíte,“ řekl lord Langdon pomalu. „Dopis s její adresou a cizí známkou na obálce...“

„Správně, lorde. Jistě také chápete, že pokud Carolina ví, kde Browning je, může mu psát, aby se včas dozvěděl, co se děje tady. Například by ho mohla varovat, že jste zavolal policii. To ovšem platí pouze za předpokladu, že mu Carolina pomáhala ukrást rubíny a zmizet ze země.“

„Celá ta věc přesahuje mé chápání,“ utrápeně řekl lord Langdon. „Proč by, pro všechno na světě, měla Carolina pomáhat zloději, aby oloupil jejího vlastního otce a nakonec i ji, protože klenoty jí budou jednou patřit? Tak dobrá. Udělám co navrhujete a poštu si pohlídám.“

„Hodně by nám pomohlo, kdybyste zjistil, jak se chová Carolina. Zda opravdu čeká na dopis, který by před vámi skryla. Vaše dcera má všech pět pohromadě a tak se nedá očekávat, že by měla tak málo rozumu, aby Browningovi dovolila posílat psaní na adresu vašeho sídla. Předpokládám, že ti dva si vymysleli něco chytřejšího, co to však je, nevím. Musíme vyčkat. Zatím nemůžeme nic dělat.“

„To je vše? Nemáte další otázky?“

Jen bych si ještě chtěl ujasnit jednu maličkost. Toho dne, kdy jste v Londýně uviděl u klenotníka prsten, který jste považoval za svůj, šel jste po příjezdu domů okamžitě k trezoru?“

„Ano. Snad chápete, že mě to zajímalo?“

„Klíč jste našel na obvyklém místě v krabičce?“

„Ovšem. Jinak bych trezor neotevřel.“

„A neměl jste důvod si myslet, že ho někdo měl v ruce?“

„To mě ani nenapadlo.“

„Rozumím, pane. Tím asi můžeme skončit. Mohu si tu Browningovu fotografii prozatím nechat? Dám si pořídit kopii a originál vám vrátím.“

„Ano, to můžete.“

Biggles se obrátil k Raymondovi. „Pokud jde o mne, pane, skončil jsem.“

Generál vstal. „Nemám, co bych k tomu dodal, takže se s vaším dovolením, lorde Langdone, vydáme na cestu. Kdyby v tom nešťastném případě došlo k nějakému zvratu, očekávám, že mě budete neprodleně informovat.“

„Samozřejmě,“ přikývl blahosklonně lord. „Pokud mohu být nadále nějak užitečný, stačí dát mi vědět. Znovu vám však připomínám, že si nepřejí, aby se o tom psalo v novinách.“

Je mi to jasné.“

Lord Langdon doprovodil své návštěvníky ke dveřím a policejní vůz v několika minutách vyrazil příjezdovou cestou zpět ke hlavní silnici. Poblíž cesty několik mužů poráželo mohutný dub.

„Podívejte se!“ upozornil na ně Biggles spolujezdce.

„Kácejí dub. Co má být?“

„Nemusí to nic znamenat, ale naznačuje to, že jeho lordstvo má hlouběji do kapsy, než jsem původně soudil. Muž v jeho postavení nezačne prodávat dříví, dokud nemusí.“

„Hm. Může být,“ přikývl Raymond. „Co tomu všemu říkáte?“

„Moc vám k tomu ještě neřeknu, snad jenom to, že z toho všeho mám zvláštní dojem. Myslím si, že ani velevážený lord Langdon nám neřekl pravdu, přesněji řečeno, neřekl nám celou pravdu!“

„Podívejme se,“ užasl generál. Jak vás to napadlo? Chápu, že Langdon to s dcerou nemá snadné, když se zbláznila do Browninga, to ale ještě není důvod, aby před námi tajil něco závažného. Chce přece dostat zpátky své klenoty.“

„To jistě. Všiml jste si však, kolikrát zdůrazňoval své obavy, aby věc nevyšla na veřejnost a zůstala pod pokličkou? Proč?“

„Připouštím, že to až přeháněl. Tak mi to vysvětlte!“

„Mohu se jen dohadovat, ale řekl bych, že má velmi vážný důvod k utajení případu. Nejspíš nějaké špinavé prádlo z jeho minulosti.“

Raději by oželel rubíny, než aby připustil příchod novinářů. Ví, že by přišli s horkou vodou a mýdlem a pustili se do praní.“

„Špinavé prádlo? Lord by nerad slyšel, že mluvíte o prádle. Jaký k tomu máte důvod?“

„Spíše jen něco tuším. Důvod, který Langdon vyslovil, se mi zdá slabý. Nepřesvědčil mě. Odhaduji, že důvodů bude víc. Mám prostě dojem, že pokud něco skrývá dcera, její otec dělá totéž. Hodlám tomu věnovat pozornost i nadále.“

„Nestačí vám, že nechce, aby došlo ke skandálu? Vždyť se jeho dcera tajně přátelila se sluhou a navíc i zlodějem?“

„Chápu, ale nestačí mi to,“ řekl Biggles.

„No dobrá,“ vzdychl Raymond. „Co zamýšlíte dělat dál?“

„Nějaký tajný kout ve mně mi právě sdělil, že od snídaně uběhla spousta času. Rád bych se zastavil někde na oběd. V Dorkingu jsou dvě či tři pozoruhodné hospůdky. Potom, když nebudete proti tomu, dojedu na letiště, kde se Browning cvičil v létání a popovídám si s někým, kdo to tam má na povel. Pracoval tam přítel Bunny Hale. Seznámil jsem se s ním, když byl u 104. perutě. Je ovšem možné, že na letišti dávno není. Jestli se potřebujete vrátit do Londýna, nechtě to na mně. Během oběda zavolám Bertiemu, aby pro vás přijel s jiným vozem a zavezl vás do Yardu.“

„Dobrá, souhlasím,“ rozhodl generál.

„Dále se podívám do Fornierova obchodu na Bond Street a pozpěťtám se pana klenotníka, jak se mu prsten dostal do rukou. Pojedu tam rovnou z letiště.“

„Musíme také prověřit, zda někdo nenabídl k prodeji další z těch ztracených drahokamů, ale to uděláme běžným postupem. Lord Langdon mi nadiktoval úplný seznam, zatímco jste hovořil s jeho dcerou. Co si o ní vážně myslíte?“

„Co si myslím?“ Biggles se usmál a pokrčil rameny. Je to docela hezké děvče. Je naprosto jisté, že se svým otcem si, mírně řečeno, vůbec nerozumí. Připadá mi přísný a panovačný, a pokud se mu dcera podobá, zákonitě mezi nimi dochází ke střetům. Já osobně bych pro něho nechtěl pracovat. Kdyby se něco nepovedlo, nedočkal byste se od něj žádného slitování. Myslím, že ten povahový rys je příčinou, proč většinu života projezdil po světě a zabíjel zvířata. A to je jeho další podivnost. Nikdy jsem nedokázal pochopit způsob myšlení člověka, jehož těší zdobit si dům hlavami mrtvých zvířat. Považuji to za zvrhlý projev mužské ješitnosti. Jako by každému říkal: Jsem tvrdý chlap! Jen se koukněte, jaké bestie jsem zabil!“

Jenže to se nás netýká,“ pokrčil rameny Raymond. „My se musíme pokusit získat ukradené šperky zpátky.“

„To ale nebude snadné. Nejprve musíme najít Browninga a ten je bůhví kde. Pokud je za hranicemi, jak ho dostaneme domů?“

„O tom si promluvíme, až ho najdeme,“ řekl generál. „Co to zase děláte? Tady nedostaneme oběd,“ dodal. Biggles totiž zastavil vůz před obchodem, který byl zároveň poštou.

„Promluvíím jen s někým, kdo tady vede poštu,“ odpověděl Biggles. „Dlouho vás nezdržím.“ Vystoupil z auta a vešel do obchodu. V pěti minutách byl zpátky a usmíval se. Jestli si Carolina a Browning dopisují, musí dopisy projít přes tyhle přepážky,“ ukázal za sebe. „Zařídil jsem nám ve vsi kontrolu pro případ, že by hezká Carolina přelstila svého rychlopalného tatínka. Teď si ale pospíším a najdu nějaký domek, kde mají talíře plné jídla.“

KAPITOLA ČTVRTÁ

OTÁZKY SE MNOŽÍ JAKO KRÁLÍCI

Biggles zabrzdil auto u prvního slušného hostince. Posadili se, objednali si jídlo, a ještě než talíře přistály na stole, zavolal Bertiemu, aby přijel s náhradním vozem.

„Co jste vlastně dělal na poště ve Ferndale?“ zeptal se Raymond. „Raději mi to řekněte, ať o tom vím.“

„Zašel jsem tam hlavně proto, abych zjistil, zda si při třídění pošty k doručení, někdo nevšiml nějakých dopisů s cizími známkami. Je to jenom malá poštovní pobočka s jedinou úřednicí. Řídí dodávku všech poštovních zásilek. Samozřejmě jsem se ani slovem nezmínil o lady Carolině, ani o nikom ze zámku, ale jak to vidím, jestli jeho lordstvo má pravdu ohledně vztahu mezi jeho dcerou a Browningem, budou se snažit zůstat ve styku. Jedinou možnost poskytuje pošta. Browning by se sotva odvážil sem přijít, nebo zatelefonovat, pokud by nevěděl, kdo zvedne sluchátko. Nějak ale musí navázat spojení. Nedovedu si představit, že by si Carolina a Browning dali navždy sbohem.“

„Proč ne?“

„Chovala by se jinak. Byla by rozrušená. Zdá se mi však, že jí současný stav docela vyhovuje.“

„A všimla si úřednice z pošty nějaké cizí známky? Takový dopis by mohl dokázat, že Browning skutečně odjel do zahraničí.“

„Ano, pokud by adresátkou byla Carolina. Paní z pošty si však v posledních týdnech vzpomněla jenom na jedinou cizí známku a dopis byl adresován jakémusi Smithovi ze zdejší obce. Znamka úřednici nezaujala, takže ani neví, z jaké pocházela země. Je to škoda,“ usmál se Biggles.

„Mezi pošťáky by mělo být víc filatelistů.“

„Zařídil jste, aby na to příště dala pozor?“

„Ne. Jen jsem ji řekl, že zase zavolám.“

„Nebyla zvědavá, proč vás to tak zajímá?“

„Přirozeně byla. Přiznal jsem se, že jsem policista, ale jenom těžko bych jí vysvětloval, proč sháním dopisy z ciziny, aniž bych do toho zapletl lorda Langdona. Jeho lordstvo by bylo zaručeně pohoršeno, kdyby se o tom doslechlo. Poštovní úředník nemá navíc právo manipulovat s cizími dopisy. Nežádal jsem ji o to.“

„Proč vlastně předpokládáte, že si Carolina a Browningem dříve či později napíší?“

„Pokud nevlastní dobrého poštovního holuba, nemají jinou možnost styku,“ zasmál se Biggles. „Zbývá jen pošta, a ta je i naší nadějí zjistit, kam odjel Browning. Je možné, že nyní si nedopisují, ale po dnešku se Carolina určitě vynasnaží sdělit Browningovi, k čemu tady došlo. K tomu ovšem musí znát jeho adresu. Nepochybuji o tom, že je na jeho straně, jinak by se nějak projevila a neuzavřela by se přede mnou jako ústřice.“

Později, když stále ještě probírali případ, zakvilely před domem brzdy a z auta vystoupil Bertie. Raymond zaplatil účet, sedl si za volant a odjel. První vůz přenechal Bigglesovi a Bertie si do něj přesedl.

„Kam jedeme?“ zeptal se.

„Na letiště do Mealingu. Není to daleko.“

„Co znamená celý ten poprask, starouši?“

Za jízdy k letišti mu Biggles obšírně vysvětlil, co ho přivedlo na venkov.

„Takže je to absolutně jasné,“ prohlásil Bertie, když jeho šéf domluvil. „Ten chytrý chlapec Browning se nechtěl dát od starého pána otravovat a práskl do bot. A aby si s ním vyrovnal účty, vzal si s sebou hromádku kamínků. Až budeme doma, stačí nám prolistovat záznamy o zlodějích šperků. Browninga možná najdeme pod písmenem ‚B‘.“

„Mýlíš se,“ zavrtěl hlavou Biggles. „Tyhle tvé absolutně jasné případy mají strašlivou vlastnost, že obvykle dopadnou jinak. Už vidím, jak z toho vylézají různé háčky. Pokud si Browning vzal rubíny, musel vědět, že vzápětí po něm půjde policie a dříve nebo později ho chytí za límec. Přesto si kameny vzal. Proč? Kdyby se zamiloval do Caroliny, čekal bych, že zůstane v

domě. Nebo jinak, proč Carolina nešla s ním? Na celé věci je něco divného. Obávám se, že Carolina a jeho lordstvo něco tají. Něco, co z nich nikdy nedostaneme. Jsem si naprosto jistý, že Carolina zná odpověď na všechny otázky, které jsem ji dal. Je to však bystrá mladá dívka, která si řekla, že zachová mlčení.“

„To tajemství zná i Browning?“

„Správně.“

„Čekáš, že ho najdeme v Mealingu?“

„To sotva, ale můžeme se o něm něco dovědět. Létal tam a získal tam pilotní diplom. Je možné, že zmizel i s letadlem.“

„Přibrzdi, starouši. Kdyby štípnul letadlo, tak bychom o krádeži museli slyšet.“

„Máš pravdu, vím to také. Samozřejmě mohu být na úplně falešné stopě. Ale už jsme tady. Hned se to dozvíme.“

Biggles zabočil na silničku ohraničenou vysokým živým plotem, která končila u rozlehlé otevřené plochy. Při kraji stálo několik budov, mezi nimi dva hangáry a klubovna. Před bližším z hangárů parkovalo menší hornokřídle letadlo, na němž pracovali dva muži. Jeden byl malý tmavovlasý chlapík s nezvykle velkým knírem. Otočil se a zůstal překvapeně hledět, když na něj Biggles zakřičel: „Hej, Bunny! Ještě pořád u řemesla?“

Bývalý pilot Hale se široce usmál. „Biggles, ty starej rošťáku, dlouho jsem tě neviděl! Co tě sem přivádí? Hledáš tu něco?“

„Leda ztracené mládí,“ zazubil se Biggles a vystoupil z vozu. „A co ty? Tobě se neztratilo nic?“

„O ničem nevím,“ zašklebil se Bunny.

„To je vlastně všechno, co jsem chtěl vědět,“ řekl Biggles. „Ale když už jsem tady, trochu pohovoříme. Mimochodem, tohle je Bertie Lissie.“

„Pojďte dál na skleničku,“ pozval je Bunny, stiskl Bertiemu ruku a obrátil se k Bigglesovi. „Co myslíš, že bych měl ztratit?“

Jenom tě zkouším,“ usmál se Biggles. „Napadlo mne, zda se vám odsud neztratilo letadlo?“

„Zaplať bůh, nic takového. Časy jsou zlé a my tu máme jenom dvě. Kdyby jedno zmizelo, hned bych to poznal. Posadte se u nás. Co si dáte?“

„Nic, děkuji. Vážně, právě jsem obědval. Pověz mi tohle. Jedním z vašich členů je nějaký chlápek jménem Browning.“

„Řekni spíš, že byl. Už tady není.“

„A víš, kde je?“

„Nemám tušení.“

„Patrně jsi ho učil létat a dal jsi mu pilotní diplom.“

„To jsi odhadl přesně.“

Jak se osvědčil jako pilot?“

„Výborně. Přímo skvěle. Jeden z mých nejschopnějších žáků. Taky to byl hezký chlapík a ostrý jako břitva. Doufám, že se mu daří dobře.“

„Znáš důvod, proč by se mu mělo dařit zle?“

„Ne, ale víš jak to chodí. Odletěl daleko a od té doby jsem o něm neslyšel.“

„Říkal jsi ale, že jste neztratili žádné letadlo,“ nakrčil čelo Biggles.

„To souhlasí.“

„Tak jakým letadlem odletěl?“

Jakým? Svým vlastním.“

„Svým vlastním?“ zamračil se Biggles. „Tomu nerozumím. Chceš tím říct, že měl svoje letadlo?“

Jistě. Proč ne? Je to snad trestné?“

„Ne,“ vyhrkl Biggles. „Nenapadlo mě to. Jak k tomu došlo?“

„Úplně jednoduše. Před časem jsme koupili zbrusu nového martina. Moc pěkný dvoumotorový dráček. Chtěli jsme ho pronajímat.“

Browning s ním trochu létal a nakonec se do něj zbláznil a koupil si ho od nás. Pak s ním odletěl na daleký výlet.“

„Čemu říkáš daleký výlet?“

„Do jižní Afriky. Říkal, že dlouho touží překonat dálkový rekord lehkého letadla do Kapského města. Když si začal připravovat věci a doklady, nabídl jsem se, že mu pomůžu, jenže on prohlásil, že si s tím poradí sám. Považoval to za dobré cvičení. Řekl mi, že musí umět zařizovat tyhle věci sám, a že musí hodně létat. Měl nakonec pravdu. Do martina dal namontovat přídatnou nádrž. To je všechno. Jednoho rána sem přijel jako obvykle na svém motocyklu a odletěl. Víc nevím. Čekal jsem, že mi napíše pár řádků, ale nepřišlo ani písmeno. Neřekl mi ani, co mám dělat s jeho motocyklem. Mám pořád dojem, že se tady časem objeví.“

„Měl s sebou nějaká zavazadla?“

Jenom lehkou plátěnou tašku, jaké cestujícím rozdávají letecké společnosti.“

„Dluží ti nějaké peníze?“

„Ani penny. Než odjel, všechno k tomu dni vyrovnal. Zdálo se mi, že má peněz dost.“

Jak zaplatil za letoun? Šekem?“

„Ne, hotově.“

„Nepřipadlo ti to neobvyklé?“

„Proč? Ostatně, když jsem se ho ptal, proč platí v hotovosti, jen se smál a řekl, že kdyby mi dal šek, mohla by ho banka vrátit jako nekryty.“

„Kolik ho stálo to letadlo?“

„Dva tisíce pět set. Včetně montáže přídatné nádrže, oleje a paliva. Nechtěl bys mi konečně vysvětlit, o č tu jde?“

„Zajímáme se o něj. To je pro tuhle chvíli všechno. Nevíš, kde bydlel?“

Jasně. Když se stal členem klubu, musel udat adresu. Tehdy nám řekl, že adresa je přechodná. Byl hostem na panství Ferndale.“

„Copak víš o tom sídle?“

„O Ferndale?“ zasmál se Hale. Jenom to, že to je docela dobrá adresa. Neříkej mi, že Browning je lotras.“

„Nemáme důkaz, že by se dopustil něčeho nesprávného. Mohu ti ale sdělit, že opustil sídlo Ferndale trochu náhle a nečekaně. Ti lidé se přirozeně diví, co se s ním stalo.“

„Chápu,“ přikývl Bunny. „A jeho přítelkyně si třeba myslí, že ho postihla nehoda.“

„Přítelkyně? Jaká přítelkyně?“

„Dívka, se kterou sem občas přijel na motorce.“

„Tmavovlasá, štíhlá, asi sedmnáctiletá?“

„Správně. Ty ji znáš?“

„Setkal jsem se s ní. Vzal ji někdy s sebou do oblak?“

Jednou či dvakrát se s ní proletěl. To už měl pilotní diplom. Nestěžoval si někdo kvůli tomu?“

„Pokud vím, tak ne.“ Biggles vstal. „To bude, myslím, všechno. Už tě nebudeme zdržovat. Rád jsem tě zas viděl, Bunny. Ale počkej, přece ještě něco. Nepožádal tě Browning, abys o něm mlčel, kdyby se na něj někdo vyptával?“

„Ale hloupost!“ zavrtěl hlavou Hale, kterého otázka překvapila. „Proč by to dělal?“

„Napadlo mě, že by se nějaký důvod našel. To ale není důležité. V každém případě se mi zdá, že po sobě velmi obratně zametl stopu. Byl bych ti zavázán, kdybys mi dal vědět, jestli o něm uslyšíš. Víš, kde mě najdeš?“

„Říkali mi, že jsi ve Scotland Yardu.“

Biggles s úsměvem přikývl. „Všichni si musíme nějak vydělávat na živobytí. Dávej na sebe pozor.“

„Ty taky.“

„Šťastné přistání.“

Biggles se vrátil k vozu s Bertiem v patách. „Tak takhle to je,“ zabručel, když se vůz pohnul.

„Když ti Bunny řekl, že si Browning koupil letadlo, nějak tě to vzalo,“ řekl Bertie.

„Přiznám se, že jsem to nečekal. Ta možnost mě vůbec nenapadla. Mám pocit, že Browning si všechno naplánoval dokonale.“

„Odkud ale vzal peníze, starouši? Z platu sluhy by na letadlo šetřil hrozitánsky dlouho.“

„Doufám, že na to brzy najdeme odpověď.“

„Kde?“

„U Fomiera, klenotníka na Bond Street. Jak jsem ti říkal, celá věc vyšla najevo tím, že lord Langdon poznal svůj prsten ve výloze klenotnictví. Vsadil bych se, že ho tam donesl Browning a dostal za něj víc peněz, než utratil na letadlo. Uvidíme.“

Za necelou hodinu dojeli před klenotnický obchod v Bond Street, ale ulice byla tak přečpaná auty, že nenašli místo k zaparkování. Biggles vystoupil a požádal Bertieho, aby odvezl vůz před Scotland Yard.

„Svezu se taxíkem,“ mávl na Bertieho a po jeho odjezdu, došel k obchodu a nahlédl do výlohy. To nejdůležitější zjistil v jediné vteřině. Prsten s nádherným velkým červeným rubínem mezi malými třpytivými diamanty ležel stranou od dalších předmětů nabízených k prodeji, nezaměnitelný a pozoruhodný. Kupec se tedy ještě nenašel. Před pouzdem vyloženým černým sametem nebyla žádná cena.

Vešel dovnitř. Muži, který ho chtěl obsloužit, ukázal policejní průkaz a řekl: „Rád bych mluvil s panem Fornierem, nebo pokud není přítomen, promluvím s vedoucím.“

„Pan Fornier je ve své kanceláři, pane. Počkejte okamžik,“ mírně se uklonil prodavač. Zmizel za záclonou a vzápětí byl zpátky, aby uvedl Bigglese k majiteli.

„Doufám, že se nestalo nic zlého, inspektore,“ vzhlédl klenotník k Bigglesovi s netajenou obavou ve hlase. „Posaďte se, prosím.“

„Děkuji. Rád bych vám položil několik otázek,“ šel Biggles přímo k věci. „Ve výkladní skříni máte prsten, krásný rubín, zasazený mezi diamanty. Určitě víte, který mám na mysli. Soudím, že to je naprosto výjimečný klenot. Patří vám?“

„Ano.“

„Můžete mi sdělit, jak jste ho získal?“

Jistě. Přinesl mi ho člověk, který ho chtěl prodat.“

„Znal jste ho?“

„Ne. Viděl jsem ho prvně v životě.“

„Přesto jste prsten koupil?“

„Ano. Ale samozřejmě ne bez ověření. Jistě chápete, inspektore, že firma naší pověsti nekupuje ztracené či ukradené klenoty.“

„Co jste tedy udělal?“

„Řekl jsem mu, že jestli chce prsten u mě nechat a přijít asi za týden, ověřím si cenu, kterou mohu nabídnout. Ve skutečnosti jsem ovšem potřeboval čas, abych si prošel seznamy ukradených klenotů, které mi občas pošle policie. Nic podobného tomu prstenu jsem tam však nenašel, ať se již jednalo o krádeže nebo ztráty. Volal jsem tehdy do Scotland Yardu, abych si ověřil, zda se prsten neobjevil mezi věcmi, které zmizely v poslední době.“

„S kým jste jednal?“

„S inspektorem Gaskinem. Asi jednou nebo dvakrát jsem mu s něčím pomohl. Neměl o prstenu žádný záznam.“

„Udělal jste to správně,“ přikývl Biggles. „Inspektor ale nemohl mít záznam. Ztrátu prstenu majitel oznámil až dnes.“

„Nebesa!“ vyhrkl Fornier a zbledl. „Víc jsem ale udělat nemohl, nezdá se vám?“

„Ne. Také vám nic nevyčítám. Předpokládám, že ten člověk označil prsten za svůj majetek. Je to tak?“

„Ale to se mýlíte,“ vzbouřil se klenotník. „Myslím, že byl zcela upřímný. Řekl, že jedná z pověření jisté dámy, která hodlá zůstat v anonymitě. Nechce, aby se vědělo, že byla nucena prodat prsten, aby dostála svým finančním závazkům. To se dnes stává běžné.“

„Neznáte jméno té dámy?“

„Ne. Za těch okolností jsem se ani nevyptával.“

„Udal vám ten muž své jméno?“

„Ovšem. Představil se a udal svou adresu. Jinak bych s ním ani nemohl jednat.“

Jaké uvedl jméno?“

„Browning. Pan Richard Browning. Adresu mám v dokladech, jestli vás zajímá. Požádal mě, abych mu nepsal, protože se každým dnem chystá odcestovat. Slíbil, že se ozve sám.“

„Nebylo to snad panství Ferndale?“

„Ano, správně. Teď si vzpomínám, když jste se zmínil.“

„Co se nakonec stalo?“

„Přišel, jak jsme se domluvili. Nabídl jsem mu za prsten slušnou částku. Bez zbytečných řečí přijal nabídku.“

„Kolik to bylo?“

„Čtyři tisíce liber.“

„Uf,“ ujelo Bigglesovi. „Zaplatil jste hotově?“

„Co vás napadá. Tak velké peníze zde neuchovávám. Dostal ode mě bankovní směnku splatnou doručiteli. Téhož dne si peníze vybral. Vím to, protože ředitel banky se obtěžoval mi zavolat, jen aby si ověřil, zda je šek vystavený na tak vysokou částku v pořádku. Já mu potvrdil, že ano.“

„Od té doby jste pana Browninga neviděl?“

„Ne.“

„Nepokoušel se vám prodat jiné klenoty?“

„Ne.“

„Neříkal, že jich má víc?“

„Ne. Domnívám se, že dáma měla pouze ten prsten.“

„Poznal byste prodejce, kdybyste ho uviděl?“

„Určitě.“

Biggles vylovil z náprsní tašky Browningovu fotografii a ukázal ji klenotníkovi. Je to on?“ zeptal se.

„Ano, poznávám ho.“

Jste si naprosto jistý?“

„Ovšem. Ale povězte mi, inspektore. Když jste mluvil o ztrátě prstenu, co to pro mne bude znamenat?“

Je mi líto, ale obchod vám nevyjde. Prsten je kradený.“

„Nebesa!“ zaúpěl Fournier a obrátil oči v sloup. „To je ale rána. To pro mě znamená těžkou finanční ztrátu. Vím, že takové riziko občas podstoupíme, jinak bychom nic nevydělal, přísahal bych ale, že mladý muž, který přinesl prsten, je čestný člověk. Na mé otázky odpovídal upřímně a vůbec nevypadal jako darebák. No, inspektore, jsem ve vašich rukou. Co chcete, abych udělal? Předpokládám, že si prsten vezmete. Je to tak?“

„Můžete si ho nechat, dokud se definitivně nerozhodne otázka vlastnictví. Musíte ho ovšem vyndat z výkladní skříně. Uložte ho do svého trezoru.“

„To určitě udělám.“

„Chtěl ho někdo koupit?“

„Měl jsem nabídky, ale žádná nedosahovala částky, jakou jsem za něj požadoval, totiž čtyři tisíce pět set liber. Jeden zájemce se tu zítra zastaví.“

„Musíte mu sdělit, že majitel si prsten zase odnesl.“

„To mu řeknu. Mohu se vás zeptat, jak jste se dověděl, že prsten mám já?“

„Měl jste smůlu,“ smutně se usmál Biggles. „Myslím, že vám to mohu říct. Člověk, kterému prsten patří, šel náhodou kolem vašeho obchodu a uviděl ho ve výkladní skříně. Jinak ho měl vždy zamčený v domácím trezoru, takže ho nepostrádal. Tak tedy, pane Fourniere, už vás nebudu zdržovat. Prozatím vám svěřuji prsten do opatrování, ale později si ho patrně odnesu. Kdybyste se něco dověděl o panu Browningovi, dejte mi vědět.“

„Spolehněte se,“ řekl klenotník. Postavil se, aby se rozloučil a zdálo se, že trochu zavrával, jak na něj dopadla tíže ztracených čtyř tisíc liber.

Biggles vyšel na rušnou Bond Street a rozvažoval, jestli udělal správně, když nechal prsten u klenotníka. Ačkoli nehrozilo, že by ho Fornier prodal, raději to řekne Raymondovi. Čekal na chodníku, až se objeví taxík, když ho upoutal pohyb za jeho zády. Ohlédl se. Právě brali prsten z výlohy...

To co zjistil, vrhlo na případ nové světlo, ale Biggles byl na rozpacích. Z výpovědi klenotníka vyplývalo, že Browning je zloděj, pokud ovšem nejednal v zastoupení Caroliny. Ani to by však nemohlo vysvětlit, proč se choval při prodeji tak naprosto otevřeně. Tak jako na letišti, stejně u klenotníka, uváděl své pravé jméno. Je to ale jeho pravé jméno?

Jedna otázka vyvolala řetězec dalších. Použil by někdy řemeslný zloděj své skutečné jméno? Proč najednou potřeboval velkou částku peněz? Proč prodal prsten, ale ostatní rubíny někde schoval? Proč chtěl ty peníze? Měl je na letadlo? Nač to letadlo chtěl? Jenom na to, aby po loupeži rychle zmizel? Kam měl namířeno? Biggles byl už pevně přesvědčen, že zde nejde o obyčejnou loupež. Bylo v ní víc, než co zatím dokázal odhalit. Proč třeba chtěl lord Langdon dostat zpátky jen své rubíny? Proč ho nezajímal zloděj...?

Konečně přijelo taxi, zastavilo se a Biggles se mohl vrátit do své kanceláře ve Scotland Yardu.

KAPITOLA PÁTÁ

KONEČNĚ PRVNÍ STOPA

Uplynuly již tři týdny ode dne, kdy lord Langdon za neobvyklých okolností zavolal policii, aby vyřešila případ ztracených rubínů, jenomže ta dosáhla jen velice malého pokroku. Pokračovalo obvyklé pátrání, ale nepřišla žádná zpráva, že by další ztracené rubíny někdo nabídl k prodeji doma nebo v kontinentální Evropě.

Browning, dle Bertieho absolutně jasný zloděj, se vytratil. Biggles se ovšem přikláněl k názoru, že jeho vina není absolutně jasná. Vytratil se však dokonale, dalo by se povědět, jak pára nad hrncem. Kurz jeho letadla zjistili pouze podle míst, kde tankoval. Casablanka, Dakar, Brazzaville, takže to vypadalo, že se skutečně vydal do jižní Afriky, k cíli, se kterým se před odjezdem netajil. Použil trasu při západním pobřeží a Biggles přemýšlel, proč právě tudy, když východní je obvyklejší. Po odletu z Brazzaville martin zmizel. Od té chvíle nebylo o letadle dalších zpráv. Do Kapského Města rozhodně nedoletělo. Co pilot dělal, či co se mu přihodilo? Došlo k poruše na motorech, což by ho donutilo přistát na nějakém odlehlém místě s drahými klenoty na palubě? Nebo letěl úmyslně do nějakého zapadlého kouta, kde by se mohl skrýt a vyčkat, až se na rubíny zapomene? Obojí bylo možné. Biggles se přikláněl k první domněnce, protože jinak by se loupež jevila jako bezúčelná. Plná kapsa rubínů byla přece člověku v pustině k ničemu.

A co se týká pustin, napadlo Bigglese jen jedno místo, kde se Browning mohl skrývat. Byla to poušť Kalahari. Mladý muž ten kraj znal, neboť právě tam zastřelil leoparda. Protože se mu už další úvahy zdály neplodné, navštívil svého velitele.

„Tak mluvte!“ vyzval ho Raymond.

„Ať se už Browningovo letadlo zřítílo, nebo pilot někde přistál, zprávy o něm se k nám samy nedonesou,“ řekl Biggles s povzdechem. „Vyvozuji z toho, že pokud nezačneme hledat my, možná o něm už nikdy neuslyšíme.“

„Dobrá. Co tedy máte za lubem?“ zeptal se Raymond.

„Podle mé představy se dá udělat jediná věc,“ odpověděl Biggles. „Někdo musí vyrazit po jeho stopě a pokusit se nalézt jeho stroj. Buď bude celý, nebo najdeme jeho trosky.“

„To je dost beznadějný návrh.“

„Nemyslím, pane, i když to nezní moc vesele. Ztracená letadla se obvykle najdou. Letadlo není věc, která se dá snadno zakopat, či někam schovat. Dokonalým pohřebišťem je pouze oceán a nad ním náš Browning neletěl. Když spadne letadlo na zem, je z něj vrak. Ten sice můžete spálit, ale zůstane po něm halda popele a nepořádku, na kterou dříve či později někdo narazí. Nejspíš domorodci. S těmi se přece dá mluvit.“

„To je pravda. Chtěl byste to zkusit?“

„To záleží na vás, pane. Pokud s tím souhlasíte, poletím.“

„Dobrá,“ kývl generál. „Leťte a snažte se najít nějakou stopu po Browningovi nebo jeho letadle. Nechám vám připravit doklady. A ne abyste letěl sám, může dojít k něčemu nepředvídanému!“

„Ano, pane. Dám se do toho.“

Následujícího dne ráno se Biggles pustil do příprav. Jen začal, zazvonil telefon. Volal Raymond.

„Nevím, co si mám o tom myslet, ale právě mi telefonoval lord Langdon,“ sdělil mu. „Tvrdí, že má důležitou zprávu, ale nechce ji říkat do telefonu. Má prý obavu, že by ho mohli odposlouchávat, no nevím... Nemohu ale odjet ze města, protože mám za chvíli důležité jednání. Zajedte na Ferndale a zjistěte, čeho se to týká. Muselo se tam něco přihodit.“

„Hned to vyřídím, pane,“ řekl Biggles. „Vzkažte jeho lordstvu, že budu u něho asi za hodinu.“

Neuplynula ani hodina a Biggles projížděl hlavní ulicí vesnice Ferndale. Jako mnoho anglických vesnic, sestávala pouze z jediné dlouhé ústřední ulice, při které stály domky. Než

zamířil k zámku, zastavil se na poště, aby zjistil, jestli si jeho známá úřednice nevšimla nějakých dopisů z ciziny.

Dozvěděl se, že ne. Mezi došlými dopisy se prý objevilo jediné psaní z ciziny, adresované paní Smithové. Dámu z pošty samozřejmě paní Smithová nezajímala. Biggles poděkoval a pokračoval v cestě. Odbočil na příjezdovou silničku k zámku a sotva vystoupil z vozu, uvedli ho dovnitř. Opět se ocitl mezi hlavami mrtvých zvířat, ve stejné místnosti jako prvně. Lord již čekal.

„Omlouvám se, že jsem vás sem zase vytáhl, ale jsem trochu na rozpacích a doufám, že mi pomůžete,“ začal Langdon. „Třeba na tom nic není, ale člověk nikdy neví,“ pokračoval svým hlubokým hlasem. „Mám tu k dispozici pouze telefon a mohlo by se stát, že mě někdo cizí vyslechne. Nemyslím zrovna Carolinu, ale mohl by to být někdo ze sloužících, kteří si navzájem všechno povědí. Nechci připustit, aby se v domě o něčem šušovalo.“

Biggles utajil povzdech a moudře přikývl.

„Myslím, že v Yardu by měli vědět, že se má dcera začala chovat neobvykle,“ pokračoval lord, jako by policejní ústřednu osobně zaměstnával. „Téměř každé ráno teď chodí na procházku. Bývá pryč něco přes dvě hodiny. Protože to je něco docela nového, má k tomu určitě důvod. Někdy jde dolů po silnici, jako by mířila do vsi, jindy se dá pěšinou lesem.“

„Nevíte kam chodí?“

„Ne.“

„Nesledoval jste ji?“

„Takové věci zásadně nedělám.“

„Nepožádal jste někoho ze služebnictva, aby ji hlídal?“

„Žádat sluhu, aby slídl za mou dcerou? Na něco takového bych nepomyslel ani ve snu,“ rozhořčeně zavrčel lord Langdon.

„Promiňte, pane, ale za těchto okolností by to bylo omluvitelné a snad by to přispělo k vašemu uklidnění.“

Langdon upřel na Bigglese pronikavý pohled. „Myslíte snad, že by se mohla v lese scházet s mým sluhou?“

Biggles pokrčil rameny. „Nerad bych hádal, když nemám ani zdání, co dělá. Ale podle toho co jsme již zjistili, považuji možnost, že by se scházela s panem Browningem za vyloučenou. Překvapilo by mě, kdyby byl v Anglii, o Ferndale ani nemluvě. Pochopil jsem dobře, že jste neudělal žádné kroky ke zjištění, co dcera dělá?“

„Včera ráno jsem schválně zůstal na příjezdové cestě v době, kdy vychází ven. Snad si toho všimla a místo aby vyšla hlavním vchodem jako obvykle, vyšla z domu zadními dveřmi.“

„Máte dojem, že tam šla proto, abyste ji neviděl?“

„Co jiného? Přesto jsem ji jako náhodou dohonil, a zeptal se jí, kam má namířeno. Řekla, že je krásně a tak se jde projít do vsi. Koupí si přitom pár drobností, které potřebuje.“

„Na tom není nic divného,“ pokrčil rameny Biggles.

„Možná, ale mně se to zdá divné,“ úsečně prohlásil lord Langdon. „Proč by měla najednou dělat něco takového? A proč nejedí autem jako dříve? Téměř každý den někdo z domu chodí do vsi na nákup. A když už něco tak nutně potřebuje, může zatelefonovat a poslíček jí to přinese. Ne, za tím něco vězí!“

„Souhlasím, pane.“

„Teď je zase venku. Co tam může hledat?“

„V obchodě je zároveň pošta,“ připomněl Biggles. „Nechodí tam proto, že očekává dopis?“

„To mě také napadlo, ale na poštu nechodí.“

Jak to víte?“

„Poskytl jsem jí čas i důvod k tomu, aby šla na poštu. Požádal jsem ji totiž, aby mi přinesla nějaké známky. Potom jsem na poštu zavolaal a zeptal se, zda tam byla. Nebyla. Ani tam nevešla. Co tedy dělá?“

„Sledoval jste dopisy, jak jsem vám navrhl?“

„Ano. Pokud je mi známo, od doby, kdy jste tu byli, nedostala jediný dopis.“

„Rozumím, pane,“ řekl Biggles a vstal. „Udělal jste dobře, že jste mi to řekl. Brzy zjistím, co dělá.“

„Znamená to, že ji budete sledovat?“

Já osobně ne. Zná mě přece. Máme své metody, jak něco takového zjistit. Nechtě to na mně, pane.“

„Dobrá.“

Biggles se rozloučil, znechuceně pohlédl na buvolí hlavu a vyšel na chodbu.

Když za chvíli stočil auto z příjezdové cesty na hlavní silnici, uviděl dívku o které s Langdonem hovořil, lady Carolinu. Právě odcházela od branky zahrady starého malebného domku s doškovou střechou a mávala na rozloučenou šedovlasé ženě, která se opírala o plot. Dívka si Bigglese nevšimla. Odvrátil rychle hlavu a ubral plyn natolik, až se vůz jen pomalu loudal. Podíval se do zpětného zrcátka. Předmět jeho zájmu teď svižně kráčel k zámku, přesněji k příjezdové cestě k němu. Lady Carolina se vracela domů.

Jakmile zmizela z dohledu, Biggles zastavil vůz, vytáhl cigaretu a zapálil si. To co viděl, mu poskytlo důvod k zamyšlení. Jak tak seděl, prošel kolem mladý hoch, patrně z vesnice. Pískal si jakýsi šlágr a kličkoval po cestě se starým tenisovým míčkem.

„Hej, chlapče,“ zavolal na něj Biggles z otevřeného okna vozu. „Můžeš mi říci, kdo bydlí v tom starém, doškovém domku, co stojí tamhle o samotě?“

„Přece paní Smithová,“ odpověděl hoch.

„Bydlí tam dlouho?“

„Co se pamatuju, pane. Proč to chcete vědět?“

„Rád bych si koupil podobnou chaloupku,“ řekl Biggles, jehož přímá hochova otázka trochu vyvedla z míry.

„Tak tuhle si nekoupíte,“ zasmál se hoch.

„Pročpak?“

„Patří zámku,“ řekl chlapec, lehce nakopl tenisák a vyrazil za ním, cestou k patrně dost vzdálené fotbalové brance.

Biggles chvíli seděl a uvažoval o tom, co právě slyšel. Potom uvolnil brzdu a pomalu dojel k poště. Počkal, až odejde zákazník, který stál u přepážky, a pak vstoupil.

„Omlouvám se, že vás zase obtěžuji, ale říkála jste mi, že sem došel dopis pro paní Smithovou.“

„Ano.“

„To je ta stará paní, co bydlí v domku s doškovou střechou?“

„Správně. V Sunnyside.“

„Nevím, jak se to tam jmenuje, ale myslím, že nejde o první dopis s cizí známkou, který jste tam doručila.“

Úřednice se zamračila. „Nevím, jestli bych měla odpovídat na takovéhle otázky,“ řekla pochybovačně.

„Máte povinnost spolupracovat s policií,“ upozornil ji Biggles. „Ale nemějte obavy. Je to jen mezi námi.“

„Když to říkáte. Předtím přišel ještě jeden dopis. Už jsem vám to ale pověděla. Měl ještě adresu pana Smitha.“

„A co ten dnešní, nevšimla jste si odkud je?“

„Ne. Znáмка byla ušpiněná a začernilo ji razítko. Z razítka byla čitelná jen první čtyři písmena. Vypadalo to jako Wind. W-I-N-D.“

„Dostává paní Smithová dopisy ze zahraničí často?“

„Ne, jen tyhle dva, pokud si vzpomínám.“

„Žije tu dlouho?“

„Od doby, kdy jí zemřel manžel. Je to už několik let. Oba dva pracovali dlouhý čas na zámku. On jako zahradník a paní pomáhala vychovávat malou lady. Když jí zemřel manžel, jeho lordstvo jí věnovalo domek. Myslím, že ani neplatí nájem.“

„Byla lady Carolina dnes ráno v obchodě?“

„Ne, neviděla jsem ji.“

„Dobrá, to je všechno. Děkuji vám. Teď můžete pomoci policii tím, že zapomenete na mou návštěvu a na moje otázky. Nikomu nic neříkejte, rozumíte?“

„Rozumím. Doufám, že to není nic vážného.“

„Nic s čím byste si měla dělat starosti. Pravděpodobně už o tom neuslyšíte. Možná se zase někdy zastavím, ale prozatím je to vše. Přeji vám dobrý den.“

Biggles nastoupil do auta se slabým úsměvem zadostiučinění ve tváři. Posadil se a zapálil si další cigaretu. Obraz, či alespoň jedna jeho část, nabývala zřetelnějších obrysů. Vyjasnilo se, jaké místo v něm zaujímal paní Smithová. S představou, že slouží dobré věci, jednala jako prostředník mezi lady Carolinou a Browningem. Ten posílal své dopisy na adresu paní Smithové a Carolina si pro ně chodila do chaloupky. Smithová bývala její vychovatelkou. Co mohlo být přirozenější, než pomáhat milé Carolince, zvláště když stará paní mohla jen tušit, oč tu běží?

Bezprostřední Bigglesův problém nyní byl, jestli má Langdonovi prozradit co zjistil, že totiž Browning posílá Carolině dopisy na adresu ve vesnici. Kdyby mu objasnil, co dělá paní Smithová, mohlo by se stát, že by starou paní z domku vyhodil. Takovou věc by si Biggles jen nerad bral na svědomí. Když však o tom pomlčí, Langdon by mohl odhalit spojení sám a z toho by asi vzešlo více škody než užitku. Následovala by děsivá hádka, která mohla skončit tím, že by Carolina utekla za Browningem. Přesto se rozhodl, že udělá líp, když nechá věci, jak jsou.

Když si Biggles celou věc pečlivě promyslel, rozhodl se, že jeho lordstvo uklidní, co se týká obav ze schůzek jeho dcery se sluhou ve zdejších houštinách. O paní Smithové se prostě nezmíní. S tím úmyslem otočil auto zpátky k zámku.

Tentokrát jel rychle a na příjezdové cestě, dohonil Carolinu. Zastavil auto vedle ní a zeptal se: „Mohu vás svést, slečno?“

Dívka však šla dál a hleděla přímo před sebe. „Ne, děkuji vám,“ řekla přezíravě. „Nemám to daleko.“

„Nezměnila jste tedy názor?“

Jaký názor?“

„Musím vám to připomínat? Obvykle je dobré důvěřovat policii.“

„Každý by jenom uvítal, kdyby se policie starala o svoje věci,“ odsekla.

Jak myslíte,“ povzdechl Biggles, pokračoval v jízdě a zastavil až u vstupních dveří do zámku.

„Povězte lordu Langdonovi, jak mě mrzí, že ho znovu obtěžují,“ řekl komorníkovi, který otevřel. „Zdržím ho jen krátce.“

Za chvíli byl znovu v knihovně. Tmavé oči lorda Langdona se na něj dívaly tázavě.

„Přišel jsem vám jen říct, pane, že se nemáte čeho obávat,“ řekl tlumeným hlasem. „Lady Carolina se neschází s Browningem ani zde, ani někde jinde.“

„To zjištění vám netrvalo dlouho,“ prohodil lord Langdon. „Víte to určitě?“

„Mám dobrý důvod se domnívat, že Browning je za hranicemi.“

„A co mám tedy dělat?“

Jestli dáte na mou radu, pane, nedělejte nic. Když to necháte na mně, jen mi ulehčíte práci.“

„Znamená to, že si nemám všimnout toho, jak má dcera náhle v sobě objevila zálibu v procházkách?“

„Ano, nevšímejte si toho.“

„Víte, co dělá?“

„Myslím, že ano.“

„Co tedy dělá?“

„Raději vám na otázku neodpovím, dokud se nepřesvědčím, že mám pravdu. Nemělo by to trvat dlouho. Mohu vás jen ujistit, že nedělá nic špatného. Kdybyste nyní zasáhl, nastaly by komplikace.“

„To zní tajemně!“ zahučel lord.

„Lituji, pane, ale dělám to s nejlepším úmyslem. Nemohu slíbit, že vám vrátím rubíny, ale pevně věřím, že vypátrám kde jsou.“

„Dobrá, jestli to tak musí být,“ zavrčel Langdon.

Biggles se vrátil k autu a po příjezdu do Yardu se hned odebral k Raymondovi, jehož jednání již skončilo.

„Lorda znepokojuje, že jeho dcera podniká sama dlouhé vycházky,“ řekl úvodem. „Podařilo se mi ujistit ho, že se nemá čeho bát.“

„Vypátral jste, co dívka dělá?“

„Ano. Má písemné spojení s Browningem. Dva jeho dopisy už přišly na poštu, která je doručila na adresu jedné staré ženy z vesnice. Je to jistá paní Smithová. Bývala na zámku dívčinou vychovatelkou. Carolina si je u ní vyzvedává. Lordovi Langdonovi jsem to neřekl z obavy, aby nerozpoutal rodinný hurikán.“

Ještě něco?“

„Ano. Dopisy chodí leteckou poštou z Afriky. Úřednice z pošty však rozluštila na africkém razítku jen první čtyři písmena. Název onoho cizího města začíná písmeny W-I-N-D. Může to být Windhoek, vlastně jediné město, jaké v té části jihozápadní Afriky znám.“

„Windhoek leží na okraji pouště Kalahari. Je to snad náhoda?“

„Možná ano, možná ne. Také mě to napadlo.“

„Bylo by to dobré východisko pro pátrání.“

„Ano. Počítám, že tam začnu.“

„Dobře. Tak se do toho dejte. Kdo poletí s vámi? Lacey?“

„Ne. Algy sice předstírá, že je v pořádku, ale vidím, že se po té bouračce v Indii ještě nevzpamatoval. Doma se sice docela drží, ale do Afriky ho nepustím. Pokud souhlasíte, poletí se mnou Bertie Lissie.“

Jak chcete,“ přikývl generál. Jsou to vaši lidé.“

Ještě poslední otázku, pane. Co udělám s Browningem, kdybych ho náhodou dopadl? Domů ho přivést nemohu.“

Raymond chvíli uvažoval. „Pravda,“ řekl zamyšleně. „To ponechám na vaší úvaze. Pokuste se vypátrat, co provedl se zbytkem klenotů lorda Langdona. Jestliže je ještě má, pokuste se ho přimět, aby je vydal. Kdyby vyváděl, jihoafrická policie vám pomůže. Vhodnější by ovšem bylo, abyste jednal pokud možno na vlastní pěst a vyhnul se dohadům s úřady. Záleží na tom, co udělá Browning. Mohlo by to být i něco nezákonného. Ale v prvé řadě ho musíte najít.“

„Věřím, že to dokážeme, pane. Člověk se soukromým letadlem se sice dostane daleko, ale vždycky si ho někdo všimne. Dříve nebo později bude potřebovat kapalinu zvanou benzín a pochybuji, že by Kalahari oplývala čerpacími stanicemi.“

„Pochybujete správně,“ usmál se Raymond. „Vím o Kalahari málo, ale jsem si stoprocentně jist, že na téhle poušti vůbec neznají dopravní zácpy.“

KAPITOLA ŠESTÁ

PÁTRÁNÍ KONČÍ V PUSTINĚ

Uplynulo přesně deset dní od chvíle, kdy generál Raymond udělal výjimku a pokusil se o vtip. Biggles s Bertiem seděli vedle sebe v pilotní kabině a stroj letecké police typu Merlin se vznášel nad západní Afrikou. Šlo o dvoumotorový osmisedadlový letoun, jenž si před časem pořídili pro zvláštní úkol daleko od Londýna, kdesi na Středním východě.

Letěli po obvyklé trase a zatím šlo všechno hladce. Přistávali na letištích, aby doplnili palivo, a dodržovali kurz do Kapského Města. Na většině z nich nacházeli záznamy o Browningovi, který na nich přistál téměř před měsícem. Nezjistili při tom nic, co by již nevěděli, jen si potvrzovali své domněnky. Mladý Browning, jako při všech svých předešlých jednáních, se nijak nesnažil zametat po sobě stopu. Je ovšem pravda, že by to s letadlem stěží dokázal. Za palivo, olej a ubytování platil hotovými penězi ve správné měně. Doklady měl v pořádku, hlásil se řádně k celní prohlídce a vždycky oznamoval, že nevěže nic k proclení, což si celníci mohli snadno ověřit. Nikde také nenarazil na potíže. Uprchlý sluha si prostě připravil plán velmi pečlivě.

Jak Biggles vícekrát řekl Bertiemu, když beze spěchu pokračovali v letu, bylo na Browningově chování něco zvláštního. Kdyby ukrýl ukradené rubíny někde v letadle, hodně by tím riskoval. Pokud by ho totiž přistihli při pašování rubínů, nejen že by mu je celníci zabavili, ale šel by k soudu. Tam by dostal velkou pokutu, pokud by ho soudce neodsoudil přímo k trestu vězení.

Jestli si ty drahé věcičky nevěže s sebou, letíme tam zbytečně a budeme vypadat jako pitomci,“ poznamenal Bertie.

„Velicí pitomci,“ přikývl Biggles. „Mohlo se stát, že si rubíny zamkl v Anglii do bezpečnostní schránky na nádraží, nebo je někomu svěřil do úschovy. Proč by je pak ale kradl? Ledaže by jeho útěk ze země byl jen uskok a on se chce vrátit do Anglie hned, jakmile to bude bezpečné. Musel počítat s tím, že když se kameny ztratily, podezření padne hlavně na něj a půjde po něm policie.“

„Snad si myslel, že se na to dlouho nepřijde,“ napadlo Bertieho. „Také by to tak dopadlo, nebýt čiré náhody, když Langdon objevil svůj prsten v klenotnictví na Bond Street. V každém případě víme, že Browning je zloděj. Než prsten prodal, musel ho ukrást. Majitel obchodu ho poznal na fotografii.“

„Nic proti tomu,“ řekl Biggles. „Ale je tu pořád něco, co podle mého mínění vůbec nesedí. Nedokáží se rozhodnout, zda je Browning tak hloupý, že se vůbec neskrývá, nebo zda je tak chytrý. Pak je tu ještě postoj, který zaujala Carolina. Proč straní člověku, jenž oloupil tatínka, zvláště když klenoty má jednou zdědit? Vzhledem k tomu, že si stále dopisují, musí vědět, kde mladíka hledat. Co je to za nesmysl?“

Jemináčku, to je jasné,“ vyjekl Bertie. „Ať si říká co chce, je do toho chlápka absolutně zamilovaná. Když se dívky jejího věku zmocní tahle choroba, zvedne jí to náladu natolik, že je schopná napáchat největší pitomosti světa, jestli víš, co tím myslím.“

„Vím, jenže na to nejsem odborník,“ připustil mrzutě Biggles. „A potom je tu ten mimořádný odpor lorda Langdona proti zveřejnění celé záležitosti. Máme tu člověka, který přišel v klenotech o celé jmění a přesto odmítá, aby se o tom mluvilo. Proč? Musí k tomu mít vážný důvod.“

„Ale já tomu rozumím, starouši. Tebe by nerozrušil skandál, když by noviny psaly, že tvoje dcera má poměr s tvým sluhou?“

„Tak to lord opravdu vysvětluje. Mám ale pocit, že v pozadí je jiný, vážnější důvod.“

Biggles pohlédl dolů. „Dostáváme se nad pustinu, tak drž palce.“

Tahle část jihozápadní Afriky má moc špatnou pověst. Nedostatek vody tu už zahubil stovky lidí. Námořníci, kteří zde ztroskotali u břehů, prý často pomřeli žízni.“

„To už jsme nad Kalahari?“

„Ne, ta je dál na východ. Podle mého propočtu bychom měli asi za hodinu uvidět Windhoek. Budu docela rád. Pátrej na zemi po všem co vypadá jako letadlo. Je možné že Browning musel při své cestě na jih nouzově přistát.“

„Když poslal dopis z Windhoeku, musel tam doletět, starouši. Nezdá se ti?“

„Mohl někoho pověřit, aby odeslal dopis za něho. Máš ale nejspíš pravdu. Není to moc pravděpodobné.“

„To doufám. Když ho tam nenajdeme, bůhsámví kde ho hledat. Tohle je velká země. Třeba odletěl až do Kapského Města. Jestli je však ještě ve Windhoeku, najdeme ho. Město není velké. Určitě bychom tam měli najít jeho letadlo. Nevěřím, že by v téhle části světa byl druhý stroj typu Martin.“

„Správně,“ přikývl Biggles. „Určitě se dozvíme, jestli doletěl až tam. Pokud vím, jiné město v okolí není, jen Keetmanshoop, asi o čtyři sta mil dál. Zatím byla jeho stopa úplně jasná. Víme, že odstartoval, stejně jako my, v Nova Lisboa v Angole, takže do té doby byl v pořádku.“

„A co uděláme, jestli ho najdeme?“

„Požádám ho rovnou, aby nám vrátil rubíny. Nic jiného nemůžeme dělat.“

„A když to odmítne?“

„Potom ukážeme naše průkazy policii a přesvědčíme ji, aby ho skřípla a přinutila k řeči. Když nám policisté nevyhoví a nebudou chtít vydat příkaz k prohlídce, budeme muset dělat co umíme. Ale tohle, co se už objevuje vpředu, vypadá jako Windhoek. Přistaneme. Měj oči otevřené, jestli neuvidíš Browningovo letadlo. Mohlo by tam někde parkovat.“

Za dvacet minut dostali povolení. Biggles přistál a doroloval s letadlem na místo, které mu určila letištní služba. Na letišti stály jen čtyři stroje, z nichž nejnápadnější byl mohutný boeing Jihozápadních aerolinií. Pokud tam byl martin, nebylo jej vidět. Biggles vypnul motory.

Následující čtvrt hodinu vyplnily obvyklé letištní formality. Když je vyřídili, došli k administrativním budovám, kde Biggles požádal, aby ho zavedli do kanceláře ředitele letiště. Zanedlouho ho našel jak jedná s mužem, z něhož se vyklubal vedoucí kontroly leteckého provozu.

„Co pro vás mohu udělat?“ zeptal se ředitel.

Biggles předložil své pověření ze Scotland Yardu. „Právě jsme přiletěli z Londýna a doufám, že nám pomůžete,“ prohlásil. „Hledám letadlo a jeho pilota. Předpokládám, že přiletěl sám. Jeho stroj byl typu Martin. Sledovali jsme jeho stopu až sem. Vzpomínáte si na to letadlo?“

„Ale ovšem,“ kývl ředitel. „Byl tu asi před dvěma nebo třemi týdny. Moc pěkná dvoumotorová mašinka.“

„Říkáte, že byl. Znamená to, že tu již není?“

„Byl u nás čtyři dny,“ ozval se šéf kontroly. „Pak odletěl.“

„Nevíte, kam měl pilot namířeno?“

„Ne. Domníval jsem se, že letí do Kapského Města.“

„Nevíte, jestli tam doletěl?“

„Ne, ale mohu to prověřit.“

„Byl bych vám vděčen. Ušetřilo by mi to zbytečnou cestu.“

„Udělám to pro vás,“ řekl vedoucí kontroly a odešel.

Biggles se obrátil na ředitele. „Vzpomenete si na jméno pilota?“

„Ovšem. Jmenoval se Browning.“

„Znáte se s ním?“

„Spíše jen letmo. Několikrát jsme se potkali ve městě. Je to už dost dlouho, nejméně před rokem. Naposledy jsem ho viděl, když se vyptával na cestu do Anglie. Stalo se tam něco? Nezapletl se u vás do něčeho?“

„To se právě snažíme zjistit. Chtěli bychom, aby nám vysvětlil pár věcí. Nejdřív ho ovšem musíme najít.“

Vedoucí kontroly leteckého provozu se vrátil. „V Kapském Městě o martinu nevědí nic,“ řekl.

„Co myslíte, že to znamená?“ zeptal se Biggles.

„Prostě tam nepřiletěl. Asi měl namířeno jinam.“

„Mohl se dostat cestou do potíží.“

„Mluvíte o tom chlápku Browningovi?“

„Ano.“

„Třeba navštívil svého přítele v Kalahari.“

„Přítele v Kalahari?“ vyhrkl Biggles. Jakého přítele?“

„Vy nevíte, že se zná s Mickem Connorem? Tady ví každý, že s ním spolupracoval.“

„Kdo je Connor?“

„Lovec koček.“

„Lovec koček?“ vyhrkl Biggles. „Asi bychom si ušetřili spoustu času, kdybyste mi sami řekli, co víte o Browningovi a o tom lovcí koček.“ Sáhł do kapsy, vytáhl obrázek Browninga s mrtvým leopardem a položil ho na stůl. „Vezmeme to zkrátka. Je tenhle muž Browning, o kterém mluvíme?“

Oba muži pohlédli na fotografii.

„To je on,“ přikývl ředitel. Je tam i s kočkou.“

„Rozumím. Ta kočka je leopard.“

„Správně. Ptáte se na Micka Connora? Každý kdo tu žije, ví, že pobývá v Kalahari. Přišel sem v době, kdy kraj byl ještě opravdu velmi divoký a jak jsem slyšel, hledal v Kalahari diamanty. Žádné nenašel. Aby nepřišel o státní podporu, stal se lovcem. Jinými slovy, střílel velké kočky pro jejich kůže. Byli to lvi, leopardi a podobné šelmy. Za leopardi kůži dostával docela slušné peníze už tehdy, a teď když je leopardů stále méně, jsou kůže vzácnější a dražší. Connor je zpracoval a vozil obchodníkům do Kapského Města. Když postavili železnici, posílal je drahou. Pak používal letadlo. Poslední rok se u nás objevil výjimečně. Přijede ve starém džípu, který si někde sehnal. Většina lidí ho zná od vidění. On je takový typ, na který hned tak nezapomenete. Je vysoký asi šest stop šest palců a má ošklivou jizvu přes celou tvář, jak ho jednou podrápala nějaká zlá kočka. Musí mu už táhnout k sedmdesátce, ačkoli byste mu tolik nehádali, kdybyste ho viděli. Nemám zdání, kde našel toho Browninga, ale jednou, už je to několik let, přijeli do Windhoeku spolu. Vypadali, jako by se znali sto let. Občas se pak objevili s nákladem kůží, nakoupili co potřebovali a zase zmizeli.“

„Do Kalahari?“

„Předpokládám, že ano. Člověka jako Mick Connor je lépe se moc nevypτάvat.“

„Má v poušti nějakou základnu? Chatu nebo tábor?“

„To nevím.“

„Kde bych ho nejspíše našel?“

„Ani v tom vám neporadím. Byla doba, kdy bych vás poslal někam do blízkosti pánve Etosha, protože tam žije nejvíc zvířat. Teď je však z pánve chráněná oblast, kterou ukazují turistům. Takhle to vypadá. Mick Connor zná Kalahari lépe než kdokoli jiný. Nepochybně stále doufá, že narazí na diamanty, ale spíš ho najdete tam, kde je zvíř. Živí se lovem. To je ovšem všechno, co vám o něm mohu říct. Poslední dobou jsem ho neviděl.“

„Myslíte, že Browning s ním nějaký čas spolupracoval?“

„Určitě. Přijížděli do Windhoeku vždycky společně, tak co jiného by dělal? To bylo před tím, než Browning odjel do Anglie.“

„Asi vás překvapilo, když tady Browning přistál ve svém vlastním letadle?“

„To přiznávám. Měl jsem za to, že s Connorem skončil. Dokonce mě napadlo, že se jim zdařil bohatý nález a že jde každý svou vlastní cestou.“

„Nevíte něco o Browningově minulosti?“

„Pověděl jsem vám všechno, co vím. Poprvé jsem ho viděl, když se tu objevil s Mickem Connorem.“

„Chápu. Děkuji.“

Je tu vždycky naděje, že se ukáže ve Windhoeku. Jestli ho však zamýšlíte hledat v Kalahari, musím vám sdělit, že berete svůj osud do vlastních rukou.“

„Když už jsem se dostal tak daleko, rád bych se tu trochu kolem porozhlédl, jestli vám můj stroj nebude překážet.“

„Ne. Od toho tu máme letiště.“

„Dneska se projdeme městem, najdeme si ubytování a všechno řádně promyslíme,“ rozhodl se Biggles a vstal. „Dám vám vědět, kde jsme. Kdybyste některý z vás náhodou zahlédl Browninga nebo toho lovce, mohl byste mě na to upozornit?“

Oba muži kývli.

„Rád to udělám,“ dodal ředitel. „Dejte ale na mou radu a pokud se dáte do hovoru s Connorem, dobře si rozmyslete, co mu řeknete. Neznám prchlivějšího chlapa. Pamatujte si, že je Irčan, a když si lokne whisky, je rvačka na obzoru.“

„Díky. Budu si to pamatovat,“ řekl Biggles. „Pojď, Bertie.“

„Divoké kočky a výbojný Irčan,“ poznamenal, když vyšli před dům. Jinak ale dobré zprávy. Víme toho mnohem víc.“

Já v tom nic dobrého nevidím, starouši,“ odpověděl pochybovačně Bertie. „Vůbec nevíme, kam zmizel ten mamlas Browning“

„Sotva jsi mohl čekat, že nás přivítá na letišti,“ řekl Biggles. Jde to lépe, než jsem myslel. Ověřili jsme si naše domněnky. Již víme, že přiletěl do Windhoeku a neodletěl do Kapského Města. Také jsme zjistili, že se kdysi spolčil s lovcem z Kalahari, takže se dá předpokládat, že sem přiletěl, aby se k němu znovu připojil. Patrně ví, kde ho najde.“

„Chceš říct, že začneme pátrat v té ohyzdné poušti?“

„Pokud se nespokojíme s tím, že si teď sedneme, dáme si ruce do klína a budeme čekat na Browninga nebo na Connora, až přijedou do města pro zásoby. Hned jak se ubytujeme a trochu si odдыхneme, vyrazíme k východu. Mluví se hodně o kruté poušti, ale pokud tam žijí šelmy, nemůže být Kalahari tak zlá. Velké kočky se přece živí lovem býložravců a ti se neobejdou bez zeleně a vody.“

„Ale já přece říkám jenom to, starouši, že Kalahari je ohyzdná poušť. Navíc to je hromsky rozlehlý kus země na to, abychom v něm hledali člověka, který se třeba ukrývá.“

„Budeme hledat něco většího než je člověk,“ připomněl Biggles. „Někde tam musí stát dvoumotorové letadlo, které má trup a křídla a protože v Kalahari mnoho letadel nebude, měli bychom dokázat ho najít. Než to však začneme rozebírat, podíváme se, kam uložíme svých pět švestek.“

KAPITOLA SEDMÁ

POUŠŤ KALAHARI

Najít slušný hotel netrvalo letcům dlouho, a když se ubytovali, rozhodli se dopřát si den oddechu, zatímco merlin dostal potřebný servis. Následujícího rána už byli zase ve vzduchu, s jednoduchým cílem předběžně si prohlédnout okolní kraj a najít v něm základní orientační body.

Ještě před letem, právě když se v hotelu chystali k odchodu na letiště, dostali nečekanou návštěvu. Do jejich místnosti vstoupil opálený mladík v uniformě jihoafrické policie, tmavomodré blúze a světlemodrých kalhotách. Když se omlouval, že vyrušuje, oslovil Bigglese jménem.

„Rád bych s vámi mluvil, jestli dovolíte,“ řekl pak.

Jen do toho,“ vyzval ho Biggles.

„Slyšeli jsme, že jste přiletěli a netrvalo mi dlouho vás najít. Věci se mají tak, že jsme rádi, když víme, co tu cizinci dělají,“ vysvětloval policista. „Lidé uvádějí různé důvody, proč přijíždějí do Windhoeku a nemluví vždycky pravdu.“

„To docela chápu,“ usmál se Biggles. Jakkak jste ale zjistili, že jsme tady a možná lžeme?“

„Váš přilet nám ohlásil pan Grey, ale já jsem nikdy netvrdil, že lžete,“ ohradil se policista.

„Kdo je pan Grey?“

„Ředitel letiště, přece. Posílá nám seznamy nově příchozích. Je pravda, že jste detektivové z Londýna a zajímá vás Mick Connor?“

Biggles a Bertie předvedli své policejní průkazy. „S tím panem Connorem je to trochu jinak,“ řekl Biggles. „Víme o něm jen díky řediteli Greyovi. Nebýt jeho, nevěděli bychom, že je přítelem muže jménem Richard Browning. To je chlapík, který nás zajímá!“

„Mohu vědět, proč?“

„Domníváme se, že je zapleten do události, k níž nedávno došlo v Anglii. Máte něco proti tomu?“

„Ani v nejmenším. Ale ze soukromého pramene jsme se dověděli, že ho viděli nad Kalahari v letadle, ve kterém přiletěl. Docela rádi bychom zjistili, co tam dělá.“

„Tak proč se ho nezeptáte?“

„Zeptali bychom se, jenomže nevíme, kde ho najít. Od doby co odletěl, se do města nevrátil.“

„Domníváte se, že se dopustil něčeho nezákonného?“

Jestli je s Connorem, byla by taková domněnka docela na místě. Před časem se ve městě šušovalo, že Connor střílí dravce na okraji rezervace a možná přímo v ní. Víme, že je profesionální lovec. To je jeho věc, jenže nám se nelíbí myšlenka, že loví zvěř z letadla. Prý to dělá. Ani pštrosy by tak neměl střílet.“

„Proč by měl střílet pštrosy?“ užasl Biggles.

„Pro diamanty.“

„Pro diamanty? Tomu nerozumím.“

„Před několika roky jeden lovec v Kalahari zastřelil pštrosa. Věděl, že pštrosi polykají kamínky, aby lépe strávili potravu a ze zvědavosti mu prohlédl vole. Mezi kamínky v něm našel i diamant, vlastně jich bylo několik. Pštrosi prostě měli smůlu. Začala nová zvláštní diamantová horečka, střílení pštrosů. Lovci se však brzy přesvědčili, že ptáků s diamanty je málo. Byli to jen ti, kteří se v Kalahari zatoulali do míst, pokrytých diamantonosným pískem. Než lovci přestali pštrosy střílet, skoro je vyhubili. Přesto jich pár zůstalo a prý jich opět přibývá. Nesporně by se dali střílet i z letadla, jestli rozumíte, co tím myslím.“

„Ovšem,“ užasle zamrkal Bertie, který tohle rčení považoval za svůj duchovní majetek.

„Také vím, jak to myslíte,“ řekl Biggles zamyšleně.

„Když už mluvím o střílení,“ pokračoval policista, „máte s sebou střelné zbraně?“

Jen pistole, pro případ nouze. Nečekáme, že bychom je použili.“

„Máte povolení?“

„Ano. Vystavil nám je váš zastupitelský úřad v Londýně. Ohlásili jsme to při celní prohlídce na letišti. Mimochodem, co ti Křováci? Je pravda, že se jich nemusíme obávat?“

„Určitě ne. Stali se z nich mírní lidé. Zjistili, že běloši mají s sebou obvykle dost jídla. Když jim dáte něco k snědku, začnou se cpát, dokud všechno nespolykají. Znají jediné bezpečné místo, kam uložit jídlo a tím je jejich břicho.“ Policista zaváhal. „Přesto buďte opatrní.“

„Proč?“

„Zaslechli jsme pověsti, že se Connor choval k domorodcům velice hrubě a tím je mohl silně podráždit. Pokud to je pravda, zachoval se jako cvok a může se stát, že toho bude litovat. Jednoho dne se třeba potká s jejich otráveným šípem. Jed sice účinkuje pomalu a trvá řadu dní než zabije, ale konec je nevyhnutelný. Otráví každou živou bytost. Zabije lva, buvola stejně jako člověka. Nikdo nezná protijed, nemají ho ani domorodci. Jestliže si tedy Connor Křováky znepřátelil, měl by si dávat dobrý pozor na to co dělá. Když na to přijde, platí to i pro vás, pánové. Můžete narazit právě na kmen, který měl trápení s Connorem.“

„Díky,“ řekl uznale Biggles. Je mi to jasné. Odkud máte tyhle informace?“

„Slyšíme, kde se co šustne. Máme mezi Křováky přátele.“

„Dobrá. Nehodlám ale předstírat, že by mě zajímalo Connorovo chování,“ řekl Biggles otevřeně. „To je vaše záležitost. Já chci promluvit s Browningem.“

„A co počkat tady?“ navrhl policista. „Connor má džíp a čas od času s ním jezdí do města pro zásoby. Jedna věc je jista. Connor, a to platí i pro Browninga, jestli je s ním, nemůže žít z toho, co najde na Kalahari. To dokáže jen Křovák a i jemu to zabere všechen čas.“

„Ani my nemáme tolik času,“ pokrčil Biggles rameny. „Může trvat celé týdny, než se džíp ukáže ve městě. Až poletíme nad pouští, uvidíme ho, podobně jako Browningovo letadlo.“

„Co uděláte, když je objevíte? Přistanete?“

„Pravděpodobně ano. Záleží na tom, jestli bude terén příhodný. Koneckonců Browning jako pilot nebude takový blázen, aby přistál na místě, kde hrozí nebezpečí, že si poškodí podvozek a nedokáže znovu odstartovat.“

„To je pravda,“ kývl policista. „Co chcete udělat s Browningem, když ho dostihnete?“

Již jsem vám řekl, že mu pouze položíme pár otázek. Měl by nám vyjasnit záhadu, ke které došlo v Anglii.“

„Pravděpodobně se vrátí s Connorem. Potom budeme také my chtít vědět, co v poušti tropí. Předpisy o koupi a prodeji diamantů jsou u nás velice přísné. Kdybyste v poušti objevili něco podezřelého, dejte nám vědět. Na druhé straně, kdybyste potřebovali pomoc sami, stačí se ozvat.“

„Určitě se podle toho zařídíme,“ přikývl Biggles. „Vy, myslím, nemáte vlastní letadlo?“

„Ne. Máme spojení s důležitými středisky po silnici, drahou nebo leteckými linkami. Vlastní letadlo nepotřebujeme.“

„Abych nezapomněl, jak se jmenujete, kdybychom potřebovali se s vámi spojit?“

„Carter. Bili Carter. Zastihnete mě na policejním ústředí.“

Po přátelském rozloučení policista odešel.

Je to docela příjemný chlapík, starouši,“ poznamenal Bertie cestou na letiště. „Nechtěl o tom moc mluvit, ale poznal jsem, že toho Connora považuje za nebezpečného výtržníka. Vsadil bych se, že dělá policii těžkou hlavu.“

„Vypadá to tak. Zdá se, že ho tu všichni dobře znají. Asi proto má policie pohotovost.“

Za půl hodiny byl jejich merlin ve vzduchu a mířil k východu nad krajinou, která byla zprvu obděláná, ale pak pole zmizela a země se změnila ve vyprahlou pustinu. Silnice, cesty a osady byly stále dál od sebe, až se nakonec úplně vytratily. Pod letadlem se táhla zdánlivě nekonečná plocha neúrodné půdy s ojedinělými pásy křovin. Zasloužila si název polopoušť.

„Tak tohle je Kalahari, či alespoň její okraj,“ podotkl Biggles. „Nad takovou pustinou létám velice nerad. Mráz mi běhá po zádech, když si představím, že vynechá některý motor.“

„Taky, starouši,“ vřele souhlasil Bertie. „Mně taky!“ „No, alespoň vidíme, jak to tady vypadalo, než sem přišly bledé tváře,“ řekl Biggles. „Dobře se dívej pod sebe, zda tam neuvidíš nějaké známky života. Já se zaměřím na oblohu. Browning mohl mít nápad, že si zalétá. Ohlas mi také, kdybys zahlédl větší zvířata. Mohla by nás zavést k Browningovi s Connorem. Myslím, že se

stále zajímají o zvířecí kůže, kterými se ověšují dámy, jako to lidé dělali v pravěku, kdy neměli nic jiného, co by je ochránilo před zimou.“

Biggles udržoval merlina ve výšce tisíc stop, což jim umožňovalo široký rozhled a přitom mohli, díky dobré viditelnosti, rozeznat pod letadlem každou podrobnost. Nemířil k určitému cíli, ale řídil se podle kompasu, aby neztratil orientaci a věděl, kde se nalézá. Nenašel zatím žádný zachytný bod a patrně ho objevit ani nemohl, neboť na nejpodrobnější mapě, kterou si dokázal sehnat v Londýně, protínala mapová síť pouze lehce okrovou barvu, kterou tvůrci map znázorňovali poušť.

Letěli už dost dlouho, aniž by našli v pustině sebemenší známky života. Jakoby tam nežilo nic. Žádný pohyb nerušil jednotvárnost plochého obrazu, ani jediný sloupec kouře nenaznačoval přítomnost lidských bytostí, třeba osamělé tlupy Křováků.

Jak Bertie poznamenal, celý kraj se zdál být tak mrtvý a placatý „...jako nějaký pitomý lívanec“.

Potom se ukázalo, že se oba dva ukvapili. Asi po deseti minutách spatřili, jak pod nimi uhání hejno pštrosů. Letadla si nevšíмали. Pak uviděli první býložravá zvířata. Bylo to v místech, kde rostly řídké, sluncem připálené křoviny. Přesto se tu nic nedalo srovnat s úrodnějšími částmi Afriky, ani zvěř ani křoviny. Občas zahlédli pár zeber nebo pakoňů. Jedinou větší skupinu vysoké zvěře vyplašil hluk letadla. Byly to antilopy a daly se na útěk. Podle Bigglesova soudu šlo o přimorožce. Jestli někde v pustině byly velké „kočky“, skrývaly se dokonale. Bertie ukázal na zvíře, které považoval za lva, ale když přiletěli blíž, ukázalo se, že to je hyena. Zhlédl i osamělého šakala krčícího se u kopečku kostí vybělených sluncem. Bylo tu velice málo zvířat vzhledem k rozlehlosti pouště, a Bertie z toho vyvodil závěr.

„Tady stvořitel s živočichy neplýtl,“ prohlásil. „A proto ti ohlašuji, že jestli ten mamlas Browning chce zbohatnout z prodeje skvrnitých kůží, pekelně se propotí. To aby hledal kočky ve dne v noci. Vždyť tu nic není! Neumím pochopit, proč se chlap s kapsou plnou rubínů vrátil na tak příšerný kus země. Věděl bych o zdraví prospěšnějších koutcích. Třeba Brighton, Riviera nebo Davos.“

Jenže v těch zdraví prospěšnějších koutcích, jak je nazýváš, by nenašel stáda zvěře, ale policistů,“ ušklíbl se Biggles. „To bude pravý důvod, proč se vrátil sem. V Kalahari je prchající zločinec poměrně v bezpečí. Stejně si ale myslím, že tady jsou hezčí místa, než jsme dosud viděli. Nemůžeme obletět desítky tisíc čtverečních mil za jediný den. Zvířata budou tam, kde je voda. Musí vědět, kde se napít, jinak by zahynula. A tam najdeme také Křováky. Budou na místech, kde je zvěř. Stejně na tom bude Connor a Browning, jestli je s ním. Neposuzuj Kalahari jen podle toho, co jsme zatím viděli. Mně prozatím stačí, že ji vidím pod sebou. Později poletíme mnohem dál od hranic civilizace. Nečekám, že v téhle části pouště najdu Connora nebo jiného muže, který má všech pět pohromadě. Nakonec ho ale najdeme. Navíc trvám dál na názoru, že v téhle krajině nikdo nedokáže ukrýt džíp nebo dokonce letadlo. Džíp zanechává při jízdě stopy. Kdyby tu nějaké byly, všimli bychom si jich dávno. Na tak ploché a otevřené rovině by byly vidět na dálku jako železniční koleje.“

„Kdyby nefoukal vítr a nezavál je prachem,“ namítl Bertie.

Biggles něco zavrčel a začal točit letoun obloukem k severu, aby si na zpáteční cestě mohli prohlédnout jinou část pouště.

„Uletěli jsme asi dvě stě mil,“ řekl při pohledu na ukazatel. „Cestou zpátky prozkoumáme ještě velký kus země, ale tím dneska končíme.“

Letadlo pod čistou modrou oblohou hučelo a v přehřátém chvějivém vzduchu se občas trochu propadlo.

„Copak tu nikdy nezaprší?“ zeptal se Bertie při pohledu dolů na bezútěšně vyprahlý kraj.

„Podle toho co jsem se dočetl, přiznám se sem v určitém ročním období docela silné bouře s lijáky,“ odpověděl Biggles. Je jasné, že čas od času tu prší, jinak by nepřežilo nic.“

Zpáteční cesta nepřinesla nic nového. To co viděli, neprobudilo jejich zájem a zvědavost. Bertie dál sledoval krajinu pod letadlem a Biggles se rozhlížel po obloze. Pokud však byl

Browningův martin ve vzduchu, musel létat daleko odsud, protože obloha byla stejně prázdná a pustá jako poušť.

Vrátili se na letiště bez zvláštních událostí či potíží. Cítili se unavení, ale neúspěšný let je nezlomil. Biggles prohlásil, že vzdávat se naděje po prvním letu, by bylo ztraceně předčasné.

Čekala na ně zpráva od policisty Billyho Cartera, jenž se spojil se všemi letišti poblíž Windhoeku. Výraz ‚poblíž‘ ovšem nesesedl, neboť všechna letiště byla hromsky daleko. Letiště Keetmanshoop a Upington ležela daleko na jihu, Mafeking, Mahalapye a Johannesburg zase daleko na východě. Všechna letiště však spojovala skutečnost, že Browningovo letadlo nepřistálo na žádném z nich.

„Zdá se mi víc než dřív, že pokud se nezřítí, schovává se někde v Kalahari,“ uzavřel toho dne Biggles pátrání.

KAPITOLA OSMÁ

VÝSTŘEL NA LETADLO

Čas plynul a Bigglesovy starosti rostly. Nestěžoval si, avšak Bertie věděl svoje. Po celé tři dny byl merlin ve vzduchu a létali daleko, dokonce až na východ k Bečuánsku. Určili si program, aby nelétali nad jednou oblast dvakrát. Bertie odhadl, že už přehlédli nejméně dvě třetiny pouště a navzdory tomu nenarazili na jedinou stopu. Zklamání bylo tu. Nečekali, že budou tak dlouho z Londýna a navíc každým dnem hrozilo, že dostanou příkaz od Raymonda, aby se tam vrátili. Bylo by opravdu k vzteku, kdyby museli odjet od nesplněného úkolu.

V poušti konečně objevili místa, kde se shromažďoval větší počet divokých zvířat. Znamenalo to, že poblíž je vyschlý pramen nebo spodní voda, kterou ovšem z letadla neviděli. Tahle místa zkoumali z malé výšky, neboť už dávno pochopili, že Browninga najdou jenom tam, kde je hodně zvířete. Výsledek však byl obvykle stejný, v okolí uviděli malou skupinu domorodců. Bigglese to svádělo k přistání, říkal si, že by se od nich mohli něco dozvědět, ale vždycky si to rozmyslel. Měl k tomu dva důvody. V okolí býval nerovný terén, zcela nevhodný pro přistání, a za druhé by se s Křováky nedokázal domluvit. Kvůli tomu nemělo smysl riskovat havárii.

„Začínám si myslet, že tu jen maříme čas,“ řekl Biggles unaveně po skončení dalšího neúspěšného letu.

„Souhlasím, starouši,“ odpověděl Bertie. „Ti dva tu bud nejsou, nebo našli místo, kam pěkně zalezli, aby byli z dohledu. Nějakou jeskyni nebo sklep. A ani nikam nejezdí, to bychom museli v poušti vidět čerstvé stopy pneumatik. Neumím si také představit, že by Browning použil svoje letadlo. Člověk se zdravým rozumem by přece nerozbíjel podvozek na tak odporném terénu, který tu skoro všude vidíme.“

Na policejní stanici si promluvili s Billem Carterem, ale ani ten jim neporadil. Marně doufali, že z pouště třeba dojde zpráva o nějaké neobvyklé události. Křováci letadla samozřejmě už dávno znali a kdyby nějaké spatřili, sotva by o tom pomlčeli. Protože nedokázali odlišit jedno letadlo od druhého, stačilo by jednoduché sdělení. Zpozorované letadlo, by byl téměř jistě merlin.

Carter se zeptal, zda již letěli nad pánví Etosha. V Kalahari to byla nejvýraznější přírodní oblast, která se nedala přehlédnout a ve které prý byla zvířet vždycky. Dodal, že v této době se Etosha mění v moře schnoucího lepkaového bláta, které rozředí až příchod dešťů.

Biggles zavrtěl hlavou.

„Začali jsme od jižní hranice pouště a k pánvi se přibližujeme tím, jak přesouváme pátrání k severu,“ vysvětlil. „Myslíte, že by tam mohl být Connor?“

„Mohl by,“ pokrčil rameny policista, „ale mně se to nezdá.“

„Z jakého důvodu? Sám říkáte, že tam je zvíře.“

„To je pravda, ale Connorovi by se asi nelíbilo, kdyby narazil na Joe Villierse.“

„Kdo je Villiers?“

„Poctivý chlap. Působí jako něco mezi strážcem zvířete a ochráncem zájmů Křováků. Moc často ho nevidáme.“ usmál se Carter. „Joe patří mezi ty podivné brachy, kteří se zamilovali do pouště.“

„Vida,“ ozval se Bertie. „Někdo takový mi tu chyběl.“

„Není možné, že Connor nebo Browning zajeli do města?“ zajímalo Bigglese. „Mohli se tu objevit, když jsme seděli v letadle.“

„To můžete vyloučit. Connor by hned zamířil do nejbližší hospody a ve Windhoeku by došlo k pouličním bitkám. Věděli bychom to během dvou minut. Máte nějaký důvod k domněnce, že tu byl?“

„Napadlo mě, že Browning mohl přijet, aby odeslal dopis. Pokud není poblíž jiná pošta, nic jiného by mu nezbylo. Máme důkazy, že odsud poslal dopis jedné dívce v Anglii. Z razítka na obálce jsme vyšli, když jsme hledali místo, kam odletěl. Očekáváme, že jí píše dál, pokud s ní chce zůstat ve styku. Odletěl z Anglie rovnou sem. O tom není pochyb. Nechal po sobě stopu až do jižní Afriky, stopu širokou jako dálnice. Až nám to připadalo divné.“

„Co mu zbývalo, když potřeboval tankovat?“

„Mohl použít falešné jméno.“

„To by musel mít i falešné doklady.“

„Ano,“ kývl Biggles. „K takovým podvodům dochází.“

„A co pas? Nemohl cestovat bez pasu. Jestli je Browning darebák, mohl poznat v podsvětí někoho, kdo falšuje pasy. Proč by si to sám nevyzkoušel?“

„Můžete mít pravdu,“ zamyslel se Biggles. „Nenapadlo mě to. Žiji prostě s představou, že britský občan cestuje s britským pasem. Snad jsem to měl prověřit u hlavního pasového úřadu v Londýně, ale vůbec mi to nepřišlo na mysl. Rád bych věděl, jestli na zdejším letišti mají o jeho pasu záznam. Dojedu si tam.“

„Mohu jim zavolat odsud,“ nabídl se policista.

„Díky.“

Carter zvedl telefon, vytočil číslo a zeptal se. Chvilí trvalo, než to prověřili. Konečně dostal odpověď, zavěsil a podíval se na Bigglese.

„Asi vás bude zajímat,“ řekl, „že Browning necestoval na britský pas. Má pas vydaný v Jihoafrické republice. Vyplyvá z toho, že je Jihoafričan. Do Anglie odjel z Jihoafrické republiky!“

Biggles ho poslouchal se široce rozevřenými očima a pak sklíčeně zavrtěl hlavou. „Hrome!“ zavrčel. „Lidé od policie by nikdy neměli považovat něco za samozřejmé. Byl jsem nepozorný. Teprve teď jsem pochopil, že se Browning vlastně vracel domů.“

„Všichni děláme chyby,“ utěšoval ho Carter a dodal: „Nebylo vám nápadné, že Browning nechával úmyslně po sobě zřetelnou stopu? On nejenom věděl, že ho budete sledovat. On si to přál!“

„Proč by si to měl přát?“

„Vodil policii za nos. Mně se zdá, že jen odváděl vaši pozornost a nechal vás, abyste šli po pěkné výrazné stopě. Držel vás stranou od svého společníka, se kterým spolupracoval. Byl připraven, že ho budete pronásledovat, a snad se na to i těšil. Teď si s vámi hraje na schovávanou. Těžko ho najdete. Zalezl někam velice hluboko. Mám dojem, že se pěkně nadřete, než najdete tak prohnaného ptáčka.“

„Můžete mít pravdu,“ řekl Biggles se stínem rozčarování v hlase. „Browningův jihoafrický pas a všechno co jste právě řekl, staví celý případ do nového světla. Díky. Ale my ho dopadneme. Zdaleka jsme neskončili. Jeho stopa má někde konec a ať je kde chce, my se k němu dostaneme.“

„Hodně zdaru,“ popřál jim Carter a rozloučil se.

„Nechci to rozmazávat, starouši, ale zdá se mi, že tenhle Carter nás může něčemu naučit,“ utrousil Bertie, když vyšli na ulici.

„V tomto případě rozhodně ano,“ souhlasil Biggles. „Přinejmenším v tom, že nás Browning tahal za nos, aby ochránil někoho jiného a my se nechali vodit jak cvičení medvědi. Vyкроčil jsem nesprávnou nohou. Asi proto, že všechno vypadalo tak strašně snadné. Příliš snadné. Potom jsme pro stromy neviděli les.“

„Koho myslíš, že kryje Browning?“

„Napadá mě jediná osoba. Lady Carolina.“

„Ale to nedává smysl. Proč by okrádala vlastního otce o něco, co po něm zdědí?“

„To kdybychom věděli, dovíme se všechno,“ odpověděl Biggles. „Od samotného začátku mi bylo jasné, že ta mladičká dáma ví víc než přiznává. Proto nechtěla mluvit. Nedokázal jsem ji přimět k řeči. Teď to už je jedno. Najdeme ho i bez ní, je to jenom otázka času. Jdeme do toho! Musíme ten hlavolam rozluštit.“

Čtvrtého dne se věci konečně hnuly z místa.

Průzkum začal jako obvykle. Letěli od předešlé trasy přímo k severu, následovala široká zatáčka doleva, aby se letoun vracel na základnu nad územím, které dosud neprozkoumali. Ke zvratu v jejich průzkumu došlo právě po otočce, kdy Bertie jako obvykle zkoumal krajinu pod letadlem.

„Jemináčku, tady začni kroužit!“ vyjekl náhle. „Člověče, co to tam vidím?“

Biggles mírně ubral plyn a naklonil stroj do ostřejší zatačky, aby lépe viděl směrem, kterým se upíraly Bertieho oči. Po několik vteřin mlčel a pak pomalu řekl: „Ano, vidím to také, ale nerozumím tomu. Co si o tom myslíš?“

„Vypadá to jako zničené domky. Jako velká vesnice po náletu. Ale dali jí co proto. Proběhlo tu někdy bombardování?“

„Nesmysl,“ zavrčel Biggles. „K ničemu takovému tu nedošlo. Ale o osídlení v těchto místech není nic ani na mojí mapě. Kdyby tady někdy stála osada, pověděl by nám o tom Carter. Křováci s tím také nemají nic společného, ti přece domy nestaví. Sestoupím ještě níž. Podíváme se na to.“

Biggles znovu ubral plyn a prudkým sklouznutím po křídle navedl letadlo dolů. Velmi rychle sestoupil až na nějakých sto padesát stop. Když vyrovnal letoun, kroužil pomalu nad staveními, která vzbudila Bertieho pozornost.

„Zdá se to být jasné a zapomeň na bombardování,“ řekl pak. Jsou to nějaké staré zříceniny. Moc z nich nezbylo. Opravdu mimořádně zajímavé.“

„Nechtěl bys přistát a podívat se?“

„Ani nápad. Nikdy neriskuji jen ze zvědavosti. Jaký by to mělo smysl? Nikdo tu není, žádné letadlo ani džíp, to bychom je museli vidět. Až se vrátíme, zeptáme se na to Cartera.“

Biggles vyšplhal s letadlem do obvyklé výšky a namířil nos do původního kurzu. Bylo bezpečnější letět v tisíci stopách než těsně nad zemí, kde vlny horkého vzduchu rozkolébávaly letadlo. Bertie se ještě ohlédl dozadu, ale nikde neobjevil známky života. Když zříceniny zmizely, jeho zájem opadl.

Asi za čtvrt hodiny, kdy uletěli asi čtyřicet mil, Bertie opět upozornil Bigglese na něco podivného pod nimi. Pilot jako obvykle pozoroval dění na obloze.

Právě přelétali místa, zarostlá širokým pásem křovin a stromů, na jehož okraji uviděli malé stádo antilop. Nebylo jich mnoho, ale Biggles prohlásil, že to dokazuje přítomnost vody. Nějakého vydatnějšího vodního zdroje.

„Co je k d'áblu zase tohle?“ vyjekl vzápětí Bertie. „Vypadá to jako zpropadený hrad, pevnost nebo podobný starý krám.“

Biggles pohlédl na místo, kam mířil Bertieho prst. Tentokrát to Bertie odhadl dobře, nedalo se pochybovat. Rozlehlá ponurá stavba opravdu vypadala jako opevnění či staré hradiště, vzdorující síle přírody. Byla obrovská, protože zabírala plochu nejméně poloviny hektaru.

„Tak co tomu říkáš?“ zeptal se Bertie. „Připadám si, jako bych se pletl do řemesla archeologů, jestli rozumíš, co tím myslím. Zaneseme do mapy dvě nové značky a povíme Carterovi o pár věcech, které nezná.“

„Nic si nenamlouvej,“ řekl Biggles. „O tomhle všem musí vědět. Tohle se nedá přehlédnout. Stavba vyčnívá z ploché krajiny jako maják nad pobřežím.“

Ještě jednou nad stavbou zakroužil.

„Co to může být?“ žasl Bertie. „Co bys hádal?“

„Vypadá to jako stará pevnost. Kdyby stála někde v Evropě, vůbec bych o tom nedumal. Po pravdě řečeno, jsem si naprosto jistý, že měla sloužit k obraně, jenže se neodvažuji odhadnout, koho napadlo stavět pevnost uprostřed pouště a proti komu. Jen se podívej, jak je rozlehlá. Zeď která ji ohraničuje je dlouhá dobré čtvrt míle! A podívej se na ty budovy! Tam by mohlo bydlet všechno obyvatelstvo Kalahari. Někdo tu kdysi vynaložil obrovský kus práce.“

„Nedostali se někdy tak daleko na jih světadílu stan Egyptané?“ zeptal se Bertie. „Ti byli moc šikovní na velké stavby. Pyramidy, sfingy a jiné legrácky.“

„V životě jsem nic takového neslyšel. Podle mého je nesmysl, že by se Egyptané plahočili až sem. A navíc na stylu stavby nevidím nic egyptského. Vypadá docela moderně.“

„Odkud vzali stavební kámen?“

„Vsadil bych se, že je většinou z betonu. Ale co na tom záleží? Nás zajímá jenom to, že je opuštěná a mrtvá jako celý tenhle ubohý kraj. Uvnitř nikdo není. Už by byli venku a mávali na nás. Letadla tady nelétají tak často, aby nikoho nezajímala. Zdejší zvířata ale pohled na letadla nemilují. Všimni si, jaký si udržují odstup.“

„Tohle by stálo za přistání,“ prohlásil Bertie. „Docela rád bych si to omrkl zblízka?“

Biggles si prohlížel terén. „Myslím, že tady by to šlo. Povrch nevypadá tak špatně. Ale jak jsem prve říkal, nemá to velký smysl. Uvidíme ze země víc než odsud? Sotva. Nemá cenu riskovat přistání. Kdyby se něco zvtřlo, odsoudilo by nás to k dlouhé pěší Cestě. Měl bys žízeň a já také. Uslyšíme, co tomu řekne Carter. Zaručeně ví, oč jde. Nechtěj na mě, abych věřil, že by tak velká stavba unikla pozornosti lidí, i když je na Kalahari.“

Biggles namířil nos letounu k Windhoeku.

Za krátkou chvíli, když přelétali překvapivě hustý porost křovin a stromů s plochými korunami, se ozvala odkudsi z letadla rána jak prásknutí bičem. Biggles sebou trhl a začal kontrolovat všechno, na co viděl. Prohlédl si křídla po obou stranách, mrkl na měřicí přístroje a pak se obrátil k Bertiemu.

„Co to bylo?“ vyštěkl. „U tebe je všechno v pořádku?“

„Žádnou škodu nevidím,“ řekl Bertie nejistým hlasem.

„Co to bylo?“

„Nemám ani tušení, starouši.“

„Nepřipomnělo ti to něco?“

„Když se ptáš takhle, tak kdyby byla válka, řekl bych, že naše letadlo zasáhla kulka.“

„Válka neválka, budeš mít pravdu,“ přikývl Biggles. „Měl jsem stejný dojem.“

„Opravdu si myslíš, že po nás prásknul nějaký cvok?“ zeptal se Bertie nevěřicně.

„Co jiného si o tom mám myslet?“ pokrčil rameny Biggles.

„Kdo by po nás střílel a proč? Odkud ta rána přišla?“

„Ze země. O tom nepochybuj.“

„Pospěš si, střelců může být víc,“ vyhrkl Bertie.

„To je také možné,“ přikývl Biggles. „Po přistání si stroj řádně prohlédneme. Jestliže to nebyla kulka, je čas na generální opravu celého letadla. Pokud je něco, co mi dokáže pocuchat nervy, tak to je možnost konstrukční závady na draku.“

Víc nemluvili. Biggles letěl rovnou k letišti a zatěžoval stroj co nejméně. K ničemu již nedošlo, ale Biggles volněji vydechl, až když za-roloval na vyhrazené místo.

Ihned jak zastavil a vypnul motory, vyskočil dolů z letadla a dal se do systematické prohlídky celého povrchu letadla. Bertie mu pomáhal a ujal se druhé strany trupu.

Náhle ho Biggles zavolal k levému křídlu. „Pojď sem a koukni se na tohle.“

Bertie pospíchal. Biggles stál před nosnou plochou a zachmuřeně ukazoval na malou kulatou díрку v náběžné hraně. „Tak teď víme, na čem jsme,“ řekl. „Byla to kulka! Proletěla hranou, neudělala větší škodu, ale bude to chtít záplatu.“

Jemináčku,“ sešpulil rty Bertie. „Takže v té houštině nebyly jenom antilopy?“

„Ne. Někdo kdo si dal hromsky dobrý pozor, abychom ho neviděli. Když slyšel blížící se letadlo, ukryl se. Řeknu ti ještě něco. Ať je to kdo chce, umí skvěle zacházet s puškou. Zasáhnout jedinou ranou letadlo za letu, to je úkol pro Viléma Telia.“

„Ale proč na nás střílel? Nic jsme mu neudělali.“

„Zřejmě jsme se mu nelíbili. Třeba to udělal, aby nás zastrašil. Mohl také mít v úmyslu sundat nás. Jestli zamýšlel tohle, tak se přecenil. Až se tam vrátíme, budeme méně nápadní.“

„Ale pro všechno na světě, kdo by něco takového dělal?“

„Nevím,“ zavrtil hlavou Biggles. „Dovolím ti ale dvakrát hádat.“

„Browning?“

„Možná. Ale podle toho, co o něm víme, nevěřím, že by se snížil k vraždě.“

„Connor?“

„To je pravděpodobnější, ale stále se můžeme mýlit. Ani netušíme kolik jiných bělochů se toulá po Kalahari. Křováci pušky nemají. Ale nestůjme u letadla a pojďme si popovídat s Carterem. Je mužem, který sem patří a měl by vědět o poušti víc než my.“

KAPITOLA DEVÁTÁ

CARTER TOHO MOC NEVÍ

Biggles s Bertiem šli rovnou na policejní stanici a potěšilo je, že Carter měl právě čas.

„To jsme zase my,“ oznámil Biggles omluvně. „Mrzí nás, že opět obtěžujeme, ale překvapilo nás pár věcí, které jsme dnes viděli. Doufám, že byste nám je mohl osvětlit.“

„Myslíte v Kalahari?“

Jistě. Pokročili jsme se s průzkumem o kus dál.“

„Co jste viděli?“

„Nejprve jsme viděli město, či spíše jeho zříceniny. Opravdu nás to silně překvapilo, protože na mapě není označeno a nikdo nám o něm neřekl.“

„Vida,“ řekl pomalu Carter a do tváře se mu vloudil úsměv. „Tak vy jste našli ztracené město.“

„Ztracené město? Jaké ztracené město? Město je na ztracení dost velká věc. Kdo ho ztratil a kdy?“

„To nikdo neví.“

„Když jsme mluvili o Kalahari a o tom, co se v ní dá najít, nic jste nám o městě nepověděl.“

Jsem policista, zabývám se fakty a romantické pověsti nechávám vypravěčům příběhů. Přesto vám řeknu všechno co vím. Ale nebudeme stát tady. Pojdte do mé kanceláře. Dáme si kávu.“

Jen se posadili, Carter spustil. „Pověsti o ztraceném městě tady kolují dlouhé roky,“ začal. „V Africe se vypráví o mnoha městech, ztracených v džungli, o celých ztracených kmenech, někdy dokonce bílé pleti. První zpráva o městě zapadlém v Kalahari se objevila už dávno. Dva houževnatí staří zlatokopové Anderson a Farini se tehdy pokusili přejet Kalahari na voze s volským potahem. Ty dva samozřejmě nezajímala města, ztracená ani jiná. Hledali naleziště zlata nebo diamantů. Takové chlapíky neodolatelně přitahuje každý neprozkoumaný kraj a tihle nebyli hloupí. Vydali se na pouť hned po údobí dešťů, kdy mohli počítat s tím, že najdou v poušti vodu v mělkých prohlubních. Přesto se jim vedlo dost zle a byli nakonec rádi, že se vrátili i bez zlata. Když potom vyprávěli o své cestě, zmínili se o tom, že v poušti, blízko jakéhosi vyschlého řečiště, přišli na zříceniny. Farini se o nich vyjádřil, že vypadaly jako město po zemětřesení. Lidé ho nebrali vážně.“

„Proč ne? Byl snad nějaký důvod k tomu, aby si ti dva historku vymysleli? Získali by tím něco?“

„To nevím, ale ti dva přece nebyli archeologové. Zříceniny je nezajímaly a netajili se s tím. Jenomže Fariniho rozzlobilo, že mu nevěří a prohlásil, že nález zřícenin dokáže. Měl s sebou náhodou fotopřístroj a zřícené město vyfotografoval. Jeho kamera však za moc nestála a je možné, že na fotodesky působilo horko. Vyvolané snímky byly tak mizerné, že se na nich nedalo rozeznat skoro nic. Kritici se vyjádřili, že tak zvané zříceniny jsou jenom nakupené balvany, které písek hnaný větrem obrousil do podivných tvarů. Tím celý objev na nějakou dobu skončil. Přišel znovu na přetřes, když badatel jménem Smith oznámil, že viděl ztracené město na vlastní oči. Prohlásil, že zříceniny jsou ve skutečnosti ručně opracované kameny. Viděl tam prý dlážděné cesty a tak dále. To stačilo, aby se ke zříceninám vydala vědecká výprava. Ta ale skončila žalostně, neboť zříceniny vůbec nenašla. Potom hledaly ztracené město další výpravy a taky nic nenašly.“

„Máme se snad domnívat, že všichni kteří tvrdili, že zříceniny viděli, byli lháři?“

„Myslím, že se na to dívám nezaujatě,“ usmál se Carter. „Chápu, že odborníci mají na ztracené město svou teorii, ale jsou to lidé, kteří vždy když nedokáží něco vysvětlit, vytvoří si teorii.“

Jak vypadá ta teorie?“ zajímalo Bigglese.

„Říká, že v poušti mohou být nějaké zříceniny, ale občas zavane mimořádně silný vítr a pohrbí je pod masami písku. Potom zafouká z jiné strany a zříceniny se objeví. A tak to pokračuje. Někdy jsou zříceniny vidět a jindy ne. Nemá smysl se o tom dohadovat. Vy tedy říkáte, že jste je viděli?“

„Mně připadaly skutečně jako zříceniny, ačkoli bych na to nemohl přísahat,“ ozval se Bertie. „Z výšky vypadá všechno jinak.“

„Co na tom záleží?“ řekl netrpělivě Biggles. „Mne teď zříceniny nezajímají, a nehledám zlato nebo diamanty. Hledám něco, co vypadá jako dvoumotorové letadlo, džíp nebo jako dva chlapi!“

„Takže jste je dosud nenašli.“

„Ne.“

„Ani známky jejich přítomnosti?“

„To bych zatím nechal stranou, za chvíli se k tomu vrátím,“ řekl Biggles a sraštil čelo. „Povězte nám nejdřív něco o našem druhém objevu. Při návratu jsme letěli nad stavbou, která vypadala jako pevnost. Ujišťuji vás, že se o tom nedá pochybovat. Nebyl to kus vyčnívající skály ani nějaká hříčka přírody. Pevnost jsme oba dva viděli zcela jasně.“

„Tak v tomhle skutečně není tajemství,“ prohlásil Carter vesele. „Viděli jste jednu ze starých pevností.“

„Pevnosti? Tady stojí staré pevnosti?“

„Ano. Jistě víte, že tahle část Afriky bývala německou kolonií. Jmenovala se Německá jihozápadní Afrika.“

„Ano,“ přikývl Biggles. „To souhlasí.“

„Když se tu Němci poprvé usadili, měli hromadu starostí s kmenem Ovambů. Byl to vzdorný a bojovný kmen, jehož příslušníci vraždili bílé osadníky. Jistě víte, že Britové měli v jiných částech Afriky stejné potíže, například s kmenem Zulů. Němci, aby se s domorodci vypořádali, přisunuli do Afriky silnou vojenskou posádku, jež měla držet nájezdníky na uzdě. Určitě víte i to, že Němci jsou důkladní ve všem, do čeho se pustí. Také tady odvedli poctivé dílo. Stručně řečeno, postavili pevnosti, aby si udrželi Ovamby od těla.“

Nebyly to chatrné kůlové ohrady. Vybudovali natolik mohutná opevnění, aby odolala střelbě z pušek a mohla by podlehnout jedině silné palbě z děl. Na chudáky Ovamby to silně zapůsobilo a ti kteří zbyli, již potíže nedělali. Později Němci odtáhli a jejich pevnosti chátrají. Jednu, jménem Namatoni, jsem viděl zevnitř. Je v ní i pramen vody. Kdysi v ní sídlil německý jezdecký oddíl a ještě dnes byste uvnitř našli použitelné stáje a žlaby, kde napájeli koně. Na některých starých hraničních sloupech je dosud nápis Deutsches Schutzgebiet. V okolí pevností se dodnes povalují různé odpadky. Prázdné lahve od piva a plechové obaly z konzerv. Kde jste letěli, když jste viděli tu pevnost?“

Biggles udal pozici.

„To mohla být pevnost Schwarz,“ řekl Carter. „Tu jsem neviděl. Nikdy jsem nebyl tak daleko. Předpokládám ale, že bude stejná jako ostatní. Němci totiž stavěli všechny pevnosti podle jednoho plánu. Nic byste v nich nenašli, snad kromě studně nebo vodní nádrže, ale ty už budou patrně zanesené bahnem.“

„Na to bych moc nevsadil,“ řekl Biggles suše.

„Proč? Viděli jste něco?“

„Ne, ale někdo určitě viděl nás. A naše letadlo se mu ani trochu nelíbilo.“

„Co tím chcete říct?“

„Vystřelil na nás z pušky.“

„Ke všem čertům!“ vyjekl Carter. „Víte to určitě?“

„Docela určitě. Slyšeli jsme náraz kulky do letadla. Je to zvuk, který náhodou známe z dřívějšíka. Když jsme přistáli, osahali jsme si celý stroj a otvor po kulce jsme našli.“

Carter zvažněl. „To mohl udělat jen nějaký běloch. Divím se, kdo by to mohl být!“

„Nevíte o někom, kromě Connora a Browninga, že by se potuloval v téhle části pouště?“

„To opravdu nevím. Mohl by tam přijít nějaký lovec z východu či z portugalského území na severu. Povšimli jste si, z jakého místa kulka přilétla?“

„Ten člověk zaručeně nestřílel z pevnosti,“ řekl Biggles. „Měli jsme ji již kus za sebou a letěli jsme nad místem hustě zarostlým křovinami. Bylo tam i pár stromů.“

„Nemohla to být nešťastná náhoda?“

„To by byla hezky divná náhoda,“ ušklíbl se Biggles. „Zasáhnout letadlo není snadné a to naše bylo na stovky mil daleko jedinou věcí pohybující se na obloze. Nemohl to být nějaký Křovák?“

„To vylučte!“ zavrčel Carter. „Nemají pušky a neumí to s nimi. Křováci dodnes loví svým starým způsobem, lukem a otrávenými šípy. Domnívám se, že pevnosti Schwarz byste se měli vyhýbat.“

„Proč bychom se jí měli vyhýbat? Je to přesně naopak. Máme důvod se tam vrátit. Něco hledáme a ta kulka je první náznak, že jsme na správné stopě.“

„Takže tam poletíte znovu?“

„Ovšem. Co jiného?“

„Dobře si rozmyslete, co podniknete,“ prohlásil Carter a tvář se mu zachmuřila. „Nenapadlo mě, že si z vašeho letadla někdo udělá terč. Už jsem vám řekl, že policisté letadlo nemají, takže kdyby se něco přihodilo u pevnosti Schwarz, nepomůžeme vám. Nedostaneme se tam včas.“

„Budeme si dávat pozor,“ slíbil mu Biggles. „Netoužíme po velkém riziku, svět nás ještě neomrzel. Ale přišli jsme, abychom splnili úkol a dostáváme se do časové tísně.“

„Stejně se mi to nelíbí,“ řekl Carter. „Po návratu mi oznámíte, jak jste dopadli.“

Jistě,“ přislíbil Biggles.

„Kdy chcete znovu letět do pevnosti Schwarz?“

„Zítřka.“

„Přistanete tam?“

„Ano, pokud najdeme vhodné místo.“

„Když se nevrátíte, budu aspoň přibližně vědět, kde vás hledat,“ zavrčel Carter a s beznadějí v očích mávl rukou. Biggles přikývl. Rozloučili se.

KAPITOLA DESÁTÁ

PEVNOST SCHWARZ

Následujícího rána byl merlin ve vzduchu velmi časně, protože Biggles se snažil celou záležitost co nejrychleji ukončit. Kromě toho, že poslal do Yardu zprávu o bezpečném příjezdu do Windhoeku, nebyl s úřadem ve spojení, protože neměl co hlásit. Navíc věděl, že každým dnem může dostat od Raymonda příkaz k návratu. Jejich vyšetřování se přece tykalo pouze běžné krádeže, která nebyla tak důležitá, aby pro ni zanedbali nějaký podstatně vážnější případ, který se mohl na velitelství vyskytnout. Proto se usilovně snažil najít a vyslechnout Browninga co nejdřív. Přičilo by se mu, kdyby se měl vrátit domů stejně nevědomý, jako byl před letem na černý kontinent.

Biggles zvolil kurz přímo k místu, jež se stalo středem jejich zájmu, k opuštěné a chátrající vojenské pevnosti jménem Schwarz. Byl připraven, že když to bude jen trochu možné, přistane. Byl si dobře vědom, že když to neudělá, sotva dokáže postrčit vyšetřování vpřed. Bylo mu sice jasné, že kulku nemohl na letadlo vystřelit nikdo z pevnosti, ta však ležela tak blízko místa střelby, že se přímo nabízela jako střelcova základna. Křoviny, z nichž záhadný muž s puškou střílel, se táhly nejméně dvě míle jižním směrem od pevnosti. Bigglese sice napadlo, že výstřel z pušky nemusí mít nic společného ani s Browningem ani s Connorem, jenomže bylo tuze málo pravděpodobné, že by v oblasti pobýval někdo třetí. Přesto nesměl pominout ani tuto možnost. Kladl si otázku, co udělá, když hledané muže najde a neznal na to odpověď. Vše by záleželo na okolnostech, hlavně na tom, jak se zachovají oni.

Uvažoval nahlas, Bertie naslouchal a pokyvoval.

Bigglese mátl, že kolem pevnosti viděl velmi málo zvěře. Muselo to mít důvod. Jaký? Jestli tam byla voda, a ta zde v době obsazení německou posádkou musela být, dalo se v místě očekávat spíše více zvířat než jinde. Pravděpodobnější proto bylo, že v pevnosti někdo žije, zvěř loví a odhání ji střelbou. Každý člověk žijící v poušti musel zabíjet zvěř. Pokud by neměl velkou zásobu konzervovaných potravin, bez masa by nepřežil.

Dalším důvodem k úvahám byla nepřítomnost Křováků. Informoval se o jejich chování a věděl, že Křováci kočují za zvěří a tísní se přitom v primitivních přístřeších z větví. To ovšem neznamenal, že by neobsadili pevnější příbytek, jakým byla pevnost, pokud by pro ně byla dosažitelná. Navíc je mohla lákat proto, že v ní byla voda. Nebo v ní snad domorodci sídlili? Biggles o tom pochyboval. Z toho co viděl při prvním přeletu usoudil, že v pevnosti a jejím blízkém sousedství nikdo není. Jaký by tedy domorodci měli důvod, nevyužít pevnosti k bydlení?

Jak slunce stoupalo, žhnulo na bezmračné modré obloze a sálající paprsky mučily vyprahlou zemi. Merlin dospěl nad první cíl, kterým byla houština křovisek a zakrslých stromů, nejčastěji trnitých akátů. Výstřel vyšel odsud. Jedinými živými tvory v dohledu nyní byli pštrosi. Menší hejno ptáků přešlapovalo na okraji porostu, ale jak uslyšeli letadlo, poplašili se a prchali. Biggles kroužil a udržoval stroj ve větší výšce. Uvědomoval si, že to k čemu došlo včera, může se opakovat i dnes s vážnějšími následky. Pokud však chtěl něčeho dosáhnout, musel nebezpečí podstoupit.

„Vidíš něco?“ zeptal se Bertieho.

„Vůbec nic. Jestli je dole nějaké letadlo nebo džíp, museli je dokonale zamaskovat. S trochou pečlivosti by to určitě dokázali. Víc ti k tomu ale nepovím.“

„Máš pravdu,“ přikývl Biggles. „Proč by se ale Connor a Browning namáhali s maskováním, když do včerejška bylo letadlo to poslední, co tady mohli očekávat? Oba přece vědí, že pevnost leží stovky mil od pravidelných linek. Zamaskovat vozidlo ve křoví a nezanechat v okolním písku stopy, není právě jednoduché.“

Letoun stále kroužil a pilot s ním začal sestupovat, až se snesl na pouhých sto stop výšky. Bylo mu jasné, že si koleduje o potíže, neboť dole, někde ve skrytu, mohl číhat připravený střelec. Bertie svého přítele dokonce podezíral, že střelce úmyslně pokouší, aby vystřelil znovu a prozradil svůj úkryt. Jenže výstřel nezazněl. Vládlo bezvětrí a pod nimi se nepohnulo ani stéblo.

„Půjdeš dolů?“ zeptal se Bertie.

„Ani mě nenapadne,“ zavrčel Biggles. Ještě nemám důvod.“

„Houští je místy pěkně husté. Schoval by se v něm i slon.“

„Slony nehledám a žádné bych tu nečekal. Co bychom tady dělali? Jen bychom se tam potili a klopýtali, celí podrápaní a žízňiví. To není pro mě. Doletím až k pevnosti. Tam spíše něco najdeme. Každý, kdo by se tady usadil, dal by přednost životu pod střechou. Spát venku znamená nebezpečí, že ti při spánku hyena uhryzne ucho nebo nos. Takové případy se už staly. Jestliže chlápek jenž střílel na letadlo žije v pevnosti, najdeme tam po něm stopy.“

Zatímco Biggles hovořil, srovnal stroj do přímého letu a zamířil k pevnosti, k jedinému nápadnému bodu v otevřené a ploché krajině. Trochu stranou od ní rozrývala pláň dlouhá úzká průrva, jež byla zřejmě korytem vyschlé řeky.

„Chtěl bych tu být, když tam teče voda,“ ozval se Bertie a bodl ukazovákem ke korytu.

Biggles to přešel mlčením. Nejprve zakroužil nad pevností, která měla ještě hodně daleko k rozpadu, a velmi dobře odolávala počasí. Stejně zachovalá byla i obranná zeď táhnoucí se kolem a oddělující budovy od široké písčité plochy, která mohla sloužit jako cvičiště pro prapor pěchoty nebo jízdní oddíl. Široký otvor ve zdi dával tušit, kde kdysi bývala vstupní brána, jediný průchod do pevnosti. Vrata, patrně dřevěná, dávno zmizela. Nikde si nevšimli ani známky života. Merlin vykroužil druhý široký okruh, o kus dál než první. Dole se stále nic nehýbalo.

„Sním svůj klobouk, jestli tam někdo je,“ prohodil Bertie.

„Pokud tam někdo je, tak se zrovna rozmýšlí, zda si po nás zase práskne,“ zavrčel Biggles, Já to nechápu. Když jsme včera letěli kolem, musel být někde blízko. Kam odešel?“

Jestli to byl Connor, mohl si vyjet džípem.“

„Hádám, že Browning tu nebyl.“

„Proč ne?“

„Protože mám dojem, že letadlo se do pevnosti nevejde. Mám toho pořád plnou hlavu! Pokud je Browning na Kalahari, musí s letadlem někde parkovat. To nestrčíš do rukávu. A nemůžeš s ním za-rolovat do pevnosti i kdyby mělo skládací křídla. To je jednou jisté.“

„Co kdybychom přistáli a ověřili si to?“

Biggles se zatvářil pochybovačně. Je ti známo, že jak budeme na zemi, jsme snadno zranitelní? A co naše letadlo? Zamrzelo by mně, kdyby nám někdo prostřelil nádrž.“

„Raději nádrž než hlavu, starouši,“ ušklíbl se Bertie.

Biggles několikrát proletěl nad vnější stranou zdi, kde se táhla písčná plocha a soustředěně studoval povrch. Neviděl překážky. Pouze pár keřčků, sem tam menší kámen, nic co by mohlo zabránit přistání, nebo z něj udělat nebezpečný kousek. Povrch se zdál být rovný, opravdu jako na udusaném cvičišti, a spíše než měkký prach vypadal jako pevný hrubozrný písek. Biggles se tím spokojil a nalétl na přistání. Podvozek se dotkl země, letadlo zpomalovalo a pak bez otřesů rolovalo až k otvoru po vratech, před nímž zůstalo stát. Pilot nechal motory běžet v nízkých otáčkách, aniž by se sám pohnul. Zrakem sledoval bývalý vchod.

„Tiše sed,“ vyzval Bertieho. Jestli tam někdo je, poskytneme mu čas, aby se ukázal. Musel by být hluchý, aby neslyšel hluk našich motorů.“

Čekali. Biggles byl připraven přidat plyn a v případě nutnosti bleskem odstartovat. Vypnul motory až po třech minutách. „Dobrá,“ řekl, když ztichly. „Zůstaň kde jsi, Bertie! Nevystupuj!“

Seskočil a čekal s očima upřenýma na díru ve zdi. Vládlo ticho, nikdo se neobjevil.

„V pořádku, nikdo tu není. Vystup!“ vyzval pak Bertieho.

„Nezajedeme dovnitř?“ zeptal se Bertie, když seskočil na zem.

„Nechce se mi,“ zavrčel Biggles. „Když nechám letadlo na místě, můžeme v případě nouze rychle zmizet.“

„Potom by u něj měl jeden z nás zůstat, starouši. Víš, vypadali bychom jako idioti, kdyby někdo přišel a poškodil nám letadlo, až budeme uvnitř.“

„Nejenom vypadali,“ přikývl Biggles. „Pojďme to promyslet, rád bych nechal letoun tam, kde na něj budeme vidět. Na dvoře je mrtvo jako na hřbitově, ale tady venku se může vždycky něco stát.“

Raději nebudeme nic riskovat a dáme ho dovnitř. Vidím, že jsem se spletl. Průchod bude dost široký, abychom projeli a nepoškodili křídla. Co ty myslíš?”

„Myslím, že ano. Raději to ale vyzkouším.“

Když kráčeli k otvoru ve zdi, Biggles prohlásil: „Něco ti povím, lorde. Všechno je jinak a hledáním stop jsme jenom mařili čas. Ten povrch je tvrdý jak beton. Letadlo po něm projelo a nezanechalo na něm ani stopu. Totěž platí pro džíp, když na to přijde. Ohlédni se a uvidíš to sám.“

„Džíp má ale užší pneumatiky,“ namítl Bertie.

„Možná, ale jestli Connor není hlupák, nechá pneumatiky ve vedru trochu nedohuštěné, aby je horký vzduch mohl roztáhnout.“

Biggles odkrokoval šířku vchodu. Je to dobré,“ prohlásil. „Tak, tak, ale projde,“ oznámil potom. „Zůstaň vpředu, budeš mě navádět. Já jdu pro letadlo.“ Vrátil se ke stroji a nechal Bertieho stát uprostřed vchodu.

Motory naskočily, stroj se pohnul a Bertie dával rukama znamení. Biggles pomalu projel s letadlem do uzavřeného prostoru. Po obou stranách křídel zůstala vůle asi jedné stopy. Jakmile byl merlin uvnitř, Biggles s ním vytočil kruh, obrátil ho předí k východu, zhasl motory a vystoupil.

„Dobrá,“ řekl. „Zřejmě tu nikdo není, byl by dávno venku.“

Společně obhlíželi okolí, avšak mnoho neviděli. Budova vlastní pevnosti, byla dlouhá a poměrně nízká. Měla jen dvě podlaží, což se zdálo neúměrné k její značné délce. Střecha byla plochá. Kolem ní se táhla nízká ozubená zeď, která jí dávala vzhled středověkého hradu. Patrně měla sloužit jako poslední obranná linie při obraně ze střechy. Celý objekt byl šedivý, ponurý a hrozivý, jak pevnosti obvykle bývají. Světu ukazoval bezvýraznou tvář, až na jedny dveře otevřené dokořán a dvě řady oken. Chybělo v nich sklo, ale byla zas chráněná svisle vsazenými mřížemi. V jednom přízemním okně někdo ukroutil několik mříží.

„Tohle mají asi na svědomí Křováci,“ řekl Biggles. „Nepochybně potřebují železo na nože, hlavice šípů a tak podobně.“ Usmál se. „Skopčáci opravdu počítali se vším. Tohle opevnění by dobyly jen tanky s podporou dělostřelectva. Domorodci na to neměli nejmenší naději.“

Obrátili pozornost na ohrazený prostor, který Němci patrně také užívali jako cvičiště. Byl značně rozlehlý. Po celé vnitřní straně zdi stála souvislá řada stavení, která patrně sloužila jako sklady a stáje, protože před nimi byl napájecí žlab s rezavou pumpou na jednom konci. Šli k němu. Dno kryla vysoká vrstva prachu, kterou tam navál vítr. U některých stavení byly dosud dveře, jiné zůstaly bez nich a otevřené otvory zely do dvora. Biggles poznamenal, že jsou dostatečně široké, aby jimi projel džíp, ale určitě by jimi neprošlo ani velmi malé letadlo.

Když se pak rozhlížel po vnitřním cvičišti, zrak mu utkvěl na uhlově černé skvrně u stěny na vzdálenějším konci traktu. „Co je to tam?“ vyhrkl.

„Vypadá to jako zbytky ohniště. Je možné, že tam vojáci pálili odpadky.“

Jestli to je pravda, tak si s tím moc nelámali hlavu. Podívám se na to blíž.“

Když kráčeli k černému místu a ještě než k němu došli, Biggles se zastavil u zdi a zahleděl se na kamení, či spíše kusy zdiva, které někdo naházel na velkou hromadu.

„Tohle tu neleží dlouho,“ poznamenal zamyšleně.

Šli dál a jak se blížili k místu, na němž kdysi zřejmě hořel oheň, zrychlili krok. Ještě než tam dorazili, hádanka se vyřešila sama a každý omyl byl vyloučen. Zastavili se a užasle hleděli na zbytky shořelého letadla, z něhož zůstaly jen kovové součástky. Z haldy popela čněly dva zčernalé letecké motory a spletenina ohořelých kabelů.

Biggles pohlédl na Bertieho užaslýma očima. Bertie vyvalil zrak na Bigglese. Na okamžik se nezmohli na slovo. Pak se Biggles těžce nadechl.

„Nebesa!“ zamumlal. Jak se to tady mohlo stát?”

„Browningův martin,“ vysoukal ze sebe Bertie.

„Co jiného by to mohlo být? Dva stejné motory. Lehká konstrukce ze dřeva a plátna. Hořel jako pochodně.“

Biggles vytáhl cigaretu a zapálil si. „Tak jsme ho našli,“ řekl tiše. „Myslel jsem, že mě už nic nepřekvapí, ale tohle jsem vážně nečekal.“

Jak se to pro všechno na světě mohlo stát?”

„To si neumím představit, ledaže by se pilot opil do němoty.“

„Vypadá to, jako by narazil do zdi plnou rychlostí.“

Biggles mlčel.

„Dovnitř dostal letadlo za světla,“ pokračoval Bertie, „a možná chtěl odsud odstartovat za tmy...“

Biggles pokročil mezi zuhelnatělé zbytky. „Připouštím, že to tak vypadá, ale pak, pokud nebyl opilý, byl šílený,“ prohlásil. „Pilot nezahynul při nárazu. Určitě se musel ještě před vypuknutím požáru dostat ven, jinak by tu ležely zuhelnatělé zbytky těla. Je ovšem možné, že je z místa někdo odtáhl a spálil jinde.“

„To by mohl provést jen Connor.“

„Nikdo jiný, kdo by tu byl, mě nenapadá. Ale i kdyby byl svědkem požáru, nemohl s ním bez hasicích prostředků nic dělat. Samozřejmě by tělo spálil, až by oheň uhasí. Žádný člověk by ho nenechal jen tak volně ležet. Přesto mi všechno připadá moc divné. Dejme tomu, že tělo uklidil Connor. Má džíp. Člověk by ale myslel, že první co pak udělá bude, že pojede do Windhoeku a oznámí, co se tu stalo.“

Jestli je Browning po smrti, tak jen plytváme časem, starouši,“ řekl věcně Bertie. „Mrtví nemluví, takže se asi nikdy nedovíme, co provedl s rubíny. Klidně můžeme letět domů.“

„Nedělej ukvapené závěry. Chybí nám důkaz, že Browning je mrtev. Kdybychom našli Connora, mohl by nám povědět, co se přihodilo. Ať už tady v době nehody Connor byl či nebyl, musí něco vědět, pokud si odmyslíme nepravděpodobný případ, že by tady Browning byl sám a Connor o něm nevěděl.“

Já se spíš domnívám, že se Browning při nárazu vážně nezranil a stačil vylézt ven, než to chytlo,“ nedal se Bertie.

„Kde tedy je?“

„Mohl se vydat do Windhoeku.“

„To bychom ho museli vidět na poušti. Do města nešel. Nepříjemné je, že vůbec nevíme, kdy se to stalo.“ Biggles odhodil nedopalek na zem a šlápl na něj. „Porozhlédneme se kolem,“ řekl krátce a zamířil k nejbližšímu z hospodářských stavení, která stála v řadě při vnitřní straně ochranné zdi. Když kráčet kolem, zastavil se a znovu se zahleděl na velikou hromadu starého zdiva, která upoutala jeho pozornost, už když šli ke shořelému letadlu.

„Připomíná ti to něco?“ zeptal se.

„Ano.“

„Co?“

„Hromadu starých cihel.“

„Vážně není čas na legrácky,“ zavrčel Biggles káravě. „Vrtá mi hlavou tvar té hromady.“

Je mi líto, starouši, ale tvar mi nepřipomíná nic,“ zvedl ruce Bertie. „Tobě ano?“

Jasně!“

„A co?“

„Na tom nezáleží,“ odsekl Biggles. Jen uvažuj!“

Šli dál, Bertie se svěšenou hlavou.

Dorazili k nejbližšímu stavení a nahlédli dovnitř. Vchodem, ve kterém chyběly dveře, vnikalo dovnitř dost světla. Biggles ukázal na žebřiny nad krmicím žlabem. „Tady byly stáje,“ prohodil. „Nic zajímavého tu není.“ Postoupil k dalším dveřím. „Tady taky ne.“

„Co vlastně hledáš?“ zeptal se Bertie zvědavě.

Biggles šel k dalším dveřím. „Myslel jsem, že někde najdeme něco takového,“ ukázal na krumpáč a lopatu, opřené o stěnu. Víc svému společníkovi nevysvětlil a pokročil k dalším dveřím. Náhle strnul a ostře se zadíval na předmět ležící před nimi. Podle Bertieho to byla obyčejná mělká plechová pánev.

„Uvědomuješ si, co to je?“

„Asi se v tom dají smažit vejce,“ ušklíbl se Bertie. „Ne, tak to asi nemyslíš,“ dodal omluvně.

„Nikdy jsem to nedržel v ruce, ale není to ta věc, kterou užívají zlatokopové při ryžování?“

„Podívej se znovu!“ sykl Biggles.

„Vypadá to pořád stejně.“

„Nepřipadá ti na ní něco zvláštního?“

„Ani bych neřekl. Jenom se divím, že tak užitečnou věc neštípl nějaký domorodec.“

„Ale Bertie,“ vzdychl Biggles. Je v ní přece voda. Kdy tu asi posledně přišlo? Pod tímhle pražícím sluncem by se voda za chvíli vypařila. Nepřipadá ti ani trochu zvláštní?“

„Když o tom mluvíš, tak ano,“ zalapal po dechu Bertie. Jasně. To je absolutně zvláštní. Někdo do pánve nedávno nalil vodu. Jako když se leje mléko na talířek kočce, jestli ovšem rozumíš, co tím myslím.“

Biggles nasál nosem vzduch. „Konečně se nepleteš,“ řekl úsečně. „Mám silný dojem, že cítím tu kočku!“ O krok ustoupil.

Bertie ukázal na kroužek ve zdi, venku hned vedle dveří. „Koukni se, on se hýbe a ať se propadnu...“

Nedořekl a uskočil stranou, protože v druhé místnosti se ozvalo hluboké zavrčení a vzápětí se objevilo zvíře, které je vydávalo. Cenilo zuby a srst mělo naježenou.

Byl to mladý leopard.

KAPITOLA JEDENÁCTÁ

LOVEC MICK CONNOR

Těžko říci, kdo uskočil rychleji, zda Biggles nebo Bertie. Žádný z nich se již dlouho tak rychle nepohnul. Každý sebou však mrskl na opačnou stranu. Biggles nahmatl v kapse pistoli, což ovšem nebyla ta nejvhodnější zbraň proti dravému zvířeti. Zachřestění řetězu ho přimělo, aby se k leopardovi otočil. Zastavil se, neboť uviděl, že zvíře také stojí. Na rozdíl od Bigglese nemohlo dál, protože mu to nedovolil natažený řetěz, ke kterému bylo připoutáno obojkem.

Leopard ležel na břiše, mrskal ocasem, stahoval pysky a ukazoval dvě řady krásných zubů. V očích mu planula nenávist.

Biggles se podíval na přítele. Bertie pohled opětoval a ve tváři mu tkvěl bojácný úsměv.

„Někdo tu asi zakládá zoologickou zahradu nebo si plete domácí zvířátka s divokými,“ poznamenal.

Biggles chvilku neodpovídal a rozhlížel se kolem. Upoutala ho hlavní budova. Pak stočil zrak k naježenému leopardovi, který se chvěl zuřivostí nebo strachem. Závěrem se jeho pohled zastavil na Bertiem.

Je to ještě mládě,“ řekl.

„Rozhodně to je mizerně naladěný malý d'áblík. Od těch jeho drápů se chci držet dál. Doufám, že ten ztracený řetěz je bezpečný.“

„Co se mě týče, nemám v úmyslu ho pohladit, i když si myslím, že ta kočička má větší strach z nás než my z ní.“

Přistoupil blíž ke zvířeti a rychle zvedl ruku. Leopard sebou trhl a utekl zpátky do své skrýše.

„Vidíš?“ řekl Biggles. „Hádám, že se s tou ubohou kočičkou nikdo nemazlil, zacházeli s ní špatně. Myslím, že se jí nemusíme obávat, pokud se jí nebudeme plést do cesty. Uvažuj se mnou, co to značí.“

Někdo sem chodí, a to velice často, aby nakrmil a napojil tuhle nešťastnou malou šelmu. Otázka zní, kdo je to?“

Já ti jen řeknu, že je svinstvo, držet zvíře na řetězu v tomhle podnebí,“ zabručel Bertie. „Docela mám chuť ho pustit.“

„Zbláznil ses?“ odpověděl ostře Biggles. „Moje sympatie k volné a nespoutané přírodě nesahají tak daleko. Když se ho zkusíš dotknout, tak tě pěkně poznamenají jeho nespoutané zuby a drápy. Možná, že bych tě potom nepoznal. Já teď ale myslím na něco mnohem méně nebezpečného.“

„Poslouchám.“

„Rád bych se podíval, co je pod hromadou kamení a cihel, které jsme viděli blízko spáleniště.“

„Proč myslíš, že pod nimi něco je?“

„Protože někdo si dal hodně práce, aby je tam naskládal. Nikdo, leda snad blouznící šílenec, by si nehrál s kameny na takovémhle místě a ve zdejšímu vedru pro nic za nic. Hned jak jsem si hromady všiml, napadlo mě, že pod ní něco je.“

„Co čekáš, že tam najdeš?“

Ještě nevím, co si myslet. Mohl by tam ležet balíček s rubíny, ale podle toho, jak jsou kameny poskládané, je pravděpodobnější, že tam leží něco většího, asi mrtvý člověk. Celá věc mi připomíná hrob.“

„Mrtvý člověk?“ nadskočil Bertie. Jemináčku! Nemyslíš tím snad Browninga, starouši?“ vyhrkl se zděšeným výrazem.

„Proč ne? Máme přece důvod k domněnce, že se zabil při havárii a je tedy mrtev. V Kalahari jsme zahlédli pramálo lidí. Víme pouze o dvou běloších a jeden z nich je naživu, jinak by měl leopard misku prázdnou.“

„Ale proč kameny? Aby označily místo hrobu?“

„Spíš aby odradily hyeny. V divočině nemůžeš pohřbít mrtvého do země jen tak. Hyeny ho vyčenichají a vyhrabou. Na hrob je nutné navršit kamení. Je to ochrana mrtvého, ne pomník.“

„To je tedy věc! Hrůza pomyslet. Skutečně si myslíš, že by tam mohla být mrtvola?“

„Ano.“

„Co budeš dělat?“

„Podívám se, jestli mám pravdu. A pokud ji mám, chci vědět, kdo tam leží. Ve stáji je krumpáč a lopata, těmi nástroji možná někdo hrob vykopal. Nedávno je někdo použil. Jak jsi právě řekl, pokud je Browning mrtvý, marníme čas v očekávání, že nám poví, co udělal s lordovými rubíny a měli bychom raději letět domů. Uvidíme, zda tu záležitost vyjasníme na místě.“

„Domníváš se, že se Browning zabil při havárii letadla a Connor ho pohřbil?“

„Řekněme, že to je jeden ze způsobů, jak se na věc dívat. Pokud se Browning při havárii skutečně zabil, někdo musel uložit jeho tělo. Kdyby to nebyl Connor, pak se v okolí pohybuje ještě jeden účastník, přestože si neumím představit, kdo by to mohl být. Když tam Browningovo tělo nenajdeme, kde potom je?“

„Nebylo by jednodušší místo vyhrabávání mrtvoly najít Connora a zeptat se ho?“

Jak ho chceš najít?“

„Stačí tu přece počkat. Počkáme na něho až se vrátí, aby nakrmil svého kočičího mazlíčka.“

„Třeba se nevrátí.“

„Proč ne? Přece nenechá vyhladovět zvíře k smrti.“

Jestli se mu to hodí, klidně tu udělá. Podle toho co jsme o něm slyšeli, strávil větší část života střílením velkých koček, proč by si měl dělat těžkou hlavu pro jednoho malého leoparda? Napadlo mě něco jiného. Domníváme se, že si sem Browning přivezl spoustu rubínů. Co když o tom řekl Connorovi? Nebo, dejme tomu, co když je Connor náhodou uviděl?“

Jemináčku, chápu. Connor ho mohl zavraždit, jen aby se zmocnil klenotů.“

Je tu ještě jedna věc. Pokud Browning schoval rubíny v letadle, hledáme je marně. Žár ohně spalil kameny na prach, jestli je ovšem někdo neodnesl z letadla před požárem.“

„Myslíš, že to mohl spáchat Connor?“

„Kdyby se Connor chtěl zmocnit rubínů, nebyl by takový hlupák, aby zapaloval letadlo, když věděl, že v něm mohou být. Mohl by je napřed sebrat, ale pak by zas neměl důvod, ničit letadlo. Proč by to dělal?“

„Aby se ho zbavil. Pokud je zločinec, pokusí se vyvolat dojem, že tady došlo k náhodnému neštěstí.“

„Náhodnému neštěstí nevěřím. Browning byl velmi zdatný pilot. Přeletěl sem z Anglie bez nehody. Že by se z něj náhle stal tupec, který nabourá do zdi? Chlapík který ho učil létat mi řekl, že je prvotřídní pilot. Jenže havárie, kterou jsme viděli, nemá pranic společného s prvotřídním pilotem. Něco tu nesouhlasí. Do složení skládky nám pořád chybí pár kostek. Ale mohli bychom tu trčet až do setmění, a vymýšlet různé možnosti. Ne! Musíme to rozlousknout co nejdřív a najít chybějící článek. Connor se může vrátit každou chvíli. Jdeme pro nářadí. Podle toho co o Connorovi víme, by bylo lepší, kdyby nás při kopání nenachytil. Těžko bychom pak hledali přijatelnou výmluvu.“

Biggles rázně zamířil ke stáji, kde viděl krumpáč a lopatu.

„Okamžik, starouši,“ zarazil ho Bertie. „Neslyšíš něco?“

Biggles nastražil uši.

„Slyším,“ řekl. „Blíží se sem auto a odhaduji, že to je džíp. Mám pocit, že jsme udělali moc dobře, když jsme dali letadlo za hradbu. Nerad bych vyšel ven a zjistil, že nám někdo urazil vrtule a udělal díru do hlavní nádrže.“

Motor vozu zněl zřetelněji a blížil se. Džíp jel rychle.

„Co uděláme?“ zeptal se Bertie.

„My? Nic. Pokud to dobře chápu, nemůžeme dělat nic, i kdybychom měli pocit, že něco dělat máme. Takový pocit nemám. Možná přijíždí právě ten, koho hledáme.“

„Kdo?“

„No přece Connor. Zachovej klid a nech ho mluvit. Až nás tady najde, zaručeně nám položí pár otázek.“

Minutu poté džíp prolétl bývalou bránou. Řítil se divoce, bylo jasné, že řidič nečeká v cestě překážku. Letadlo uviděl až na poslední chvíli a ostře strhl volant, aby do něj nevrátil. Biggles a

Bertie strnuli. Řidič dupl na brzdu a když se jeho džíp smykem zastavil, zůstal sedět za volantem a něco mumlal. Zdálo se, že je ve voze sám, aspoň na předním sedadle vedle něho nikdo neseděl. Bylo to zvláštní, ale letců si nevšiml.

Biggles a Bertie tiše stáli a pozorovali ho.

„Browning s ním není, ledaže by seděl vzadu,“ zašeptal Biggles. Bylo to možné, neboť zadní polovinu vozu zakrývala plátěná střecha pískové barvy, ochrana proti slunci.

Řidič konečně vystoupil z vozu, narovnal se a letci si ho mohli prohlédnout. Viděli velkého muže, vysokého hodně přes šest stop.

Je to Connor,“ zamumlal Biggles. „V tomhle cípu světa nemohou být dva takoví kolohnáti. A stejně není pravděpodobné, že by tu někdo další měl džíp.“

Connor přešel k zadní části auta, z úložné plochy zvedl menší antilopu a hodil ji na zem. Pak obešel vůz a postavil se před něj. Když se tak vystavil jejich pohledům, viděli, že má pušku a že mu na opasku visí další kus jeho osobní výbavy. Až když ho odepnul, poznali oč jde. Byl to krátký karabáč se silnou rukojetí, kterému se zde říkalo sjambok. Afričané ho vyráběli z kůže nosorožce.

„Rád bych věděl, nač tohle potřebuje,“ sykl Bertie.

Brzy to poznal.

Vzápětí se totiž vynořil ze svého úkrytu mladý leopard a jak to kočky dělávají, položil se na výsluní. Connor něco vykřikl a zvedl bič. Zvíře nečekalo, až řemínek dopadne. Uteklo zpět do tmy svého pelechu.

„To ubohé zvíře už okusilo, jak chutná rána bičem,“ poznamenal tiše Biggles.

„Víc už o Connorovi nemusím vědět,“ zasyčel Bertie. „Člověk, který bičuje uvázané zvíře, je schopný všeho. Já mu už řeknu, co si o něm myslím, jen až...“

„Budeš mlčet!“ přerušil ho Biggles. Jenom bys mu zbytečně hrál do noty. Tenhle chlap nejde pro ránu daleko a s chutí začne rvačku sám. Podívej, už si nás všiml.“

Connor, neboť nemohlo být pochyb o jeho totožnosti, rázoval k nim dlouhými rozhodnými kroky člověka, který se nikoho a ničeho nebojí. Byl urostlé postavy a také jeho tvář by byla souměrná a hezká, nebýt ošklivé jizvy, která ji pokřivila. Africké slunce mu zbarvilo obličej na odstín mahagonu. Neměl klobouk. Za dostatečnou ochranu před sluncem asi považoval rozčuchanou hřívu kudrnatých černých vlasů, které mu téměř zakrývaly čelo. Husté obočí tvořilo nad kořenem nosu rovnou linku. Jeho věk by Biggles skutečně odhadl nanejvýš na padesát let, přestože od policisty Cartera věděl, že Connor je podstatně starší. Co se týká oděvu, lovec koček na sobě mnoho neměl. Khaki košili rozepjatou u krku si zastrčil do značně ušpiněných keprových kalhot, stažených opaskem s náboji. Nohy mu vězely ve starých plátěných střevících, obšitých dole provázky. To bylo vše. Celkem vzato Connor představoval pěknou ukázkou lidského plemene a jistě budil úctu svých protivníků při každém střetnutí. Zdál se být přímo stvořen pro drsný a nebezpečný život, který na Kalahari vedl.

„Kdo jste?“ zeptal se, když k nim došel a zastavil se. Byla to docela přirozená otázka.

Jmenuji se Bigglesworth,“ oznámil mu vlídně Biggles.

Bylo jasné, že jméno tazateli nic neříkalo, protože následovala otázka podobná menšímu výbuchu. „Co tu k čertu děláte?“ zaburácel divoce Connor, z jehož jazyka se dosud neztratil přízvuk rodáka z Irska.

„To bych se vás taky mohl zeptat,“ řekl Biggles s odzbrojujícím úsměvem.

„Nevypadáte na turisty!“ zahřmělo.

„To ani nejsme.“

„Zlatokopové?“

„Ne.“

„Tak snad inspektoři?“

Jste pořád vedle,“ usmíval se Biggles.

„No, ať jste kdo chcete, měli jste být opatrnější při parkování toho vašeho zatraceného letadla,“ pronesl mírnějším hlasem Connor. „Mohl jsem si o něj poškodit vůz.“

„Při rychlosti, kterou jste se vrátil dovnitř, jsem měl větší strach o své letadlo.“

Jak jsem mohl sakra vědět, že tam překážíte?“

„To jste nemohl vědět,“ připustil Biggles. „Na druhé straně, mě zase ani nenapadlo, že dovnitř vtrhne auto, jako by bralo pevnost útokem. Ale to jsou teď už zbytečné řeči, nic se nestalo. Domnívám se, že jste pan Connor.“

„To jsem. Co má být?“

„Doufal jsem, že vás najdu. Myslím si, že byste mi mohl pomoci. Hledám člověka jménem Browning. Před časem odletěl do Kalahari a od té doby ho nikdo neviděl.“

„Proč myslíte, že bych vám mohl pomoci?“

„Doslechl jsem se, že to je váš přítel.“

„Kdo vám to řekl?“

„Policisté z Windhoeku. Domnívají se, že je s vámi.“

„Když věříte policajtům, to už můžete věřit všemu,“ zašklebil se Connor a dal tím najevo, co si myslí o úřadech.

„My jsme na tom jinak,“ řekl klidně Biggles. „Musíme jim věřit, protože jsme také policisté. Přiletěli jsme sem z Anglie. Takže vy jste pana Browninga neviděl?“

Já žádného Browninga neznám, a kdybych ho znal, určitě bych se s ním nestýkal. Vždycky pracuju na vlastní pěst.“

„Chápu,“ zabručel Biggles. „Policii asi někdo mylně informoval. Nemůžete mi tedy pomoci?“

„Ne. Musíte hledat jinde.“

„Napadá vás kde?“

„Ne.“

Jak často sem jezdíte?“

Jak to s tím souvisí?“

„Může to být důležité.“

Jak?“

„Pokud tu býváte často a Browning by sem přišel, musel byste o něm vědět.“

Jezdím sem dost často, ale nikdo tu nebyl. Zajedu sem vždycky nakrmit leoparda. Museli jste ho vidět.“

„Co je to za nápad držet leoparda na řetězu?“ ozval se Bertie.

„Čekám až vyroste a jeho kůže bude cennější než je teď. Střelil jsem samici, ale kotě bylo moc malé a nemělo žádnou cenu. Však mi vyroste.“

„A pak ho zabijete?“

„Ovšemže ho zabiju. S leopardy obchoduju. K čemu sakra myslíte, že ho tu držím?“

„Myslel jsem třeba jako mazlíčka.“

„Mazlíčka?“ vyjekl Connor a nevěřícně pohlédl na Bertieho, jako na tvora z jiné planety. „Vy jste Angličan?“

„Ano, jsem.“

Jo tak! Tím se to vysvětluje.“

„Co se vysvětluje?“

„Ten váš žvást o mazlíčkovi. Myslíte někdy na něco jiného?“

Biggles cítil, že rozmluva spěje k nebezpečnému zvratu a rozhodl se zasáhnout. „Zapomeňte na leoparda!“ prohlásil ostře. Jste si jistý, že tu Browning nebyl?“

„To jsem snad říkal, ne? Chcete naznačit, že jsem lhář?“

„Nic takového nenaznačuji, pane Connore,“ odmítl výzvu Biggles. „Řekl jste, že sem často jezdíte a přesto nevíte, zda tu Browning byl. Připadá mi to velice zvláštní.“

„Proč zas?“

„Protože Browning tady určitě byl a nedokážu pochopit, jak se mohlo stát, že jste se nesetkali.“

Jak si můžete být tak ztraceně jistý, že tu byl?“

„Protože tamhle u zdi leží trosky jeho shořelého letadla,“ bodl Biggles ukazovákem k místu havárie.

„Skutečně? Víte to jistě?“

„Docela jistě.“

Je zvláštní, že jsem si toho nevšiml. Pak tu musel být v době, kdy jsem byl pryč. Zdržím se občas pár dní na lovu a musím jezdit daleko. Tady v okolí není tolik zvěře, jako dřív.“

„Přijde sem někdy někdo jiný?“

„O tom nevím.“

„Přemýšlím, co se mohlo Browningovi stát. Jestli se při havárii nezabil, mohl se zranit. Jeho tělo v troskách není a to znamená, že ho někdo, mrtvého či živého, někam přemístil.“

„U všech hromů, vy tedy nezhálíte,“ ušklíbl se Connor. Já to ale nebyl. Mám lepší práci než se tahat s něčím tělem, ať už živým nebo mrtvým. Ten chlápek se možná vydal pěšky do Windhoeku. To by pak byl živý. Ne?“

„Mohlo se to stát,“ přešel Biggles jeho jedovatost. „Vy tedy o něm určitě nevíte?“

„Ne! Kolikrát to mám opakovat?“

„To mi stačí, děkuji. Dobře, pane Connore. Když říkáte, že nám nemůžete pomoci, nebudu vás již zdržovat. Mizíme.“

„To se mi docela hodí,“ řekl Connor a bylo na něm vidět, jak se mu ulevilo. Jsem zaměstnaný člověk.“

„O tom nepochybuji.“

„Kam teď poletíte?“

Ještě jsem se nerozhodl. Patrně zpátky do Windhoeku. Poletíme, Bertie,“ řekl Biggles a vykročil k letadlu.

„Ty ho chceš nechat s tou jeho pohádkou v klidu?“ tiše zasyčel Bertie, kráčející po jeho boku.

„Co jiného mám dělat? Další dohadování nikam nevede a už vůbec bych nechtěl, aby došlo ke rvačce. Patrně bychom nevyhráli.“

Je to lhář.“

„Ovšem,“ kývl Biggles. Je to dokonce velmi zkušený lhář. Přímý profesionál. Když nechce povědět pravdu, tak s ním nehme. Bude lepší ho nechat, aby si myslel, že jsme párek omezených Angličanů, kterým namluví, co ho napadne. Postav se do brány a naváděj mě!“ Byli u letadla.

„Počkej, starouši!“ Bertie se rozhlédl, aby se ujistil, že jsou z doslechu. Ještě bys měl něco vědět.“

„Co?“ zvedl obočí Biggles.

„V pevnosti někdo je,“ zašeptal Bertie.

Jak to víš?“

„Viděl jsem tvář muže, jak vyhlíží mřížemi z jednoho hořejšího okna.“

Jaká to byla tvář?“

„Běloch. Chlapík s vousy. Zdálo se mi, že je nemocný. Otvíral ústa, jako by na nás chtěl zavolat.“

„To je novina,“ vydechl Biggles. „Musíme ale pryč, Connor nás sleduje. Promluvíme si o tom, až budeme venku. Teď dávej pozor na křídla.“

Biggles usedl do kabiny a motory naskočily.

Bertie s rozpřaženými pažemi pomalu couval před letounem.

KAPITOLA DVANÁCTÁ

NEČEKANÉ NEBEZPEČÍ

Bertie navedl Bigglese, až merlin proklouzl na volnou planinu, a pomohl mu srovnat stroj na stejnou dráhu, po které přistáli. Potom se vyšplhal na místo vedle pilota.

„Co zamýšlíš dělat?“ zeptal se ustaraně.

Ještě nevím,“ vydechl Biggles. „Musím to promyslet.“

„Toho člověka tam Connor vězní.“

„To je docela možné.“

Jestli to je pravda, bude to určitě Browning.“

„Třeba se Browning při havárii vážněji poranil a Connor se teď o něj stará.“

„Snad tomu opravdu nevěříš?“

„Když mám být upřímný, moc ne. Kdyby to bylo tak jednoduché, tak by nám Connor nemusel lhát, pokud ovšem nemá s Browninem vlastní špinavý plán.“

„Proč jsi to s tím lotrem nevyřídil na místě?“

„Začala by rvačka a ta by nemusela dopadnout dobře. Nemohu hned tahat pistoli a kdyby došlo na pěsti, ten chasník by si s námi asi poradil a skončili bychom v nemocnici. Connorovi by navíc stačilo, aby nám prostřelil nádrž a počet jeho vězňů by se zvýšil na tři. Kdepak! Nemůžeš ode mě chtít, abych seděl v pevnosti a čekal, až mi přinese vodu.“

Jak ale zjistíme pravdu, když nevyslechneme muže z pevnosti?“

„Nijak. To vím taky. Nepovažuji se za zbabělce, ale vrátit se tam a dát se s Connorem do zápasu, je to poslední, co bych udělal. Ani nevíme, zda“ je zločinec. Může být, ale nemusí. Od Cartera víme jen to, že nemá ve Windhoeku právě tu nejlepší pověst. Jak jsem ho viděl, není to člověk, kterého bych chtěl rozčítit, zvláště kdyby měl v sobě nějakou skleničku. Při rvačce by z nás asi těmi velkými pěstmi nadělal sekanou. Prostě se mi do toho nechce. Nechceš si to s ním náhodou rozdat sám?“

Jako by se stalo,“ odmítl Bertie. „Co tedy uděláme?“

„Když si nejsi jistý, neukvapuj se. Myslím, že uděláme nejlíp, když se někam uklidíme a všechno v klidu promyslíme. Když to bude možné, najdeme si úkryt, odkud uvidíme na pevnost a počkáme si, až Connor s džípem odjede. Vrátime se do pevnosti, až bude pryč. Aby zvedl kotvy, musíme ho přesvědčit, že jsme odletěli do Windhoeku. To ho uklidní, pokud má nějaký důvod se obávat, že policie odhalí něco, co by neměla vědět. Vsadil bych se, že nás pořád pozoruje a nepochybně se diví, proč tu sedíme a klábosíme.“

„Dobrá, starouši, uděláme to jak fíkáš,“ souhlasil Bertie. „Co kdybychom se na chvíli usadili na opačné straně toho širokého pásu křovin? Není to ani moc blízko ani daleko.“

„Přesně na to jsem myslel.“

Biggles se na chvíli odmlčel. „Víš,“ prohlásil pak zamyšleně, „na tomhle případu mě pořád něco mate. Ty zatracené rubíny, které jsou jádrem problému. Kde jsou? Má je vůbec Browning? Nezmocnil se jich už Connor? Neuvažuje, jak se jich zmocnit? Bez rubínů chybí důkazy proti Browningovi i proti Connorovi a jestli budeme jednat hloupě, můžeme všechno sami pěkně pokazit. Víš stejně dobře jako já, že v případech protiprávního zatčení, se veřejnost vždycky postaví proti policistům a to by se stalo i ve Windhoeku. Ale teď raději přidám plyn. Mizíme odsud,“ dodal a motory zavylly.

Stroj se rozjel, zprvu pomalu, pak stále rychleji. Ocasní část se zvedla a pak se odlepil od země podvozek. Když letoun překonal pásmo neklidného teplého vzduchu nad zemí, rovnoměrně stoupal k nebeské modři.

„Connor je stále na dvoře a pozoruje nás,“ hlásil Bertie, který sledoval, co se děje vzadu.

„Skvělé. Doufám, že je spokojený. Mám za to, že u něho svaly převládají nad myšlením, jinak by nemohl být tak prostoduchý, aby předpokládal, že uvěříme jeho dětinské povídačce, že mu na

dvorku havarovalo letadlo a on si toho nevšiml. Dým z požáru zaručeně zamořoval pevnost po několik dní a víme, že v té době byl uvnitř. Jinak by leopard dávno řval žízni.“

Biggles udržoval letadlo v kurzu k jihu. Stroj pomalu stoupal, až přelétl pás křovin a pilot si mohl být jistý, že ho Connor z pevnosti už nevidí. Potom otočil letoun širokým obloukem zpátky, zpomalil chod motorů a klouzal k okraji pásu křovin a zakrslých stromů.

„Upozorni mě, kdybys viděl na přistávací ploše překážku,“ vyzval Bertieho a sám neodtrhl od prostoru před letadlem zrak.

„U mě v pořádku,“ oznámil Bertie.

„U mě taky. Jdu na zem.“

Zanedlouho se kola dotkla země. Stroj jel ve stoupavém vzduchu o poznání dál, ale nakonec se přece jen zastavil před nepravidelně rozrostlým okrajem křovin. Biggles zaroloval o něco blíž a vypnul motory.

„Tohle nám stačí,“ řekl. „Doufám, že stroj stáním na slunci moc neutrpí.“ Ačkoli se z kabiny pozorně rozhlížel, nikde nebylo vidět zastíněné místo, které by stálo za řeč. Vstal, aby se rozhlédl z větší výšky, zda neobjeví mezi stromy nějakou širší mezeru, kam by mohl zarolovat s letounem. Nic nenašel.

„Na druhém konci křovin budeme mít dobrý výhled na pevnost,“ obrátil se k Bertiemu. „Musíme tam ovšem pěšky. Já se s letadlem tím směrem neodvážím. Kdyby Connora náhodou napadlo vydat se až sem, budeme předstírat nouzové přistání.“

„Nemyslím, že by sem přijel.“

„Snad ne, ale občas sem určitě zabrousí. Nezapomínej, že patrně stál právě v těchto místech, když po nás vystřelil. Nedokáži si totiž představit, že by si nás vzal na mušku někdo jiný. Ale dnes ráno Connor ulovil antilopu, takže nemusí pár dnů na lov.“

Biggles seskočil na zem a dupnutím vyzkoušel půdu. Byl spokojen, povrch tady byl stejný jako kolem pevnosti, tvrdý písek či štěrk.

Zapálil si cigaretu a šel k nejbližšímu stromu, aby využil stínu, který vrhaly větve. Byla to mimóza s plochou korunou. Bertie se k němu připojil.

„Nemáme kam spěchat,“ prohodil Biggles. „Počkáme nějakou dobu, dokud Connor neodjede na další loveckou výpravu nebo co to vlastně dělá. Za chvíli se přesuneme trochu blíže k pevnosti a počkáme, až vyjede džíp. Connor toho asi moc nenachodí.“ Lehce zívls posadil se u paty stromu.

Neseděl však dlouho. Náhlý praskot v hustém porostu za jeho zády ho rychle postavil na nohy. „Co to k čertu bylo?“ vyhrkl.

„Připadalo mi to, jako když se tu někde motá slon,“ řekl Bertie. Jsou v Kalahari sloni, starouši?“

„Mohli by být, ale pochybuji, ledaže by někde v té zasychající divočině byla voda. Tohle nevypadá na kraj, kde žijí sloni. Ti se obvykle toulají ve stádech, i když se občas objeví starý samotář. Pochybuji, že by tu sloni našli dostatek potravy. Jejich obrovská těla potřebují spoustu potravy, takže sloni žerou osmnáct hodin denně.“

„Pořád to slyším, ať už to je co chce,“ zakňoural Bertie, který se snažil prohlédnout houštím. „Taky se mi zdá, že se to blíží k nám,“ dodal úzkostlivě.

„Neměj strach,“ řekl Biggles lhostejně. „Kdyby tu snad byl někde blízko slon, není pravděpodobné, že bychom mu vadili. Spíše se dá očekávat, že se nepřiblíží, zvlášť když Connor má ve zvyku střílet na všechno, co se v okolí pohne.“

Právě se chtěl znovu posadit, když zapraskaly větve tak blízko, až ho to přimělo, změnit úmysl.

Jemináčku, Biggles!“ vyjekl Bertie, který se díval do džungle. „Podívej se, kdo to přišel!“

Biggles otočil hlavu, aby se podíval. Asi padesát yardů od nich na okraji lesa stál v útočném postoji nosorožec a díval se směrem k nim. Podle velikosti zvířete a jeho rohu to byl starý býk. Po hřbetě mu poskakovali tři klubáci a vyzobávali klíšřata.

Bertie ustoupil o krok, aby se lépe ukryl.

„Nehýbej se, osle,“ sykl Biggles. „Co myslíš, že tím dokážeš?“ dodal stroze, když Bertie vytáhl pistoli. „Dej to pryč!“

Klubáci to pravděpodobně slyšeli, nebo snad oba muže zahlédli. Rozhodně vzlétli a vydali varovný křik. Nosorožec dostal zprávu a zafrkal. Postoupil o krok se zvednutou hlavou a zíral do pouště. Pohlédl doleva, pak vpravo. Kroutil svým malým ocasem. Jeho celý postoj naznačoval, že by rád někoho napadl, jen vědět koho.

„Stůj klidně,“ vydechl Biggles. „Asi nás nevidí. Nosorožci mají špatný zrak. Jestli nás nenavětrí, snad odejde.“

„Kdyby se rozhodl vylít si vztek na letadle, tak jsme vyřízení, sta-rouši.“

„Ticho!“

Nosorožec udělal několik kroků na volné prostranství a od tlamy mu kapala pěna. Mrkal kolem sebe jako krátkozraký člověk, snažící se poznat, kam to zabloudil. Hlasitě nasál vzduch, neboť důvěřoval víc svému čichu než zraku.

Biggles a Bertie stáli jako sochy.

Chvilí se zdálo, že všechno dopadne dobře. Klubáci se vrátili na hřbet svého hostitele a znovu začali vyhledávat chutná sousta. Potom však zasáhla neuvěřitelná smůla. Bertie kýchnul. Snažil se kýchnutí zadržet, ale výsledkem byl tlumený výbuch, který stačil vyvolat poplach. Ptáci vylétli do vzduchu jak střelení, nosorožec nadskočil, jako by ho někdo odspodu bodl.

„Už běží,“ vydechl těžce Bertie.

„Vylez na strom.“

Nosorožec chvilí běhal v kruhu, a pak vyrazil rovnou k houštině, směrem který ho vedl téměř přesně k letadlu. Bertie zatím šplhal na strom rychlostí, která překonávala jeho nejsmělejší představy. Když přehodil nohu přes první větev a cítil se poměrně v bezpečí, rozhlédl se, aby viděl co se děje. Při podívání, která se naskytla jeho očím, skoro spadl dolů. Nosorožec uháněl k letadlu a Biggles utíkal za ním. Bertie sledoval to neuvěřitelné divadlo vyvalenýma očima.

Obrněné zvíře, které si zřejmě neuvědomovalo co dělá, minulo záď merlina o jediný yard a kousek před letadlem se zastavilo. Začalo dupat nohama, od tlamy mu kapala pěna a rozhlíželo se po něčem, co by ve své slepé zuřivosti zničilo. Biggles zatím doběhl ke stroji. Skočil dovnitř a aniž by se zdržoval zavíráním dvířek, dopadl na pilotní sedačku. Startér zavrčel a oba motory probuzené k životu zaburácely. Z výfuků vyrazil modrý kouř a letadlo se rozjelo. Ten pohyb ovšem nosorožec postřehl a měl cíl, který tak dlouho hledal. Vyřít se vpřed.

Bertie zatajil dech, protože se mu zdálo, že zvíře musí dohnat letadlo, které se zpočátku nevyhnutelně pohybovalo pomalu. Letoun však každou vteřinou zrychloval a nosorožec, který neměl tolik důvtipu, aby se vyrovnal s pohybující se kořistí, hnal se jako bouře za kormidlem letounu a minul cíl o několik yardů. Bertie se nadechl. Potom již letadlo uhánělo se zvednutými ocasními plochami a bylo zjevné, že dnes ho už nosorožec nerozdupe. Oběhl malý kruh, zřejmě zmatený zjištěním, že mu cíl zmizel. Když mu pak do nozder vnikl zápach výfukových plynů, zastavil se a zařičel. Bylo to pro něj příliš mnoho zlého najednou. Klusem vyrazil kamsi do pouště a tentokrát se již nezastavil, ale uháněl dál a dál, až se ztratil v dálce.

Bigglesovi, který s letadlem neodstartoval, nosorožcův zbabělý útěk nemohl ujít, a tak se širokým obloukem pomalu vracel, až se zastavil na původním místě.

Bertie rychle slezl ze stromu. Jemináčku, starouši! Tys mi ale nahnal strachu,“ vyjekl.

„Také jsem měl nahnáno,“ připustil Biggles. „Na takové kousky už nejsem zvyklý. Je čas, abychom si uvědomili, kde jsme a nechovali se, jako bychom rolovali po letišti.“

„Nebylo nezvyklé, že se nosorožec projevil jako blázen? Vždyť ho nikdo z nás nedráždil.“

„Třeba nějaký důvod měl. Něco ho muselo vyvést z míry. Myšlenka, že bychom přišli o letadlo mě také polekala. Viděl jsem jen jednu možnost, jak ho zachránit.“

„Nejde mi do hlavy, co jiného mohlo v té zatracené pustině toho jednorožce tak naštvat.“

„Mně taky ne. Pamatuješ si odkud vyběhl? Bude tam stopa. Po-jdeme se podívat.“ Biggles vyrazil při okraji křovisek k místu, kde se jim nosorožec zjevil poprvé. Zastavil se a ukázal na zem. „Koukni! Něco takového se dalo čekat. Vidíš to?“

Bertie pohlédl dolů. „To je krev.“

„Správně. Není divu, že to veliké zvíře mělo bídnou náladu. Bylo poraněné. Někdo ho postřelil.“

„Connor!“

„Nikoho jiného si nedovedu představit. Jeho řemeslem je přece lov zvěře. Určitě chtěl dostat jeho roh. Nosorožcův roh vyvažují v Číně zlatem, protože ho považují za lék a povzbuzující prostředek. Pytláci proto loví nosorožce, až jim hrozí vyhubení. Mám dojem, že to zašlo tak daleko, že se nosorožci dostali na listinu chráněných zvířat. Pytláci teď honí nosorožce a vládní úředníci honí pytláky. Tak to tady dneska vypadá. Ani bych se nedivil, kdyby to byl jeden z důvodů, proč zde Connor hledá úkryt. Bude to tak a Connor, ať už je čím chce, se zabývá také pytláčením. Vrátime se k letadlu. Po té honičce si potřebuji svlažit hrdlo.“

„Co bude dál?“ zeptal se Bertie, který při cestě zpět s obavami nakukoval do houští.

„Budeme se držet našeho původního plánu a chvíli tu zůstaneme. Proč ne? Bych byl ovšem klidnější, kdybychom tu měli trochu těžší zbraň než automatickou pistoli. Ten starý nosorožec změnil můj názor na to, s čím vším se v tomhle vyprahlém lese můžeme setkat. Na celé míle daleko je tohle jediné místo, kde je možné se ukrýt. Může v něm být cokoli. A co se týče velkých zvířat, je ti pistole platná asi tolik jako foukačka na hrách. Měli jsme si vzít s sebou pušku, ale já na něco takového ani nepomyslel. Normálně by mi to nevadilo, Když ale na člověka vybafne zraněné zvíře, je to docela o něčem jiném.“

Došli k letadlu a osvěžili se chladnou sodovkou. Měli na palubě několik lahví, aby předešli možnosti nákazy z povrchové vody, jež je v horkém podnebí zdrojem desítek zhoubných nemocí.

„Zůstaneme tu přes noc?“ zeptal se stísněným hlasem Bertie.

Ještě jsem se nerozhodl,“ odpověděl Biggles. „Máme důvody pro i proti. Jak jsme si ale řekli, trochu se teď projdeme a podíváme se, co se děje v pevnosti.“

„Myslel jsem...“

„Copak?“

Jestli Connor Browninga vězní, neměli bychom otálet a raději s tím něco udělat. Chci říct, že po tom co se tady dnes stalo, může Connora napadnout, že se tu potulujeme dál a hledáme Browninga... Prostě by mohl dostat nějaký šílený nápad!“

„Vím co myslíš,“ přikývl Biggles. „Obávám se, že tohle nebezpečí opravdu hrozí. Nemáme ovšem jistotu, zda člověk kterého jsi viděl, je skutečně Browning. Ale i kdyby byl, chybí důkaz, že ho Connor vězní. Třeba se tam skrývá sám, má k tomu přece dobrý důvod. Pořád mi vrtá hlavou ta hromada kamení. Přisahal bych, že jde o hrob a čekal jsem skoro s jistotou, že v něm najdu Browninga. Mohu se ale mýlit. Škoda že právě přišel Connor a zabránil nám v tom, abychom to ověřili. Zatím jsme si oddechli a je čas, abychom snědli něco z našich zásob. Po jídle se přemístíme o kus dál a najdeme si místo, odkud budeme pozorovat pevnost a hlídat, jestli Connor nevyjede ven.“

„Tvůj první nápad je skvělý. Už mi kručí v žaludku.“

Bertie právě vzal do ruky balíček sušenek a krabičku olejovek, když z dálky od pevnosti zazněl výstřel z pušky. Pohlédl tázavě na Bigglese. „Někdo vystřelil.“

„Slyšel jsem. Dobře. Víme, že Connor neopustil pevnost.“

„Nezdá se mi, že máš pravdu, když předpokládáš, že to je dobře. Connor se třeba právě teď zbavil Browninga. Prostě mu vpálil kulku do hlavy.“

„Nemyslím,“ zavrtěl hlavou Biggles. „Spíš se rozhodl neztrácet čas krmením leoparda a tak se ho zbavil. Až přijdeme do pevnosti, najdeme asi jen jeho obojek.“

„Chceš říct, že zastřelil to ubohé zvíře na řetězu?“

„Co jiného mohl dělat?“

„Pustit ho.“

„To bys udělal ty, ale ne Connor. Jestli někdy tu kůži uvidíš, vsadím se, že ji bude mít na sobě někdo jiný.“

„Ten chlap je absolutně odporný ničema,“ zabručel Bertie.

„Na tom teď nezáleží. Dej sem něco k snědku,“ řekl netrpělivě Biggles. „Plýtváš mým časem.“

KAPITOLA TŘINÁCTÁ

NOČNÍ PRŮZKUM

Den pokročil. Když Biggles a Bertie snížili stav svých železných zásob, nechali letadlo na stanovišti, protože neobjevili lepší, a vnikli do křovin. Průchod byl překvapivě jednoduchý. Když pronikli na sluncem sežehnutý okraj křovinatého pásu, našli si místo, odkud mohli pozorovat pevnost. Neviděli přímo na vstupní průchod ve zdi, protože ten ležel na straně obrácené do pouště, ale mohli sledovat každého, kdo by opouštěl pevnost pěšky nebo odjížděl v džípu. Byli sice dost daleko od budov, ale dostat se blíž by znamenalo přejít území bez sebemenšího krytí a vystavit se očím každého v pevnosti, kdo by se náhodou podíval ke křoviskům.

Pevnostní zeď před nimi byla celistvá, až na tři nezasklená okna v její hořejší části. Původně asi sloužila jako střílny pro případ útoku na pevnost z houštiny. Biggles doufal, že nebude nutné, aby se k pevnosti přibližovali. Jeho záměrem bylo počkat na Connora až vyjede a použít merlin jako dopravního prostředku rolováním přes otevřený prostor. Tak si to představoval, všechno ovšem záleželo na tom, zda Connor vytáhne paty.

Slunce již postoupilo níže k západnímu obzoru a čekání v suchém horku bez jakékoli známky života bylo únavné.

Jestli se chceme dostat do města za denního světla, musíme se za chvíli vrátit,“ prohlásil Bertie.

„Potíž je v tom, že když opustíme pozorovatelnu, to znamená když teď odletíme a vrátíme se až ráno, nebudeme vědět, zda je Connor uvnitř nebo jestli odjel. Mohl by odjet brzy po svítání, než začne horko.“

„Když se na to díváš takhle, mohli bychom tu sedět, až se nám udělají mozoly na zadku.“

„Příště ti vezmu křeslo, lorde,“ řekl suše Biggles.

„Nechci ho. Prostě tu nechci dřepět,“ zavrčel Bertie.

Jestli chceš běhat, musíš do křoví.“

Bertie to vzdal.

Čas ubíhal. Obrovská sluneční koule se dotkla západního obzoru. Odněkud z dálky k nim čirý večerní vzduch donesl chvějivě dunivý hrdelní řev.

„Slyšels to?“ sykl Bertie.

„Nejsem hluchý, ovšemže jsem to slyšel.“

„Nerozčiluj se, starouši. To byl lev.“

„Byl to opravdu lev, ty urozený lovce lišek. Anglické lišky se ozývají jinak. Jenže tenhle lev je hromsky daleko od nás. Není pravděpodobné, že poběží sem. Leda v mimořádném případě, kdyby šlo o lidožrouta, který by nás sám hledal.“

Já dávám přednost lvům za mřížemi.“

„A liškám v anglické oboře. Nenapadlo tě, že zrovna tenhle lev by nám mohl pomoci?“

„Ne. Jak to udělá?“

„Connor ho slyší a mohl by vyrazit, aby si na něj vystřelil. Je přece profesionální lovec. Sbírat kůže je jeho práce.“

„Takhle večer? Na to by ch nevsadil.“

„Tady nevsázej na nic. Může se stát cokoli.“

„Absolutně povzbudivá myšlenka, starouši.“

Chvilí vládlo ticho, než Bertie prohlásil, že zašlo slunce.

„Nevadí, za chvíli vyjde měsíc.“

„Něco mě napadlo.“

„Povídej.“

„Udělejme něco.“

„Co jako?“

„Zahrajeme si na skauty.“

„To mi zní moc neurčitě.“

„Otravuje mě dřepět a nic nedělat.“

„Opakuješ se. Jestli tě to uklidní, tak mě to taky šťve.“

Bertie chvíli civěl na pevnost, než se znovu ozval. „Přemýšlel jsem o tom,“ řekl. „Proč bychom nemohli vlézt do pevnosti jinudy než bránou? Všimni si, že písek je místy navátý do poloviny zdi. Kdyby sis mi stoupl na ramena, dosáhl bys na jedno z oken naproti nám.“

„Mohou být zamřížovaná. Odsud to nepoznáme.“

„Znáš nějaký důvod, proč se nepodívat zblízka? Aspoň bychom měli co dělat.“

„Nezapomínáš na něco?“

„Na co?“

„Na chlapa jménem Connor. Pravděpodobně v noci spí v pevnosti. Má pušku a bude nabitá. Tvůj plán nám jen ukazuje cestu, jak se dát snadno a rychle odstřelit.“

„Toho by se neodvážil.“

Jestli tomu věříš, tak jsi hodně špatný znalec lidských povah. V jeho chování je něco záludného. Jsem přesvědčen, že něco skrývá, a protože teď ví, že jsme policisté, udělá všechno, aby předešel případnému odhalení a zatčení. Dej si říct. Kdyby to byl normální chlap, tak by ho potěšilo, že se setkává se dvěma bělochy a může s nimi strávit trochu času. Každý kdo žije na tak opuštěném místě by to udělal a pozval by nás na skleničku. Udělal to? Ani náhodou. Náš příchod ho znechutil a nijak se tím před námi netajil. Nebudu si teď koledovat o potíže. Nejdu tam. Může se stát, že to udělám, ale zatím se tomu vyhnou.“

Zase bylo ticho. Na nebe vyplul měsíc. Byly ho jen tři čtvrtiny a začal svoji věčnou pout' po obloze. Ve velké dálce se znovu ozval lev, který vyslal dunivou výzvu pustému kraji. Nejjasnější hvězdy již rozsvítily své lampy a ihned po západu slunce začala teplota pouštního vzduchu prudce klesat.

„Tomuhle říkám hloupá a pomalá hra,“ bručel Bertie. „Connor dnes v noci nevyleze, to je jisté.“

„Můžeš mít pravdu.“

„Tak co kdybychom si udělali procházku a omrkli, jestli ta okna jsou zamřížovaná? Z toho sezení mi začíná být chladno.“

„Tak dobře. Když máš v sobě tolik energie, můžeme to zkusit. Je opravdu málo pravděpodobné, že by Connor v tuhle noční dobu vyšel ven. Asi by bylo hloupé na to čekat. Za světla se to ovšem nedalo vyloučit.“ Biggles bleskově změnil názor a zvedl se.

Vydali se přes planinu, jež byla tichá a mlčenlivá jako zamrzlé moře a třpytila se v záplavě měsíčního světla jako staré naleštěné stříbro. Na rozdíl od velkých písečných pouští dále na severu, zde nebyly duny písku vrhající stíny. Proti světlejší obloze se temně a ostře rýsovaly černé obrysy pevnosti. Všude vládl naprostý klid a ticho. Tak hluboké ticho, jaké se nenajde v žádné civilizovanější části světa. Odrazovalo od hovoru. Každý, sebeslabší zvuk by v tom tichu sílil a rozléhal se do dálky.

Došli k pevnosti, kterou zde tvořila část vnější obvodové zdi, nad níž vyčnívala zadní stěna vnitřní budovy. Zaímco při první návštěvě ji viděli zpredu, z nádvoří nebo ze cvičiště, tady ji viděli zezadu. Bertie si správně povšiml, že vítr navál k úpatí zdi vysoké nánosy písku, které dosahovaly místy až do poloviny výše zdi přímo pod okny. Vytvořil tak novou přístupovou cestu do pevnosti. Měsíční světlo na tuhle stranu budovy dosud nepadalo. Stáli přímo pod okny a přesto nepoznali, zda jsou v nich mříže. Rozeznávali pouze černé čtvercové díry.

„Když mě vysadíš, podívám se, jestli se tudy dá vlézt dovnitř,“ řekl tlumeným hlasem Biggles. „Ty tu čekej!“

Ještě jednou přehlédl otevřené prostranství za sebou a vzápětí sevřel Bertiemu rameno. „Ticho!“ sykl.

Bertie se ohlédl, co upoutalo jeho pozornost. Přes otevřenou plochu zalitou měsíčním světlem se od křovin k pevnosti blížilo něco malého a tmavého. Přes větší část cvičiště se to plížilo sehnuté až k zemi, ale pak se to vztyčilo a rozhlédlo. Teprve pak to vyrazilo dál.

„Co to k čertu je?“ zašeptal Bertie.

„Co si myslíš?“

„Není to hyena?“

„Nesmysl. Nikdy jsem neslyšel, že by se hyeny stavěly na zadní nohy, ačkoli si myslím, že by to dokázaly stejně jako psi. Musely by k tomu ale mít důvod.“

„Není to nějaký druh opice? Gorila? Šimpanz?“

„Myslím, že tak daleko na jihu větší opice nežijí. Ty najdeš jen v oblasti pralesů. V poušti Kalahari bych je rozhodně nehledal. To nemůže být nikdo jiný než Křovák, ačkoli netuším, co tady dělá. Zdá se, že je z něčeho vystrašený.“

Jestli je to člověk, tak je hrozně malý.“

„Křováci jsou velmi drobní lidé, menší než Pygmejové.“

Společně pozorovali, jak se bytost blíží k pevnosti, až zmizela za rohem budovy, před kterou stáli.

„Musel to být Křovák,“ zašeptal Biggles. „Nic jiného si nedokážu představit.“

„Kam myslíš, že šel?“

Jak to mám vědět? Samozřejmě do pevnosti, jinak by ji obešel. Třeba zoufale hledá vodu a počítá s tím, že uvnitř nějakou najde. Víme přece, že tam někde je pramen. Divím se, proč se plížil, jako kdyby někoho stopoval. Kromě toho byl sám. Podle znalostí, které mám o Křovácích, obvykle putuje celý kmen společně nebo aspoň celá rodina.“

„Možná se bál, že narazí na Connora. Vzpomeň si, že Carter říkal o Connorovi, jak s Křováky hrubě zachází nebo co, však víš co tím myslím. Myslíš, že proto chodí pořád s bičem?“

Biggles odbyl jeho otázky netrpělivým pokrčením ramen. „Co ti na tom záleží? Hlavně aby ho neužil proti nám. Domorodci mi v hlavě neleží.“

„Co když nám něco provedou s letadlem?“

„Neumím si představit důvod, proč by to dělali. Všichni znalci tvrdí, že jsou neškodní. Neudělali jsme nic, co by je pobouřilo a kdybychom se s nimi setkali, dbal bych na to, abych je nepopudil. Jenže místo toho, abychom tu stáli a klábosili, dejme se do toho, kvůli čemu jsme přišli. Chci jen znát jméno člověka, jehož tvář jsi viděl v okně. Může to být Browning. Pokud to není on, musíme začít hledat někde jinde, ačkoli upřímně řečeno, už mě celá ta věc přestává bavit. I když najdeme Browninga, asi mu nic nedokážeme, pokud u něj nenajdeme rubíny. Kdyby je ale měl u sebe, stejně ho nemůžeme zatknout, tak k čemu to všechno je? Hned od začátku jsem věděl, že v nejlepším případě se nám podaří zjistit, jak to je s rubíny. Jestli však je Browning mrtev, nebo ho tu Connor zadržuje násilím, je to něco docela jiného. Zvedni mě.“ Biggles se postavil těsně ke zdi a posunul nohu dozadu.

Bertie přikývl a zvedl ho. Biggles dosáhl rukama až na rám okna, vytáhl se nahoru a zašeptal k Bertiemu. Je zamřížované. Drží to docela pevně.“

Právě nad oknem byla jedna z mezer, kterou na vrchu zdi tvořilo cimbuří. Biggles se levou rukou přidržel okenní mříže, druhou ruku natáhl a zachytil se zdiva. Jak se zachytil oběma rukama, bylo již poměrně jednoduché vytáhnout se nahoru. Poslední vzepření a stál na ploché střeše. V blízkosti nebylo nic zajímavého a tak vyrazil k druhému konci střechy. Odtud viděl na vnitřní dvůr. Byla tam tma a mrtvo, nic se nehýbalo. Pak uviděl džíp. Parkoval v mezeře, kde bývala brána. Jaký to mělo smysl? Biggles se zamyslel. Connor si tím zřejmě chtěl zajistit, aby se dovnitř nedostalo letadlo nebo nějaký jiný dopravní prostředek. Nikdo by prostě neprojel na dvůr, aniž by se pohnulo s džípem. To by ovšem vyvolalo hluk, který by se v nočním tichu nedal přeslechnout.

„Ten darebák myslí na všechno,“ sykl pro sebe Biggles.

Nehodlal ale mařit čas úvahami. Kde byl Connor? To bylo ze všeho nejdůležitější. Podle zaparkovaného džípu se dalo předpokládat, že není daleko, pokud však nevěděl, kde přesně je, byl celý průzkum pevnosti nesmírně riskantní. Potřeboval najít člověka, jehož tvář zahlédl Bertie, ale kdyby se při tom setkal s Connorem, hledání by skončilo. Jak by mu vysvětlil noční návštěvu pevnosti?

Biggles se zamyslel. Dalo se samozřejmě předpokládat, že když stavitelé postavili ozubenou obrannou zeď a střechu ze které je výhled na poušť do všech stran, určitě také pamatovali na způsob, jak se na střechu dostat z pevnosti. Kde byl ten vstup? Bylo by užitečné to zjistit. Když už ne pro tuto chvíli, potom pro případ, který může nastat třeba hned zítra.

Tiše vykročil při okraji střechy se záměrem najít vstupní otvor, padací dvířka nebo něco podobného. Šel velmi pomalu a najednou si všiml sotva znatelného pohybu na dvoře pod sebou. Strnul na místě a v té vteřině ustal i pohyb. Biggles se po pár vteřin nepohnul a pak jej spatřil znovu. Dole na nádvoří se kdosi nesmírně opatrně plížil k protější straně. Na místa kterými procházel, svit měsíce dosud nepadal, ale Biggles poznal, že to je stvoření, které viděli přicházet z křovinatého pásma. Když se vzpřímilo, viděl, že hádal správně. Byl to malý domorodec, jeden ze Křováků. Takže pronikl až na dvůr. Proč? Co tu hledá? Biggles nechtěl marnit čas zbytečnými dohady. Sledoval domorodce, dokud se mu neztratil v šeru na druhém konci dvorce u havarovaného letounu a pak pustil celou věc z hlavy jako nedůležitou. Přednější bylo najít vstup do pevnosti, věděl, že tam někde musí být. Jeho předpoklad se potvrdil, když šlápl na jakýsi tvrdý předmět. Zvedl ho. Byla to prázdná, mosazná nábojnice. Dokazovala, že někdo na střeše budovy střílel z pušky a musel se tedy nějak dostat nahoru.

Vstup našel, až když došel na konec střechy. Byl to obyčejný otvor o velikosti asi dvou čtverečních stop. Nezakrýval ho žádný poklop. Pokud tu kdy nějaký byl, teď chyběl. Buď jej odstranili, nebo se rozpadl během dlouhých roků, kdy pevnost pustla. V šikmém paprsku měsíční záře uviděl příkré stupně, vedoucí téměř svisle dolů. Cvakl zapalovačem. Na dno nedohlédl, ale mohl předpokládat, že je na chodbě o patro níž.

Když našel co hledal, zaváhal. Má sejít dolů sám, nebo průzkum odložit? Co si počne dole, kde vládla tma a on má jen zapalovač? Bylo by to velmi nebezpečné a to poslední, co by si v té situaci přál, bylo setkání s Connorem, který nemůže být daleko. Pána domu by nezvaná návštěva nenadchla a Biggles by ho stěží přesvědčil, že si vyšel do pevnosti na zdravotní procházku. Rozhlédl se. Všude bylo ticho jako v hrobě. Zdravý rozum mu napovídal, aby se hned vrátil k Bertiemu. Když to však udělá, uvažoval, mohl by propást příležitost navázat spojení s neznámým obyvatelem. Tahle úvaha ho postrčila k rozhodnutí. Když už pracně vylezl na střechu, byl by hlupák, aby teď nevyužil dobyté pozice. Jasně. Dovede průzkum do konce. Když to neudělá ihned, musel by to udělat jindy. Kdyby to teď vzdal, musel by se sem vrátit. Rozhodl se, že sestoupí dolů a prohlédne si vnitřek pevnosti ve světle zapalovače. Jak se dostane z pevnosti ven, rozhodne až bude uvnitř.

Odhodlán k sestupu přistoupil k otvoru se zapalovačem v ruce. Byl pevně rozhodnut pohybovat se tiše a s krajní opatrností, ale okolnosti se jeho pevnému rozhodnutí vzepřely. Už první Bigglesův krok totiž znamenal pohromu. Jak došlápl na první schod, stalo se něco, co neočekával. Příčinila se o to zchátralost a trouchnivění starého dřeva. Sotva došlápl na prkno, prolomilo se pod jeho váhou a v následující vteřině se zhroutilo celé schodiště. Biggles měl dojem, že hluk katastrofy, musel dolehnout až do Windhoeku. Měl ale jiné starosti než hluk. Padal spolu s trouchnivými třískami dolů a marně kolem sebe tápal rukama po něčem, čeho by se ve tmě zachytil.

KAPITOLA ČTRNÁCTÁ

BERTIEHO STATEČNÝ KOUSEK

Biggles měl štěstí, že šachta nebyla hlubší než osm až deset stop. Až na lehce naražené koleno se pádem nezranil, ale vyrazil si dech a k nehodě došlo tak náhle, že by bylo divné, kdyby ho pád nevyděsil. Zvedl se na nohy a opřel se o stěnu, aby se vzpamatoval z největšího otřesu.

Ozvěna hluku dozněla a Biggles ani v nejmenším nepochyboval, že ohlásil svůj vstup do pevnosti každému, kdo nebyl naprosto hluchý. Doufat, že hluchotou trpí právě Connor, ať už byl v budově nebo venku, by bylo více než pošetilé. Bylo jasné, co přijde. Bude to muž toužící zjistit, kdo ruší klid jeho spánku.

Slabý odraz měsíčního svitu, vnikající šachtou dolů, Bigglesovi prozradil, že stojí na podlaze úzké chodby. Světlo nepadalo tak daleko, aby mu odhalilo něco dalšího. Pouze malá skvrna namodralé záře na stěně chodby o kus dál naznačovala, že by tam mohlo být okno zvenčí ozářené měsícem. Patrně vedlo na nádvoří. Biggles nehnutě stál a se zatajeným dechem naslouchal. Vzápětí uslyšel zvuky, které ho nemohly překvapit. Byly to rázné kroky. Zatím zněly ve vzdálené části pevnosti, ale blížily se rychle.

Biggles vzdychl a zvedl hlavu. Jak přijme Connor poznatek o zničeném schodišti? Celý ten krám ležel Bigglesovi u nohou jako hromada ztrouchnivělé a vyschlé tříště. Nad sebou v otvoru uviděl čtvercovou část nebe s několika hvězdami. Do takové výšky v životě nedoskočí. Bylo jasné, že tudy cesta k úniku nevede. Z pevnosti se dostane jenom tehdy, když sejde dolů a najde východ, hlavní dveře. Z horního poschodí, do něhož spadl, musí přece vést cesta na dvůr, pomyslel si zoufale, protože kroky se přibližovaly. Kde jsou ty schody, u čerta?

Po pádu dosud těžce dýchal, ale nemohl dál čekat a po špičkách se tápavě vydal chodbou. Musel najít schody vedoucí ven, schody jež budou v lepším stavu než ty, s nimiž se tak důvěrně seznámil a které zničil. Pochopitelně zamířil opačným směrem, než odkud zněly blížící se kroky. Došel k oknu. Bylo zamřížované. Tudy cesta ven nevede. Na chodbě proti oknu objevil vchod. Ukázalo se, že to je malá místnost bez dveří. Jakási malá odkládací komora. Neviděl v ní nic, než úzkou kostru postele z rezavého železa, postavenou u zadní stěny. Znamenalo to, že tady kdysi dávno přespával německý důstojník.

Kroky doprovázené záblesky svítilny zněly nyní tak blízko, že se Biggles neodvážil vyjít z komory, aby se neprozradil. Couvl ještě hlouběji do komory a zatajil dech. Slyšel, jak se kroky zastavily. Neodvažoval se vyhlédnout a čekal.

Když se kroky zastavily, usoudil, že člověk který přišel, našel pozůstatky schodiště neboli haldu trouchniviny. Biggles si v duchu představil, jak se na ni dívá a láme si hlavu nad příčinou zkázy. Uhodne, jak se to ve skutečnosti stalo? Snad ano, snad ne. Staré a trouchnivé dřevo se může rozpadnout i bez přičinění člověka. Byl to okamžik plný úzkosti, vteřina kdy může dojít ke všemu. Kdyby Connor pokročil se svítilnou dál, zaručeně by Bigglese v komoře bez dveří objevil. Pak by jistě vyložil karty na stůl, pokud by ovšem nesáhl po docela jiném nástroji. Biggles nebyl na takové střetnutí připraven a kdyby už k tomu mělo dojít, rád by si vybral místo a čas sám.

Jak tam nehnutě trčel, připraven na nejhorší, uslyšel ke své velké radosti a úlevě, že průzkumník odchází. Věděl, že se musí dívat na opačnou stranu a odvážil se rychle vyhlédnout ze skříše. Spatřil to, co očekával. Byl to Connor. Zahlédl ho, když procházel kolem okna a dopadlo na něj světlo. Jeho mohutnou postavu nemohl zaměnit s nikým jiným. Přes pyžamo měl přehozený kabát a v ruce nesl pušku.

Biggles vydechl, Čekal až kroky úplně ztichnou a pak se pomalu vydal vpřed chodbou, aby našel cestu na dvůr. Před krátkou chvílí ho tolik vyděsila dřevěná prkna, že teď v duchu žehnal stavitelům, kteří vystavěli zdejší podlahu z kamene. Chodbu uzavírala stěna, kterou zřejmě končila celá pevnost. Biggles vydechl úlevou, neboť tam narazil na kamenné schody vedoucí dolů. Opatrně po nich tápal na další chodbu, která byla jednoznačně v přízemí. Žádný východ na dvůr tam však nenašel, takže musel projít budovu po celé délce, než došel ke známým dveřím, které viděl z

nádvoří již při první návštěvě. Vytouženého cíle dosáhl bez potíží, protože nyní viděl na cestu. Po celé chodbě totiž byla v pravidelných vzdálenostech od sebe zamřížovaná okna. Přesto měl nervy napjaté k prasknutí, neboť každým okamžikem očekával nemilé překvapení.

Konečně mohl vyhlédnout na dvůr zalitý namodralým svitem měsíce. Všude vládlo ticho. Nikde neviděl živé duše. Vyšel ven a těsně při zdi spěchal k hlavnímu východu z pevnosti.

Přitom došlo k podivné události: Náhle zaslechl slabé brnknutí, jako když se udeří na strunu bendža, a hned poté následoval tichý zvuk podobný klepnutí kamínku, který dopadl na zem. Nezahlédl však nikoho, takže si podivného jevu příliš nevšímal (ačkoli později si na to vzpomněl). Rychle a tiše spěchal dál, plný radosti, že našel východisko z kritické situace. Ohlédl se zpátky, až když mu cestu zatarasil džíp stojící ve vstupním otvoru. Zahlédl jen slabý žlutý svit v jednom z hořejších oken. Měl pocit, že pro tuhle noc má pátrání až po krk, protáhl se podél auta a pospíchal k zadní části pevnosti, kde zanechal Bertieho. Ten dosud stál na stejném místě a vzhlížel ke střeše.

Když k němu Biggles přišel a promluvil, vyletěl jako střelený. „Dej pokoj, starouši, takhle mě nestraš,“ bouřil se. „Kde ses tu k čertu tak najednou vzal?“

„Správněji bys měl říci, jak jsem se sem doplížil.“

„To ses ale plížil hromsky dlouho!“

„Měl jsem práci. Neslyšel jsi ránu? Rozboural jsem Connorovi kus pevnosti.“

„Nahoře něco křachlo, ale já stejně čekal, že se vrátíš cestou, kterou jsi odešel. Proč jsi to neudělal?“

„Byl bych to zkusil, ale neumím skákat tak vysoko. Nepospíchej na mě. Nech mě popadnout dech.“

„Viděl jsi Browninga?“

„Ne. Zadrž, než si zapálím cigaretu. Potřebuju jednu, abych...“ Biggles se náhle odmlčel a bezradně se hrabal v kapse.

„Co se stalo?“ zeptal se Bertie, který cítil, že tu něco není v pořádku.

„Hrom aby do toho,“ zamumlal Biggles. „To jsem ale trouba.“

„Co jsi vyvedl?“

„Nechal jsem v pevnosti zapalovač. Musel mi vypadnout, když se mnou spadly schody. Vzpomínám si, jak jsem ho držel v ruce. Musel jsem ho upustit a v tom rozrušení jsem na něj zapomněl. Ale stejně bych ho ve tmě nenašel. Pokud si ho Connor ve dne všimne, pochopí, že v pevnosti byl host, kterým jsem byl já. Ví o mém zapalovači, protože jsem si jím zapaloval, když jsme hovořili na dvoře. Je to hloupá chyba, ale už se stalo. Hned ti o tom povím víc. Máš u sebe zápalky?“

Bertie vytáhl krabičku.

„Díky,“ řekl Biggles a zapálil si. „Co se dělo tady?“

„Skoro nic. Ale musím ti říct jednu věc. Ten darebák nosorožec se vrátil.“

„Kam?“

„Do křoví přece.“

„Víš to jistě?“ zamračil se Biggles.

„O tom nepochybuj. Sám jsem ho viděl, jak se pomalu vrací přes poušť.“

„Takže asi nebyl tak zle poraněný, jak jsme se domnívali. Třeba to ale bylo jiné zvíře.“

Jemináčku, starouši, pak to bylo jeho dvojče. Samozřejmě nemohu přísahat, že to byl on, ale byl mu absolutně podobný. Připouštím, že jsem v životě moc nosorožců nepoznal, takže můžeš mít pravdu. Věřím, že se sami mezi sebou poznají, ale mně připadají jeden jako druhý. Ted' mi pověz, co jsi dělal.“

„Natáhnu si nohy,“ prohlásil Biggles a usedl do písku. „Nemáme naspěch a můžeme odpočívat, dokud se nerozední. Bude to lepší než riskovat, že ve tmě narazíme na toho prokletého nosorožce. Jen tak mezi námi, slyšel jsi znovu toho lva?“

„Ani nekvákl.“

„Lvi sice nekvákají, ale dobrá. Doufejme tedy, že neprijde, asi by nám ztížil situaci. Ted' ti povím, jak hloupě si se mnou zahrála náhoda.“

Lev opravdu nepřišel, takže Biggles mohl v klidu vyprávět o svém nočním dobrodružství uvnitř pevnosti.

„Tak kam až jsme s našim pátráním, dospěli, co říkáš?“ zeptal se Bertie, když líčení skončilo.

„Když to nevíš sám, povím ti jenom tolik, že jsme s případem ukradených rubínů ani nehnuli. Dnes jsem zjistil jen to, že se do pevnosti můžeme dostat i jinak než bránou. Ale dokud se tady bude potloukat Connor, nepůjdeme tam. Ještě jsem ho neviděl bez pušky. Zůstaneme raději u původního plánu a počkáme si, až odjede.“

„To znamená, tvrdnout tu dál?“

„Víš o něčem lepším?“

„Upřímně řečeno nevím, ale zdá se mi, že jsme v pěkné kaši. Je hustší a hustší.“

„Výstižně řečeno,“ ušklíbl se Biggles. „Zatím se můžeme střídat a trochu si schrupnout. Potřebujeme chvíli spánku.“

„To myslíš tady? V písku?“

„To není nutné. Můžeme si odpočinout v letadle. Bude to mnohem pohodlnější a budeme mít po ruce jídlo. Ráno se mnou nic není, dokud si nevypiji svůj šálek čaje. Pojďme tam a nosorožce ať vezme čert. Přece si nedáme poroučet od zdejších tlustokožců.“

„Mě zdejší zoo také nezajímá. Co Connor? Jestli vyhlédne ven, uvidí nás v měsíčním světle, jak jdeme přes pláž.“

„Nedá se nic dělat,“ rozhodl Biggles. „Když jsem ho viděl, měl v ruce pušku a na sobě pyžamo. I on se musí někdy vyspat. Jestli se za námi vydá, přijede v džípu a uslyšíme ho. Pojďme.“

Vstali, rozhlédli se, zda odněkud nehrozí nebezpečí, a vydali se přes pruh pouště ke křovinám, za nimiž nechali letadlo. Vykročili rychle a často se ohlíželi, jestli je někdo nepronásleduje. Když se přesvědčili, že se o ně nikdo nezajímá, zpomalili a pokračovali volněji. Prošli pásem vyprahlých křovin a stromů a zastavili se, když se před nimi otevřela pláž. Naslouchali. Letadlo ještě nebylo vidět, protože stálo vlevo, zakryto velkým neprostupným křoviskem. Ani je nenapadlo prodírat se křovím, jehož větve se ježily ostrými trny, a stočili se doleva, aby ho obešli.

Biggles krácel první a když houštinu obešel, vyhlédl k letadlu. Zarazil se, vteřinu nevěřícně civěl a pak mávl výstražně paží a o krok ustoupil.

„Co je?“ zeptal se Bertie, který do něj málem vrazil.

„Podívej se sám.“

„Doufám, že neuvidím nic špatného.“

„Zatím to ještě jde,“ řekl pochmurně Biggles.

Bertie se podíval.

Ve slábnoucím světle měsíce, který klesal k obzoru, viděl stroj, jenž byl zřejmě ve stejném stavu, v jakém ho opustili. To bohužel nebylo všechno. U kormidla letounu tiše stál veliký černý zvířecí kolos a se zdviženou hlavou jej očíhával. Nebylo pochyb o tom, že to je jejich oblíbený nosorožec. Ale i kdyby u letadla stálo jeho dvojče, nic by to nezměnilo na jeho nosorožci povaze!

Jemináčku tohle ne!“ zaúpěl Bertie. „Absolutně ne. Tu potvoru už nechci vidět! To není pravda.“

Biggles se proti své vůli usmál, ale vyznělo to dost bezútěšně. Je to pravda,“ zasyčel. Jen nevím, zda to je náš nosorožec nebo jeho bratr. Co myslíš?“

„Petr nebo Pavel. Co si s ním počneme?“

„To bych taky rád věděl,“ vzdychl Biggles. „Troufáš si ho vyzvat k odchodu?“

„Ne! Absolutně ne,“ prohlásil Bertie důrazně. „Občas jménem zákona vyzývám k odchodu různé živočichy, ale tenhle nosorožec je mez, kterou nepřekročím.“

„Hned jsem si to myslel.“

„Třeba mu letadlo nebude vonět a odtáhne.“

„Na druhé straně ho může napadnout, že ho ochutná. Dokonce by se mohl rozhodnout, nastěhovat se do kabiny.“

Jestli se to odporové zvíře o něco podobného pokusí, tak máme po letadle. Co uděláš?“

Já? Kdyby se vydal směrem k nám, najdu si silný strom, na který se dobře leze a zůstanu nahoře.“

„Ale měl bys s tím něco udělat.“

„Pokud si myslíš, že se pustím do toho pancéřovaného býložravce s kapesní pistolkou, tak je čas, aby sis dal vyšetřit hlavu,“ řekl Biggles chladně a znovu pohlédl k letadlu. „Podrž se,“ pokračoval. „Víš co děláš? Vypadá to, že se do letadla zamiloval.“

„O čem to mluvíš?“

„Ustlal si vedle něj.“

„Okouzlující živočich,“ zašklebil se Bertie.

Je to pořád lepší, než kdyby do letadla šťouchal rohem.“

„Něco ti povím,“ vyhrkl náhle Bertie, vzrušený vlastním skvělým nápadem. „Kdyby teď někdo z nás nastartoval motory ...“

„Kdo z nás?“

Já bych to zkusil. Jestli si ten netvor zdřímnul, proč by to neprošlo? Vylez si zatím na strom a dávej pozor. Když uvidíš, jak pospíchám zpátky, znamená to, že se probudil. Připrav mi nahoře místo.“

„Ty ses pominul.“

„Dobrá, tak jsem se pominul. Ale já se nenechám připravit o své klidné spaní. Rozhodně si neustelu na zemi, po které leze všemožná otravná havěť.“

„Zvěř tě, než dojdeš do půli cesty.“

„Přeceňuješ ho, nefouká vítr,“ prohlásil Bertie. „Věřím, že když mě zahlédne, uteče!“

„Troufáš si. Já bych na to nesázel.“

„Uvidíme,“ řekl hrdě Bertie. Pomalu obešel houštinu a dostal se tak na dohled zvířete, které zjevně spalo. Ani se nepohnulo. Tiše postupoval dál a držel se těsně u kraje lesa, až došel asi dvacet yardů před letadlo. Zvíře stále nehnuté leželo a zdálo se, že jeho spánek je klidný.

Bertie z něj nespouštěl oči a krok za krokem, připraven běžet o život, přecházel vzdálenost zbývající k letounu a dával pozor, aby stroj stál mezi ním a ležícím zvířetem. Manévr se mu překvapivě dařil, až se dostal ke dveřím do kabiny a velmi tiše je otevřel. Než vnikl dovnitř, sehnul se pod trup letadla, aby se na nosorožce podíval zblízka. Stále ležel na boku. Bertieho náhle napadlo, že je až nepřirozeně nehybný. Pomyslel si, že kdyby dýchal, musel by přinejmenším vidět, jak se mu zvedají boky. Nic takového neviděl a ani neslyšel sebemenší zvuk. Zamrkal. Napadlo ho, zda obluda není mrtvá. Věděli přece, že nosorožce někdo postřelil! Váhal, upřeným zrakem pozoroval zvíře a napjatě naslouchal.

Připraven skočit do letadla při první známce jeho života, slabě zakašlal. Pak zakašlal znovu, o něco hlasitěji. Zvíře se nehnuło. Bertie rychle přemýšlel. Byla by škoda startovat motory, pokud by to nebylo nutné. Hluk motorů by uslyšel i Connor a poznal by, že letci jsou blízko. Zvedl tedy malý oblázek a hodil. Kamínek dopadl nosorožci na bok, ale zvíře se ani nepohnulo. Hodil větší kámen a zase nic.

Bertie získával sebedůvěru. Sebral veškerou svou odvalu a přiblížil se natolik, aby dobře viděl na celé zvíře. Všiml si rozsáhlé temné skvrny na suché půdě pod mohutnou hlavou zvířete. Nemohlo to být nic jiného než krev! Tak takhle to je! Nosorožec je mrtev. Vrátil se domů, tam si lehl a zemřel.

Bertie se zhluboka a ulehčeně nadechl. Posledních několik minut byl vystaven vyčerpávajícímu napětí. Nyní se uvolnil, vyšel na prostranství a zadíval se směrem, kde zůstal Biggles. Zamával na něj.

„Co je?“ ozval se Biggles.

Je mrtvý,“ křikl Bertie.

Biggles se k němu rozběhl. Když se přiblížil k ležícímu zvířeti, zpomalil a podezíravě pozoroval ležícího nosorožce. Pak si povšiml temné krevní skvrny a přistoupil až k němu.

„Věřil jsi, že před tebou uteče, a on před tebou umřel strachy,“ řekl s kamennou tváří. „Ale všechna čest, Bertie. Přestože jsi ho neuložil, prokázal jsi velikou odvahu. Měl bych smeknout.“

„Díky,“ usmál se Bertie. „V životě jsem nebyl tak vystrašený, ale teď už si snad můžeme v klidu schrupnout.“

„Souhlasím. Můžeš začít,“ řekl Biggles. „Na pár hodin se polož, zasloužíš si to. Beru si první hlídku.“

KAPITOLA PATNÁCTÁ

BROWNING VYPRÁVÍ

Biggles zatřásl Bertiemu mírně ramenem a probudil ho. Bertie se rychle probral. Vycházející slunce již zaplavilo poušť růžovými a zlatými paprsky. Nosorožec stále ležel na místě, kde uhynul.

„Poslouchej,“ řekl Biggles stručně.

Od pevnosti sem doléhal zvuk motoru. „To je přece džíp,“ vyhrkl Bertie.

„Ano. Connor ho právě nastartoval. Vyjede ven. Řekl jsem si, že tě raději probudím, aby ses připravil, kdyby dostal nápad zamířit k nám. Podívej, tamhle jede. Bohudíky se vydal na opačnou stranu.“ Biggles uchopil dalekohled, který měl při ruce.

Džíp se vynořil z pevnosti průrvou ve zdi, nezastavil se a vydal se pouští, při čemž patrně sledoval mělké koryto vyschlého vodního toku. Nakonec jim zmizel z dohledu a po autu zůstal pouze obláček rozvířeného prachu.

„Connor nemohl mít lepší nápad,“ řekl Biggles. „Nevidím, že by s sebou někoho vezl. Když odjíždí tak časně, myslím že míří někam daleko. Na to jsme čekali. Hod' me sebou, dokud je vzduch čistý.“

„Nedáme si napřed šálek čaje?“

„To počká. Na to není čas.“

„Co když se vrátí?“

„To nebezpečí musíme podstoupit. Jak jsem řekl. Když vyjel tak brzy, dá se předpokládat, že bude nějakou dobu pryč. Teď zjistíme, kdo zůstal v pevnosti.“

„Půjdeme pěšky?“

„Proč? Bude rychlejší tam dorolovat.“

Biggles se posadil na sedačku pilota a nastartoval. Velikým obloukem se vyhnul mrtvému nosorožci a mírnou rychlostí zamířil k pevnosti. „Dívej se tam, kde Connor zmizel a ohlas mi, kdyby se vracel.“

„Pohlídám to.“

Za několik minut přejeli volnou poušť a byli u pevnosti.

„Zajedeš dovnitř?“ otázal se Bertie.

„Tentokrát ne. Může se stát, že budeme odtud spěchat. Prohlídka pevnosti by nám neměla zabrat moc času.“

Vypnul motory a vyskočil. Letadlo nechali před vstupním otvorem, prošli na dvůr a zamířili k otevřeným dveřím do pevnosti. Cestou se Biggles dotkl Bertieho ramene. Nebylo třeba slov. Řetěz, který bránil mláděti levharta ve volném pohybu, ležel na stejném místě, zvíře tu však nebylo.

„To je teď vedlejší,“ řekl Biggles. „Ukaž ve kterém okně byla ta tvář!“

„V horním patře, tam na konci.“

Došli ke dveřím. Bertie se sehnul a sebral ze země u zdi cosi, co vypadalo jako malý šíp. „To bych rád věděl, jak se sem tohle dostalo?“ řekl.

Biggles údivem vytřeštil oči. Vzpomněl si na zvuk bendža, který zaslechl v noci, když vyšel z budovy. Teprve teď si uvědomil, co znamenal.

„Zahod' to!“ přikázal úsečně. „Stačí, když se trochu škrábneš a přestaneš se zajímat o Browninga a o celou Kalahari. Vidíš ten hnus, kterým natřeli špičku? Zaručuji ti, že to je jed.“

Jemináčku, máš pravdu,“ zděšeně vyjekl Bertie a odhodil šipku na zem. Jak se to sem dostalo?“

„Asi to na mě včera vystřelil náš noční Křovák.“

„Proč na tebe?“

„Patrně si myslel, že jsem Connor. Na tom teď nezáleží. Půjdeme dál.“

Prošli jediným vchodem, vedoucím do pevnosti. Za denního světla Biggles viděl, že chodba odsud vede do obou stran. „V noci jsem sešel po schodech dolů na opačném konci,“ řekl a obrátil se vlevo. „Něco podobného bude i na téhle straně.“

Chodbou nemuseli jít daleko. Minuli dvě velké místnosti, které v době kdy v pevnosti sídlili vojáci, sloužily buď jako jídelna nebo shromaždiště posádky. Pak přišli k menší místnosti, na jejíž podlaze ležela rozprostřená ještě vlhká a zakrvácená kůže malého leoparda.

„Tady je tvůj leopard,“ prohodil Biggles, aniž by se zastavil. „Kožíšek se suší.“

Vzápětí došli ke kamenným schodům, podobným stupňům na opačném konci chodby, a vystoupili po nich do hořejšího patra. Nahoře se ocitli v další chodbě, kde uviděli větší počet menších místností. V jedné z nich ležely na podlaze pokrývky a povalovaly se prázdné láhve od whisky. Vypadalo to, jako by tady někdo nedávno pobýval. Chodba končila pevnými dřevěnými dveřmi, které uzavírala mohutná starobylá závora.

Biggles zabušil pěstí na dveře: Je tam někdo?“ zavolal.

„Kdo je to?“ ozvalo se zevnitř.

Biggles odstrčil závoru, otevřel dveře a vešel. Na staré železné posteli pokryté hnědými vojenskými pokrývkami seděl mladý člověk. Jednu nohu měl toporně vystrčenou před sebe a nezdálo se, že by zrovna kypěl zdravím. Obličej měl pohublý a bledý, vlasy dlouhé a neučesané, na tvářích a na bradě strnisko vousů. Biggles ho přesto poznal podle Langdonovy fotografie.

„Vy jste Richard Browning,“ spíše oznámil, než se tázal.

„To souhlasí. Kdo jste vy?“

Jsme policejní důstojníci z Londýna.“

„Tak jste mě přece našli,“ řekl Browning a po jeho tvář přelétl úsměv. „Co ode mě chcete?“

„Chceme rubíny patřící lordovi Langdonovi, které jste mu ukradl z trezoru, když jste byl u něj zaměstnán.“

Browning zavrtěl hlavou. „Mýlíte se ve dvou věcech,“ prohlásil klidně. „Pokud hovoříte o sbírce rubínů, tak ty lordovi Langdonovi nepatřily a já jsem je neukradl. Nemáte náhodou u sebe cigaretu? Mně došly.“

Biggles mu nabídl a Bertie škrtl zápalkou.

„Díky,“ úlevně vydechl Browning. „Teď je mi líp. Omlouvám se, že vás nemůžu vyzvat, abyste se posadili, ale jak jste si asi všimli, je tu naprostý nedostatek židlí.“

„Stání nám nevadí,“ zavrtěl Biggles hlavou. „Poslyšte Browningu, s tímhle na nás nechod'te. Jeden prsten jste prodal klenotníkovi na Bond Street. Nebo se mýlím?“

„Vůbec ne. Prsten jsem skutečně prodal na žádost osoby, jež byla jeho vlastníkem. Co je na tom špatného?“

„To snad mám předpokládat, že utržené peníze jste předal nějaké záhadné osobě?“ řekl Biggles a tázavě zvedl obočí.

„Správně,“ kývl mladík. Jenže žádná záhada tu není.“

„Ne? Kde jste tedy vzal peníze na nákup letadla?“

„Dostal jsem je od ní.“

„O kom to pořád mluvíte?“

„O své sestře. Nebo přesněji řečeno, o své nevlastní sestře. Ale to vy samozřejmě nemůžete vědět.“

„Nechtěl byste přestat chodit kolem horké kaše?“ zeptal se ostře Biggles. „Kdo je vaše nevlastní sestra?“

„Lady Carolina Langdonová.“

Biggles zamrkal. „Vy tvrdíte, že lady Carolina je vaše sestra?“ vyhrkl nechápavě.

„Ano. Máme různé matky, ale jednoho otce.“

„Míníte tím lorda Langdona?“ vyhrkl Biggles a zdálo se, že mu vyslovení lordova jména dělá potíže. Bertie ho snad ještě nikdy neviděl tak dokonale vyvedeného z míry.

„Nejste právě nechápavější,“ řekl chladně mladík. „Abych vám ulehčil pochopení, tak vám sdělím, že se nejmenuji Browning, ale že mé pravé jméno je Langdon. Ctihodný Richard Langdon, ačkoli jsem toho titulu nikdy nepoužil.“

„Počkejte chvilku, než to strávím,“ řekl Biggles a sklesle se zahleděl na Bertieho. „Říkal jsem ti, že do skládky chybí jedna kostka. Teď se objeví a já to nedokážu pochopit...“

S trhnutím se otočil zpátky k Browningovi. „Ale pokud vím, tak jste pracoval ve Ferndale jako sluha!“

„Říkáte to jako vyhrůžku, ale je to tak,“ přikývl Browning. „Ano, pracoval jsem tam.“

Jak k tomu došlo?“

„Můj otec mě neviděl od doby, kdy jsem byl malé dítě. Když jsem v domě nastoupil, nepoznal mě, a neměl ani tušení, kdo jsem. A já se nechtěl představovat jemu. To je ale dlouhá historie.“

„Rád si ji vyslechnu,“ řekl Biggles. „Ale jak je to s Connorem? Je pravděpodobné, že se vrátí?“

„To si nemyslím. Hádám, že jel hledat diamanty. Odjel ve džípu. Kdyby se vracel, uslyšíme ho.“

Jak se k vám chová? Drží vás pod zámkem!“

„To ani nemusí. Ví dobře, že nemohu pryč. Měl jsem nehodu, při které jsem si zlomil nohu. Hojí se to, ale bez berlí neujdou ani sto yardů. Connor to ví a stejně mu je jasné, že bych tu bez jeho pomoci zemřel žízni a hladem.“

„Šlo o leteckou havárii?“

„Ano, ale nezavinil jsem ji. Udělal to Connor. Pohádali jsme se. Sotva teď na sebe promluvíme.“

Jak k tomu došlo?“

„Nebude lepší, když dřív promluví o sobě?“

„Dobrá.“

„Nejlépe když to uslyšíte od začátku. Nemám co skrývat a myslím, že jsem neučinil nic, zač bych se měl stydět. Jenže všechno začalo dávno, v době kdy byl lord Langdon mladý, tedy zhruba před třiceti roky. Tehdy se oženil s mou matkou. Poznal ji v jižní Africe při nějaké lovecké výpravě. Byla jedinou dcerou bohatého jihoafrického majitele dolů. Jsem si jist, že si ji vzal pro peníze. Nikdy totiž neměl majetek, který by stál za řeč. Odjeli pak do Anglie na jeho sídlo, kde jsem se narodil. Brzy se však ukázalo, že lord Langdon je velký lump a sobec. Tyranizoval celé své okolí a sám rozhazoval peníze. Udělal mé matce ze života peklo. Vydržela s ním necelé tři roky než od něj utekla. Vrátila se do jižní Afriky, kam mě vzala s sebou. Vychovala mě tady. Oba se již nikdy neviděli a jemu to bylo jedno. Ani se s ní finančně nevyrovnal. Ozval se, až když se chtěl znovu oženit. Rozvod zařídili právníci a moje matka ho přijala s úlevou. Tehdy jsem již byl dost starý, abych to chápal.“

„Takže lord Langdon se znovu oženil?“

„Ano. Pochopitelně s další bohatou ženou. Tentokrát měli dceru, Carolinu. Myslím, že s novou manželkou jednal stejně jako s mojí matkou. Nežila dlouho. Carolina mi řekla, že zemřela se zlomeným srdcem. Moje matka již také zemřela. Zanechala mi nějaké peníze. Nevěděl jsem, co si mám se sebou počít a rozhodl jsem se vyjždět si na safari, lovit a zkoumat africkou divočinu. Nakonec jsem se dostal až na Kalahari. Slyšel jsem pověsti o zdejším ztraceném městě a chtěl jsem ho najít.“

„To město jsme viděli,“ pochlubil se Bertie.

„Opravdu?“ zbystril pozornost mladík.

„Nechtě toho,“ zavrčel Biggles. „Pak jste poznal Connora?“

„Ano. Nejprve jsme spolu vycházeli dobře. Musím říct, že Connor je prvotřídní lovec zvěře, ale skutečně ho zajímalo pouze hledání diamantů. Věřil a dosud věří, že někde v Kalahari je diamantonosný písek. Křováci přece nalézali diamanty! Nakazil mě svou vírou, ale po jisté době se náš vztah horšil. Hodně pil, a když pití přehnal, byl výbojný, surový a nesnesitelný. Ke Křovákům se choval jako ke zvířatům. Nadával jim a bil je. Chtěl z nich vymlátit, kde najít diamanty. Po čase jsem ho měl dost a rozhodl se od něj odejít.“

„Našel nějaké diamanty?“

„Zatím ne. Měli jsme tehdy džentlmenskou dohodu, že když někdo z nás diamanty najde, rozdělíme výtěžek na polovinu. Lovili jsme také zvěř. Postupem času ale bylo kožešin stále méně a nezbylo mi, než Connora podporovat. Nejspíš proto tolik vyváděl, když jsem mu oznámil, že si balím kufry...“ Mladík se odmlčel.

„A dál?“ zeptal se Biggles. „Proč jste si vybral Anglii?“

„Ani nevím, co mě to napadlo. Asi něco jako hlas krve, nebo spíš touha po staré vlasti. V Londýně došlo k něčemu zvláštnímu. Život s člověkem provádí podivné kousky. Jednou jsem pročetl inzerci v novinách a povšiml si oznámení lorda Langdona. Hledal sluhu. Tehdy mi napadlo, jak by bylo zajímavé uvidět otce a dům v němž jsem se narodil. Zajel jsem do Ferndale a požádal o místo sluhy pod jménem Browning. K mému překvapení mě lord Langdon přijal.“

„Neřekl jste mu své pravé jméno?“

„Ovšemže ne. Nezná ho dodnes. Chtěl jsem si jen ověřit, jaký je a netrvalo mi to nijak dlouho. Matka měla pravdu. Otec je skutečně sobec, tyran a člověk který rád ubližuje. Myslím, že proto tak rád střílí zvířata. Již jsem hodlal dát výpověď, když nastaly potíže. Ani ne tak s otcem, jako s Carolinou. Byla to také moje chyba, ale nevyčítám si ji. Carolině otcovy způsoby vadily a vedla žalostný život. Bylo mi jí líto a strávili jsme spolu hodně času. Když jsem pak pochopil, že se do mě zamilovala, rozhodl jsem se to skončit. Nesměl jsem váhat a musel jsem s pravdou ven.“

„Prozradil jste jí kdo jste?“

„Co jiného? Svým způsobem jsem se tím minul cíle, protože nás to ještě víc sblížilo, i když na jiné úrovni. Vzápětí, jsem poznal, že otcí je náš vztah podezřelý a chtěl jsem rychle zmizet. Ale jedna věc mě trápila. Můj otec se od mládí dostával k penězům svéráznými způsoby. Nejdřív mu posloužily obě svatby, pak prodal své odlehlé farmy, rozprodával lesy a zadlužil zámek hypotékami až po střechu. A nejen to. Závěrem došlo na rodinné šperky, dokonce na ty, které mu ani nepatřily. Třeba právě rubíny patřily Carolině! Svěřila se mi, že jsou dědictvím po její matce. Věděla, kde je ukrytý klíč a když otec nebyl doma, občas se na ně podívala. Bylo pouze otázkou času, kdy rubíny budou následovat prodané šperky a zmizí v sejfech klenotníku. Bylo velmi pravděpodobné, že by jí nakonec nezůstalo ani penny.“

„Takže jste se rozhodl zasáhnout?“

„Ano. Co byste udělal na mém místě vy? Nechal byste svou sestru v rukou sobeckého a necitelného člověka? Chtěl jsem však, aby byl celý případ zahalen tajemstvím. Dávno jsem toužil stát se pilotem, a tak jsem se přihlásil do kurzu v blízkém klubu. To mě přivedlo na nápad, jak zachránit rubíny pro Carolinu. Jak jsem to udělal, už víte.“

Jak ale můžete tvrdit, že jste kameny neukradl?“

„Vzal jsem je jen z trezoru. To je velký rozdíl.“

„Věděla Carolina, co zamýšlíte udělat dál?“

„Ne, ale mohla to tušit. Slíbil jsem jí, že až odjedu, budu jí psát. Vzal jsem rubíny, uložil je jinam a upláchl. Nebylo složité zařídit, aby věc vypadala jako krádež a já jako zloděj. Nenapadlo mě však, že otec zavolá policii.“

„Váhal,“ připustil Biggles. „Byl v té věci hodně opatrný.“

„Napsal jsem Carolině, jak jsem slíbil, takže už ví, kde rubíny jsou. Myslím, že se jich ani nedotkne. V tuto chvíli by jí nebyly k užítu, ale lordu Langdonovi to znemožní, aby je prodal. Čekám, že budete chtít, abych vám pověděl, kde je hledat.“

„Ne,“ řekl Biggles a na chvíli se zamyslel. „Myslím, že zatím bude lepší, když to nebudu vědět.“

„Proč?“

„Protože kdybych to věděl, měl bych povinnost vrátit je lordu Langdonovi. Povím vám na něj, že odkládal vyšetřování jak se jen dalo. Carolina ještě není zletilá. Teď už rozumím, proč říkala, že její sňatek s vámi nepřichází v úvahu. Všechno je náhle jasné. Co vás přimělo k tomu, abyste se vrátil sem?“

„Abych řekl pravdu, vlastně nevím,“ odpověděl mladík upřímně. „Asi proto, že jsem nevěděl, kam jinam se vrátit. Chtěl jsem jen zmizet někam, kde by mě nějaký ten měsíc nikdo nenašel.“

„Proto jste se znovu připojil ke Connorovi?“

„Ano. V tom jsem udělal hrubou chybu. Pokud je Connor střízlivý, je docela příjemný a veselý, ačkoli nespolehlivý. Doufal jsem, že ho samota trochu změní k lepšímu a bude si víc vážit přítele. Ale on je teď ještě horší. Napadlo mě, že má na mě vztek, protože jsem ho opustil. Pije mnohem víc než dřív. Když jsem byl pryč, narazil prý na báječné naleziště diamantů. Tím vychloubáním mě přivítal a pak hned prohlásil, že mě raději pošle do pekla, než by se mnou jel napůl. Když jsme se

pak dohadovali, pokud se to tak dá nazvat, protože je marné dohadovat se s člověkem, jenž má v sobě dvě lahve whisky, přišel jeden z Křováků s prosbou, jestli by mohl dostat trochu vody. Connor se na něj rozeřval, a když ten ubožák pelášil pryč, zastřelil ho jako zlodějského šakala.“

„Zastřelil ho?“ nechápal Biggles.

„Byl na místě mrtev. Pak Connor vykopal na horním konci nádvoří díru a hodil do ní tělo.“

„Ten hrob jsem viděl,“ řekl Biggles. „Napadlo mě, že jste v něm vy.“

„I to se mohlo stát. Když jsem rovnal na hrob kameny, aby se k mrtvému nedostaly hyeny, řekl jsem Connorovi, co si o něm myslím. Vyhrožoval mi, že mě taky zastřelí. Měl jsem toho dost. Mé letadlo stálo na nádvoří proti hornímu konci a rozběhl jsem se k němu. On viděl, že to myslím s odletem vážně, postavil se s puškou do brány a přísahal, že mě odstřelí, jestli se pokusím projet. Rozhodl jsem se, že se dostanu ven jinudy. Doufal jsem, že budu mít dost místa, abych přeletěl zeď na druhém konci a jsem přesvědčen, že bych to dokázal, nebýt Connora. Pochopil co dělám a začal po mně střílet. Jedna kulka nešťastnou náhodou roztržila vrtuli. Nemohl jsem již zastavit a letadlo narazilo do zdi. Ztratil jsem vědomí. Mohu se jen domnívat, že po té havárii Connor trochu vystřízlivěl, protože když jsem přišel k vědomí, ležel jsem na lůžku se zlomenou nohou v provizorních dlahách. Řekl mi, že letadlo shořelo. Mám podezření, že ho zapálil sám, protože věděl, že bez něj nemám naději dostat se mezi lidi.“

„Proč mu tak záleželo na tom, abyste neodletěl?“

„Když je opilý, žádný důvod nepotřebuje. Možná ale měl hned dva důvody. Za první jsem ho mohl udat, že zastřelil domorodce. Pak jsem mohl ve městě mluvit o nálezu diamantů, ať už skutečném nebo vymyšleném. Pokud je opravdu našel, nikdy by to neohlásil policii, jak prikazuje zákon. Výhodně by je rozprodal na černém trhu a pak by zvedl kotvy. Bůhví co bude se mnou, až zmizí. Zatím se ovšem stará, abych měl co jíst a pít.“

„Chcete tu zůstat?“

„Ovšemže ne, ale nevím jak odsud.“

Jestli budete chtít, můžeme vás vzít do Windhoeku nebo až do Londýna. Musím vás ovšem varovat, že v Londýně vás policie může pohnat před soud pro krádež rubínů.“

„Klidně,“ usmál se mladík. Já je jen přenesl na bezpečné místo. Jsou majetkem Caroliny. Ta mě nebude žalovat. Napsal jsem jí, kam jsem je uložil.“

„Ovšem. Psal jste jí prostřednictvím někoho ve vesnici. Viděl jsem ji, když si šla pro váš dopis.“

„Kdyby to bylo nutné, může rubíny ukázat a tak dosvědčit moji nevinu. Opravdu jsem jednal v dobré víře.“

„Mohl by vás ale zažalovat lord Langdon.“

„A odhalit celou svoji temnou minulost? To neudělá!“

Je to na vás, mladý muži,“ usmál se Biggles. Já jsem se ještě nerozhodl, jaké zaujmu stanovisko k celé té prazvláštní historce. Pro začátek vás ale určitě vezmeme do Windhoeku. Ujmou se vás v nemocnici. Zůstanete tam nějaký čas, než vám dají nohu do pořádku, a než si promluvíme o tom, zda pojedete někam jinam. Jestliže jste připraven, vypadneme. Pomůžeme vám. Čím dřív zmizíme, tím lépe. Connor se může vrátit.“

„To bychom slyšeli džíp,“ zavrtěl hlavou Browning. Postavil se na zdravou nohu a mírně se zakymácel. Pak se rukama opřel o ramena Bigglese a Bertieho, kteří nikoli bez obtíží dovedli zraněného do přízemí. Po krátkém odpočinku se vydali k bráně.

Udělali však sotva tři kroky, když se dočkali překvapení. Náhle jim vstoupil do cesty Connor, který zřejmě číhal za rohem a tvářil se jako bůh pomsty. V rukou svíral pušku, připravenou ke střelbě.

„Kampak máte namířeno, pánové?“ řekl hlasem z něhož zněly výsměch i hrozba zároveň.

KAPITOLA ŠESTNÁCTÁ

CONNORA ZASÁHL ŠÍP

Connor se objevil tak nečekaně, že všichni tři muži, toužící zmizet z pevnosti, strnuli na místě. Užasle hleděli na chlapíka, který měl v očích vraždu.

Biggles zapátral zrakem po džípu, ale neviděl nic.

„Není tu,“ vesele zahlaholil Connor, jenž zřejmě četl Bigglesovy myšlenky. „Vrátil jsem se pěšky, milánkové. Byla to má malá lest. Uhodl jsem, že tu budete, poldové. Věděl jsem, že jeden z vás tu byl včera v noci. Něco jste tu nechal. Chyťtejte!“

Vytáhl z kapsy malý předmět a hodil ho Bigglesovi.

„Díky,“ řekl klidně Biggles a zachytil svůj zapalovač. „Vím, kde jsem ho ztratil a doufám, že jste mi z něj nevypálil benzín. Teď ale vezeme Browninga do Windhoeku,“ pokračoval. „V tomhle stavu ho tu nenechám. Musí mu nohu pořádně ošetřit.“

„To si myslíte vy,“ zašklebil se Connor. Jenomže já se rozhodl pro něco docela jiného.“

Jen stěží si Connor vymyslel něco pěkného, ale o co šlo, to se už nikdy nedověděli. Během několika následujících vteřin se totiž přihodilo něco, co naprosto změnilo situaci.

Ozval se slabý zvuk, jako by někdo udeřil do struny bendža a Connor sebou prudce trhl. Téměř současně se z bývalého leopardího úkrytu vyřítil příkrčený mužík tmavé pleti a uháněl ven z pevnosti. V následující vteřině Connor jednal téměř stejně rychle. Puška jako by mu sama vyskočila k rameni, třeskl výstřel, ale obláček prachu na zemi za domorodcem naznačil, že kulka minula cíl. Než lovec vypálil podruhé, Křovák se prosmýkl bránou a zmizel z dohledu. Connor pádl za ním. Zazněl druhý výstřel, rychlé zarachocení závěru a třetí rána. Chvilí poté se Connor vrátil. Kráčel nejistým krokem.

„Toho malého ďábla jsem chybil,“ bručel. „Utíkal přes dongu.“ Zastavil se a sáhl si na krk, ze kterého vyčnívalo několik palců něčeho, co nemohlo být ničím jiným než koncem šipky. Když se toho dotkl prsty, tvář mu pobledla. „Můj bože,“ vydechl. Se zvláštním výrazem odevzdanosti v osud odhodil pušku na zem. „Nebudu ji už potřebovat,“ zachrčel.

„Vezmu vás do Windhoeku,“ nabídl se Biggles, který v noci unikl stejné hrozbě. „V letadle je místa dost.“

„To nemá smysl,“ odmítl Connor pomoc.

„Lékaři s tím něco provedou.“

„Oni ani nikdo jiný si s tím neporadí,“ prohlásil Connor hlasem, který byl za daných okolností překvapivě klidný. Stává se zřídka, aby podnapilý člověk tak rychle vystřízlivěl.

„To bych netvrdil,“ stál na svém Biggles.

„Už nic neříkejte.“

„Proč to nezkusíte? Za hodinku jste v nemocnici.“

„Zapomeňte na to. Nemá to smysl. Vím o čem mluvím. Už cítím jed v krvi. Doufám, že to nebude moc dlouho trvat. Když je jed starý a zvětralý, trvá to někdy až tři dny, ale konec je vždycky stejný. No, co se dá dělat. Asi jsem si o to říkal,“ řekl starý lovec, aby všichni věděli, že ví jak zemře.

Bertie těžce polkl. Ještě nikdy se nesetkal s mužem, jenž si tak přesně uvědomoval, že přichází smrt.

„To byl určitě přítel té žíznivé krysy, kterou jsem zastřelil. Oni nezapomínají ani neodpouštějí.“

„Ale dovolte mi...“

„Šetřte dechem,“ přerušil Bertieho starý muž. Já si rozhodně ještě naposled loknu.“ Vytáhl ze zadní kapsy plochou láhev whisky, vypil co v ní bylo a prázdnou odhodil na zem.

„Alespoň dovolte, abych vytáhl šíp,“ naléhal Biggles.

„Proč byste plýtvat časem? Viděl jsem, jak taková šipka zabila slona. Já si nestěžuju. Docela jsem si užil.“ Connor pohlédl na mladíka.

„Promiň, jestli jsem byl na tebe trochu drsný, ale já už jsem takový,“ řekl. „Tumáš, tohle si vezmi. Tam kam odejdu, mi nebudou k ničemu.“ Vylovil z kapsy váček z leopardí kůže, velký jako sáček na tabák a hodil mu jej. Když mladík váček chytil, zaznělo ostré zachrastění. Vzápětí se Connor zapotácel a skoro upadl. Dovrávorál ke zdi a posadil se zády k ní.

„Džíp najdete... tam co je donga,“ zachraptěl zastřeným hlasem. „Nechtě si ho. Jestli mě pohrbíte tady... pamatujte na hyeny. Nějak brzo... se stmívá...“

„Podívej, starouši, nemůžeme tu jen tak trčet a koukat na něj, jak umírá,“ vybuchl Bertie s pohledem upřeným na Connora. „Chci tím říct...“

„To také nemám v úmyslu,“ prohlásil Biggles. „Ať chce nebo ne, poletí do Windhoeku. Napřed naložíme Browninga. Rychle! Pomoz mi!“

Mladý muž se již sám belhal k letadlu, v ruce váček z leopardí kůže. Pomohli mu nahoru.

„To jsou diamanty?“ zeptal se Biggles.

„Ano,“ kývl mladý muž.

„Doufám, že vám přinesou víc štěstí než Connorovi,“ poznamenal Biggles zachmuřeně.

„Věříš tomu, co nám Browning vyprávěl?“ zašeptal Bertie, když se vraceli pro zhrouceného Connora.

„Každému slovu,“ odpověděl Biggles. Jestli se jen trochu vyznám v lidech, nelhal nám. Navíc to souhlasí se vším, co jsme vyšetřili a on by si takový příběh sotva uměl vymyslet.“

Connor ztratil vědomí. Dopravili jeho bezvládné tělo k letadlu. Protože lovec byl mohutný chlap, dalo jim to značnou práci a ještě těžší bylo, vyzvednout ho do kabiny.

„Opravdu nemůžeme nic dělat?“ vyhrkl žalostně Bertie a jeho hlas byl plný účasti.

„Ne. Věděl co přijde.“

Za několik minut bylo letadlo ve vzduchu. Ukázalo se však, že Bigglesův spěch nepomohl. Když přistáli na letišti ve Windhoeku, byl Connor mrtev.

„Splnilo se mu poslední přání. Chtěl, aby konec přišel rychle,“ prohlásil Biggles se svaštělým čelem. „Zůstanu s ním v letadle. Jdi a zavolej policii. Řekni jim, aby sem poslali sanitku pro dva lidi. Pak zavolej do Yardu a oznam jim, že se brzy vrátíme.“

„Dobře.“ Bertie odběhl.

Biggles držel v kabině stráž u mrtvého. Browning seděl s ním a byl viditelně dojatý. „Znali jsme se dlouho,“ vysvětloval. Jenom kdyby tolik nepil. Když byl střelivý, mohl ho mít člověk z mnoha důvodů docela rád. O své minulosti nikdy nemluvil, ale míval jsem pocit, že se snaží na něco zapomenout.“

„Muž by měl volit rozumnější způsoby, jak se vyrovnat s bolestí, než ji utápět ve whisky,“ řekl Biggles. „Ale já nejsem pro takové rady ten pravý. V mládí jsem to jednou řešil stejně a vzápětí mě sestřelili. Už jsem to neopakoval.“

Bertie se vrátil a chvilku po něm se přihnala kvílející sanitka. Seděl v ní chlapík ze zdravotní služby, Carter a další policejní seržant. „Co má tohle znamenat?“ vybafl seržant úsečně.

„Pokud vám přísluší vyšetřování téhle nehody, zajedeme s vámi na policejní stanici,“ řekl Biggles. „Vyjasníme to tam.“

Seržant pohlédl na mrtvého, z jehož krku stále vyčníval konec šipky.

„Vida, Connor. Konečně to schytl. Říkal si o to celé roky.“

Ukázalo se, že Biggles byl veliký optimista, když dal ohlásit do Yardu, jak brzy budou doma. Vyšetřování, jehož se museli účastnit, trvalo totiž tři dny a teprve po jeho skončení jim úřady povolily opustit zemi. O rubínech se nemluvalo, místní policisty zajímalo pouze to, co se stalo na jejich území. Prošetřovali tedy jen smrt Connora a domorodce, kterého lovec zabil. Zajímali se ovšem také o lovcovy diamanty, které jim Browning musel předat. Otázku jejich ocenění zatím odložili a mladíka odkázali na úřední místa, která o kamenech rozhodnou. Za majitele kamenů považovali mladíka, protože Connor neměl příbuzné. Browningovi v nemocnici srovnali nohu, a když merlin startoval do Anglie, byl ještě na lůžku.

Přestože se Bigglesovi podařilo najít Browninga a díky jemu také objasnit záhadnou krádež, výsledek pátrání ho příliš neuspokojil. Jeho sympatie byly na straně Caroliny a jejího bratra, jemuž stále říkal Browning. Neměl ani přesnou představu, jak si bude počínat po příjezdu domů. Při

poslední návštěvě v nemocnici se Browninga zeptal, zda by něco namítal proti tomu, aby lordu Langdonovi řekl, kým Browning ve skutečnosti je. Mladý muž odpověděl, že mu může říct co chce. Sotva mohl projevit větší lhostejnost. Představa, že by měl otce ještě vidět, ho asi silně znechucovala a na výlet do rodného sídla neměl nejmenší chuť.

„Když mě budete potřebovat, najdete mě tady,“ řekl.

„Váš dnešní názor je pochopitelný,“ prohlásil Biggles. „Třeba ho však časem změníte. Je tu přece vaše sestra, která má nárok na budoucí dědictví, stejně jako vy sám.“

„Stále mám svůj rodný list,“ pokrčil rameny mladík.

„Uzavření toho případu bude velmi obtížné,“ posteskl si Biggles Bertiemu cestou domů. „Myslím, že uděláme nejlíp, když seznámím s celou historkou Raymonda a svalím odpovědnost za rozhodnutí přímo na něj,“ dodal. „On převzal vyšetřování a my udělali všechno, co po nás chtěl.“

„Absolutně správně, starouši,“ přikývl Bertie. „Nechtěj slyšet, co jsem si mumlal o policejních šéfech, když jsem tuhle v noci šel zahnat tu obludu s rohem místo nosu.“

KAPITOLA SEDMNÁCTÁ

RODINA ZAKOPALA VÁLEČNOU SEKERU

Nedlouho po příchodu do Scotland Yardu však Biggles poznal, že řešení pro které se rozhodl cestou, prosadí jen stěží. Přišel k veliteli a řekl mu o všem, co se stalo a co zjistili.

„Moc podivný příběh, který ovšem znovu osvědčuje staré rčení, že život překonává všechny výmysly,“ prohlásil Raymond. „Opravdu jste se nemýlil, když jste vyslovil podezření, že lord Langdon ani jeho dcera nám neříkají všechno, co vědí. Jste si jist, že vám Browning vypověděl pravdu?“

„Zcela jist. Co by získal vymyšlením prapodivné povídky? Dobře ví, že pravda se dá snadno ověřit.“

Je to tak. Tohle dáme hned do pořádku. Teď mohu zřejmě udělat jenom jedno. Sdělím lordu Langdonovi, co jste vyšetřil a zjistím, jak se k tomu postaví. Jestliže to je pravda, sotva se ji pokusí popřít. Co se rozhodne udělat, pokud vůbec něco udělá, záleží jen na něm. Neumím si představit, že by obžaloval své vlastní potomky a veřejně pral své špinavé prádlo. Od první chvíle zdůrazňoval, že nepřipustí zveřejnění případu a konečně víme proč. Očekávám, že dá přednost tomu, aby se věc ututlala.“

Jděte tedy za ním a sjednejte to,“ prohlásil Biggles.

„Myslím, že bude lépe, když tam dojdete vy. Znáte se s lordovým synem a znáte také všechny podrobnosti. Mohl by se na ledacos ptát a já bych mu neuměl odpovědět.“

„Co když bude chtít rubíny zpátky?“ ošíval se Biggles. „Nevím kde jsou. Řekl jsem Browningovi, že to raději nechci vědět, neboť bych to musel sdělit jeho otci. Neviděl jsem žádný rozumný důvod, proč bych to měl dělat.“

„Podle mě je to nyní rodinná záležitost, kterou musí uvést do pořádku lord Langdon a jeho dcera. Pokud ta dívka prokáže, že jí rubíny patří, lord si stěží dovolí, vzít jí je násilím.“

„Zaskočil jste mě,“ vzdychl Biggles. „Doufal jsem, že tuhle věc zařídíte sám. Tak alespoň zavolejte lordovi a sjednejte mi s ním schůzku na zítra dopoledne, řekněme o jedenácté. Povězte mu, že mám pro něj nové zprávy.“

„Až je uslyší, konečně přestane obtěžovat,“ prohlásil pobaveně Raymond. „On si patrně myslí, že kromě hledání jeho ztracených rubínů nemáme nic jiného na práci.“

„Snad to zvládnou,“ řekl Biggles a smutně se usmál.

Druhý den dopoledne, chvíli před jedenáctou, se ohlásil v sídle Ferndale, aby se sešel s lordem Langdonem. Dal by přednost tomu, pohovořit dřív s Carolinou, ale to by se sotva obešlo bez potíží. Sluha ho opět zavedl do zvířecího muzea, kde ho očekával Langdon. Jeho výraz rozhodně nebyl přívětivý.

„Konečně nesete zprávy,“ začal nevrle. „Necháváte každého čekat tak dlouho?“

„Navíc moje zprávy příliš neuvítáte, lorde,“ odpověděl Biggles chladně.

„Co to má znamenat?“

„Kdybyste byl při mé první návštěvě trochu upřímnější, ušetřil byste mi čas a spoustu nesnází.“

„Ale, ale! Copak jsem vám opomněl říct?“

„Řádku důležitých věcí. Třeba to, že jste už byl jednou ženatý a že máte syna, který žije v jižní Africe.“

„Syna?“ vyhrkl užasle lord.

„Ano. Vypadá to, že jste na potomka zapomněl. Připouštím, že s přihlédnutím k času, který uplynul od doby, kdy jste syna naposled viděl, se to mohlo stát, přesto to chápu jen s přemáháním. Možná jste si přál na syna zapomenout a jemu vyhovovalo nemyslet na vás. Neužívá vašeho jména. Žije pod jménem Richard Browning. To jméno jste snad ještě nezapomněl?“ dodal jedovatě.

Ve tváři lorda Langdona se objevil zmatek. Když pak pochopil co slyší, obličej mu ztuhl naprostým ohromením. Biggles mu poskytl čas, aby se vzpamatoval.

„Posaďte se,“ zasípal konečně lord.

„Děkuji.“

„To chcete tvrdit,“ promluvil lord pomalu, jako by mu výslovnost dělala nepřekonatelné potíže, „že člověk, který zde pracoval pod jménem Browning, byl můj syn?“

„Možná jsem se nevyjádřil přesně,“ zavrčel Biggles. „Promiňte, ale ještě jsem neměl čest seznámat otce se synem.“

„Všemohoucí Bože! Teď chápou...“ Lord Langdon sáhl po broušené karafě a nalil si na dva prsty whisky. Pak zatápal rukou po druhé sklenici a rozechvěle se zeptal: „Napijete se se mnou?“

„Ne!“ odmítl Biggles.

„Takže mé rubíny ukradl můj vlastní syn?“ zamumlal lord Langdon užasle.

„On na to pohlíží jinak. Zásadně trvá na tom, že rubíny nejsou vaše, ale patří jeho sestře, lady Carolině. Mýlí se v tom?“

Lord Langdon těžce polkl a neodpověděl.

„Máte ty rubíny?“ zachrčel po chvíli mlčení.

„Ne.“

„Rozprodal je?“

„Ne.“

„Víte kde jsou?“

„Ne. Za daných okolností se mi zdálo vhodnější to nevědět. Mohu vám ale říci, že jsou dosud v rodině.“

„Víte o nich lady Carolina?“

„Předpokládám, že ano.“

„Mluvil jste s ní?“

„Vrátil jsem se včera, takže dosud ne. Doufám, že mi poskytnete příležitost.“

„Věděla, kdo je ve skutečnosti Browning!“

„Ovšem. Pokládal za rozumné jí to oznámit. Tuším, že vašeho syna k tomu dohnalo vaše podezření o jejich vztahu, který jak teď jistě chápete, nebyl milostný.“

„Myslím,“ promluvil lord Langdon po chvíli, „že bude lépe, když mi řeknete všechno co víte.“

„Proč myslíte, že jsem přijel?“

„Tak už mluďte,“ zasípal lord.

A tak Biggles vyprávěl, co se stalo v Africe. Ani ho nenapadlo šetřit lordovy otcovské city. Nemusel omlouvat synovo jednání po tom, s čím se setkal v rodném Ferndalu.

„Když tehdy Carolina tvrdila, že neví, kde jsou rubíny, byla to v dané chvíli pravda. Než jsem však odletěl do Afriky, dozvěděl jsem se, že byla ve spojení s Browninem, pokud mu teď nechcete říkat Richard. Docela upřímně, lorde, smím-li to říci bez obalu, celá ta věc byl plán, nebo přesněji spiknutí, ze strany Richarda, aby vám zabránu volně nakládat s dědictvím Caroliny a možná ji nechat po vaší smrti bez prostředků. Richard nestál o rubíny. Ani teď nepotřebuje vaše peníze.“

Lord Langdon chvíli tiše seděl. Bylo jasné, že na něco takového nebyl připraven. „Co hodláte dělat?“ zeptal se konečně.

„Nezáleží tolik na tom, co chci dělat já, lorde, jako spíše na tom, co uděláte vy. Záleží jen na vás. Bylo by moudré, abyste si všechno rádně promyslel.“

„Je můj syn dosud v Africe?“

„Když jsem odlétal, byl tam a nechce nikam zmizet. Ujistil mě, že kdyby odcestoval, poskytne novou adresu policii ve Windhoeku.“

„Mohu počítat s tím, že přijede sem?“

„O tom velice pochybuji. Určitě ne dříve, dokud ho nepozvete a možná ani tehdy ne. Můžete od něho jen stěží očekávat, že by k vám měl vztah milujícího syna.“

Lord Langdon sebou trhl. „Domnívám se, že máte pravdu,“ pravil smutně. „Vím, že vina za to, co se stalo, spočívá právem na mých bedrech. Ale všichni jsme taková, jací jsme. Co mám teď dělat se svým... ehm... zvláštním charakterem? Navrhněte mi něco.“

Biggles poprvé pocítil záchvěv sympatie pro člověka, který byl zřejmě nešťastný.

„Než se k něčemu rozhodnete, rád bych si promluvil s Carolinou. Má k věci hodně co říci. Ještě nemusí být pozdě na urovnání vašich vztahů. Nejraději bych si s ní promluvil o samotě.“

„Proč?“

„Předpokládám, že když u toho nebudete, promluví si se mnou otevřeněji. Nehodlám ze sebe dělat mírotvorce, ale připadá mi dost hloupé, že v tak malé rodině, jako je vaše, přetrvává neporozumění a sváry. Vždyť vy spolu téměř nemluvíte! Kdybyste uměli potlačit nevraživost a došli k porozumění, bylo by to pro každého mnohem lepší. Já do toho ovšem nemám co mluvit. Jako první krok by mohlo pročistit ovzduší, kdybych sdělil Carolině, že jsem se setkal s Richardem a znám tedy všechna fakta. Pokud to odmítne, nebudu na ni naléhat.“

„Dobrá, pane,“ řekl zamyšleně lord Langdon. Zazvonil a objevil se sluha.

„Vyřiďte lady Carolině můj pozdrav a zeptejte se jí, zda přijme inspektora Biggleswortha. Přináší zprávy, které by ji mohly velmi zajímat.“

Sluha odešel s úklonou a vzápětí byl zpět. „Lady Carolina přijme inspektora Biggleswortha ve svém pokoji,“ řekl úslužně a po další úkloně uvedl Bigglese k dívce.

„Doufám, že jen něco nepředstíráte, abyste pak mohl dál slídit,“ přivítala ho Carolina chladně.

„Vůbec ne,“ řekl Biggles klidně. „Přišel jsem proto, abych vám něco vyjasnil sám. Myslel jsem, že byste se ráda dověděla, že jsem měl dlouhý rozhovor s Richardem.“

„S Richardem?“ zalapala dívka po dechu.

„S vaším bratrem, přece.“

„Kde?“

„V poušti Kalahari.“

Ve tváři děvčete se vůbec poprvé objevil výraz upřímného zájmu. Jak jste zjistil, kde je?“ vyhrkla.

„Dovolte, abych vám dal malou radu,“ usmál se Biggles. „Když se nezkušení lidé rozhodnou jednat jako spiklenci, obvykle se dopustí chyb. To se stalo i vám. Ale to nehodlám rozebírat. Jsem rád, že jsem Richarda našel, protože jinak byste se s ním patrně již nikdy nesetkala. Byl na tom dost bídě. Měl havárii, poranil se a jeden drsný lovec leopardů ho více méně uvěznil.“

„Connor?“

„Správně. O něm vám také vyprávěl?“

„Ano.“

„Dobrá. Connor je mrtev. Richard leží v nemocnici ve Windhoeku. Všechno mi pověděl. Nezlobte se proto na něho. Již v tom klamání nemohl pokračovat. Za vámi jsem skutečně přišel jen proto, abych si ověřil několik podrobností.“

„Pověděl jste to mému otci?“

Jen to, co jsem považoval za nutné.“

Jak to přijal?“

„Až překvapivě dobře. Je, myslím, víc zkroušený než rozzlobený. Rád bych vám ale položil pár otázek.“

„Co chcete vědět?“

„Předně něco o rubínech. Vy víte kde jsou, já ne. Richard by mi to řekl, ale já o tu informaci z jistých důvodů nestál. Přenesla jste je někam?“

„Ano. Někomu jsem je svěřila.“

„Nejspíš staré paní Smithové ze vsi, vaši bývalé chůvě. Ne?“

Carolina široce rozevřela oči. „Vy jste ale chytrý,“ povzdechla si.

„Nezapomínáte, že jsem detektiv?“ usmál se Biggles. „Potvrďte mi ještě něco, abych si ověřil, že Richardovo vysvětlení bylo přesné. Jednal bratr z vašeho pověření, když prodal prsten klenotníkovi na Bond Street?“

„Ano.“

„A předal vám peníze?“

„Ovšem.“

„A vy jste mu z nich část dala?“

„Ano.“

„Proč?“

„Aby koupil letadlo.“

„K čemu jste potřebovala letadlo?“

„Chci umět létat. Zaujalo mě to dřív, než jsem poznala Richarda. Pak jsem mu ho půjčila k letu do Afriky. Teď si chci udělat kurz a až získám oprávnění, koupím si druhé a poletím do Afriky za ním.“

„Dálkové lety nejsou hračka, Carolino,“ zavrtěl odmítavě hlavou Biggles. „Avšak to teď necháme stranou. Až budete chtít navštívit Richarda, radím vám, kupte si pěkně letenku a leťte do Windhoeku leteckou linkou. Ale v tuhle chvíli bude důležitější urovnat celou záležitost s rubíny. Kdybych byl za ně odpovědný, nesvěřil bych je sebelaskavější staré dámě.“

„Dobře. Uložím je do banky.“

„Nebylo by lépe promluvit si přátelsky o celé věci s otcem a najít nějaké rozumné řešení? Je pravděpodobné, že jeho postoj je dnes zcela odlišný od jeho dřívějšího stanoviska.“

„Víš otec, že mám rubíny?“

„Řekl jsem mu, že víte kde jsou. Vždycky věděl, že je máte buď vy nebo Richard. Je téměř vyloučeno, že by některého z vás pohnal k soudu. Teď když ví, že má syna a dědice, velmi se změnil a já se domnívám, že bude přístupný vašim návrhům. Měl by třeba zaručit, že již neprodá žádné z vašich klenotů. Promluvte s ním o tom. Měl by pozvat Richarda, aby přijel na Ferndale, až se natolik uzdraví, aby snesl cestu. A žádnou další maškarádu se sluhou. Mám dojem, že se spolu docela dobře snášeli, než došlo k nedorozumění ohledně vašeho vztahu. Teď by mělo být všechno jinak.“

Carolina chvíli přemýšlela. „Výborně,“ řekla nakonec. „Budu se řídit vaší radou.“ Napřáhla k Bigglesovi ruku. „Děkuji vám za to, co jste udělal a hlavně za způsob, jakým jste to provedl. Teď vím, že jsem jednala hloupě a byla k vám hrubá. Omlouvám se.“

„To je v pořádku,“ usmál se Biggles. „Kdo nedělá chyby? Nechme to být. Mimochodem, jestli se rozhodnete věnovat se vážně létání, přijďte nás navštívit. Mohu vám poskytnout několik tipů.“

„Budu si to pamatovat,“ slíbila Carolina.

Biggles se vrátil do knihovny. „Mluvil jsem s vaší dcerou,“ řekl Langdonovi. „Celou věc s vámi prohovoří. To znamená, že všechno je teď vysloveně ve vašich rukou a protože tu již pro mě není další práce, rozloučím se, pane.“

Takhle, co se týkalo Bigglese, skončil případ ztracených rubínů. O několik týdnů později navštívil jeho kancelář jistý Richard Langdon. Tou dobou bydlel ve Ferndale Manor. Řekl, že přiletěl na otcovo pozvání a že spolu celý případ červených kamínků podrobně probrali. Rodina zakopala válečnou sekýru a všichni se domluvili, že pohřbí minulost a zkusí žít spolu v dobrém.

„Úžasný pokrok,“ prohlásil Bertie, když Richard odešel. „Teď ale už vůbec nechápu, proč kolem nás létaly otrávené šipky, zahynul chudák malý leopard a zcepeněl ubohý nosorožec. Proč přišel pokrok až teď? Můžeš mi to vysvětlit, starouši?“

Ještě jsi zapomněl na dva mrtvé muže a pád ze schodů,“ podotkl Biggles. „Ale vysvětlím ti to. Mezi rozumnými členy poddruhu Homo sapiens sapiens není lepší způsob, jak vyřešit spory, než rozum a snášenlivost. Stačí však jeden pošetilec a oheň je na střeše. Ale tihle tři Langdonové to snad už mají za sebou. Vážně už nestojím o další cestu na Kalahari. Šla by mi na nervy.“